

CÒN NHỮNG GÌ CỦA TA?

Hồ Gươm ai có chăm nom?

*Tháp Rùa: Tàu đã om sòm đẹp
chưa?*

Hồ Hoàn Kiếm, kiếm hoàn chưa?

Cầu Thê Húc hỡi, có thừa oán hờn?

Đức Quan Đế, đền Ngọc Sơn

*Thăng Long giặc Hán đã vờn tới
đâu?*

Ý Nga, 29-2-2014

NGƯỜI DÂN VIỆT

Hăm he đe dọa đại dương

Phong ba bão tố chẳng thương dân
mình

Đảng, đoàn thương mỗi Ba Đình*

Lấy ai bảo vệ trước “*Tình Răng-
Môi*”?

Hiên ngang thách thức dân tôi

Ra tay: giặc Hán rĩa “*môi ngon xoi*”.

Láng giềng thâm hiểm đời đời

Ngây thơ Việt Cộng ra khơi gọi mời.

Ý Nga, 29-2-2014

*Lăng Ba Đình thờ Hồ Chí Minh.

QUAY VỀ QUÁ KHỨ

*

Kính tặng thân nhân của những NGƯỜI

LÍNH

đã chết trong các trại tù VC sau 1975.

*

Anh đi theo áng mây chiều
Tiễn nhau trong gió hiu hiu “*hòa bình*”
“*Ba ngày*” mà án tử hình?

Anh đi bỏ lại con mình mồ côi.

Thế là hết! Thế là thôi!

Kể từ buổi ấy dứt rồi tình ta.

Nào riêng con trẻ mất Cha

Quê Cha sắp mất! Thái hòa làm chi?

Việt Nam toàn những lụy bi

Tuổi con ba chín: vẫn y nguyên buồn!

Bảy năm, em vẫn lệ tuôn

Bảy năm, dân vẫn ngập hồn đau thương!

Ý Nga, 29-2-2014

THƠ PHẢI CÓ Ý

-Ý hay thì cứ làm thơ
Ý không thì chớ ngu ngơ vận vận!

Dạy con Ba dạy một lần
Mà con nhớ mãi: -VỊ NHÂN SINH cần!
Bao nhiêu "phá thể, cách tân"
Cũng thua bài học: chữ NHÂN làm đầu.

Ý Ga, 24-2-2014.

THIỆN THIÊN

*Em vóc cạn nổi đầu
Hòa tan vào sóng biển.
Leo nhiều bậc, trèo cao
Những con đường xoáy ốc.*

*Em muốn biến xác thân
Hòa sương mù vực thẳm
Em chia vui cổ phần
Từ nổi buồn rồi rắm.*

**Để học được chữ Thiên
Phải không làm gì cả!
Để học được bình yên
Phải rèn tâm thánh thiện!**
Á Nghi ** 28-2-2014.

CÓ PHẢI NGƯỜI THƠ

*Có phải người thơ sống cõi buồn
Nhìn đời qua lớp kính mờ sương
Nhìn trời chỉ thấy mưa và nắng
Nắng rục trong mơ, mưa ướt hồn.*

*Có phải người thơ mơ cõi mộng
Trái tim chẳng chịt những dây rung
**Mùi hương thoang thoang thương hình
bóng**
Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung **

*Có phải người thơ dễ đổi hờn
Đêm về làm bạn với cô đơn
Vàng trắng là tình nhân tri kỷ
Và lóng giềng là hoa dạ hương*

HÔNG BIẾT GÌ HẾT “CHỜ”!

*Sao em cứ ngậm tăm?
Không một lời hỏi thăm
Đi làm đã chẳng ấm
Về nhà còn lạnh căm.*

*Tăm Tàu độc, nhập nhằng,
Em dùng chỉ cho răng
Đâu dùng tăm mà ngậm
Dỗ dành? Dùng kiêu căng!
Á Nghi, 28-2-2014.*

THỪA CÂN! EM THẤY CÂN THỪA

Cân thừa anh chỉ **thừa cân**
Béo đâu mà nở cáo gian: béo phì?
Sáng một ly, chiều một ly
Ăn nhiều làm ít, ù lỳ to ra.

Bơ này cộng với mỡ kia
Cứ như “*chiến sĩ thi đua*” phiền hà
Triền miên: thể dục lơ là
Nay phân bua, một nhiệm bùa dây
dưa.

Dậy trưa, cộng với ngủ bừa
Bao nhiêu bệnh thẳng, người thua rõ
ràng.
Á Nghi, 28-2-2014.

*Có phải người thơ chờ đợi gió
Thổi tan bao đau khổ vừa thơm
Trái tim như cánh hồng nở rộ
Không các gì ngăn rụng ngập vườn*

*Có phải người thơ cõi trống thênh
Chiêu hồn bên ngọn nến lung linh
Đời không như mộng, thơ dang dở
Đêm trắng từng đêm bóng đối hình.*

*Có phải người thơ như chiếc lá
Nằm trong mệnh số chẳng nương tay
Gió xoay. Bão cuộn. Thân toi tả
Vẫn cố quay về với cội cây.*

*Có phải người thơ lạc cõi chiều
Đôi chân khắp khênh bước phiêu diêu
Ngã ba. Toàn ngã ba xa lạ
Nhiều đợt dây căng... chỉ bứt diêu*

*Có phải người thơ như thế đó
Nghìn năm gõ mãi cửa hư không
Chờ ai ! Bóng lạc ngoài cõi gió
Nửa mảnh trăng còn đậu bến sông
Kiều Mộng Hà*

Desoto, ngày 21 tháng 2 năm 2000
* Câu thơ trong "**Điệu Thanh Bình**" của Thi
Hào Lý Bạch

Tết Cộng đồng Hoà Lan 2014 ...

Tết ! Tết !

Mỗi năm cứ vào dịp Tết lại làm chúng ta nhớ nhà, nhớ hương vị ngày Tết quê hương. Nhớ đêm giao thừa với tiếng pháo mừng xuân trong đêm đón mừng năm mới . Dù sống nơi xứ người đã lâu những ngày đầu xuân vẫn còn làm tôi nao nức, đón đợi . Không khí vui xuân chỉ còn tìm thấy nơi nào có Cộng đồng người Việt đông vui thì ta mới còn tìm lại được hương vị của ngày xuân vui tết .

Địa điểm quen thuộc của hội trường Olympus College thuộc thành phố Arnhem nơi mà Cộng đồng Người Việt Tỵ Nạn Cộng Sản vẫn tổ chức Tết hàng năm trong không khí nhộn nhịp đón xuân . Hình ảnh đầu tiên nhìn thấy các anh trong BTC đang cùng nhau treo cờ trước cửa và giăng tẩm bạt "Chào Mừng Quan Khách " . Vào hội trường giờ này vẫn còn sớm nên được thấy quang cảnh từ những anh em trong ban tổ chức mỗi người một tay trang hoàng sân khấu , ban nhạc cho đến những gian hàng chuẩn bị bày bán các món ăn chơi trong ngày tết . Gần đó là quầy báo thông tin Cộng đồng gồm những số báo trong năm qua nhằm mục đích giới thiệu đến đọc giả những sinh hoạt và chủ trương của tờ báo để quý đọc giả từ đó có thể dễ dàng mua báo ủng hộ . Duy trì tờ báo Cộng đồng vẫn là mục tiêu và trọng trách của mỗi nhiệm kỳ trong Ban Chấp Hành.

Lần lượt quan khách vào hội trường mỗi lúc một đông, nơi quầy vé thấy đông người đứng chờ tới phiên lấy vé . Có người mua vé xong không vào thẳng hàng ghế ngồi đã sắp sẵn mà còn muốn đi dạo xem các quầy bán hàng tết để mua sắm các thứ có thể mang về . Nào bánh chưng, bánh mứt, nào hàng chè , hàng đồ nhậu .v.v. có những khách đi thẳng tới quầy phở , họ muốn làm chắc bụng trước đã vì chẳng mấy khi có hội chợ tết nên cũng chẳng mấy ai ăn uống trước ở nhà .” Phở Cần “ bảo đảm sẽ làm vừa lòng khách đến khách đi với hương vị phở thơm ngon như khi chúng ta đi ăn phở tại quê nhà vậy . Quầy” bầu cua cá cọp “ vui chơi cho trẻ em nằm phía ngoài hội trường , tha

hồ các em nhỏ chơi đùa chạy nhảy mà khg sợ làm phiền người đến xem chương trình vui xuân ngày tết.

Giờ khai mạc bắt đầu , người điều khiển chương trình vẫn là anh Thành , một Mc kỳ cựu có giọng nói ấm , lưu loát đã gây hào hứng , sôi nổi suốt buổi văn nghệ .

Những giây phút khg thể thiếu khi mở đầu chương trình là giây phút chào cờ và phút mặc niệm . Ba vị bô lão trong bộ khăn đóng áo dài thật trang nghiêm trước bàn thờ tổ . Người đọc văn tế với giọng đọc mạch lạc là anh Chương trong nghi thức hôm nay cùng với tiếng trống , tiếng kèn đã tạo nên bầu không khí thật nghiêm trang . Bên dưới tất cả quý quan khách đến tham dự đều đứng nghiêm chỉnh cùng làm lễ cho đến khi các vị bô lão đã xong thủ tục bài tế và lui vào hậu trường

Sau đó ông Chủ tịch Cộng đồng có đôi lời chào mừng đến quý quan khách đến tham dự và chúc mọi người một đêm vui xuân và xem văn nghệ thật vui vẻ . Thiếu tiếng pháo trong ngày tết nhưng không thể thiếu đội múa lân đến từ Hoorn, đội lân Minh-Zone ra mắt và nhảy múa để chào mừng quan khách . Các em nhỏ lúc này cũng kéo nhau lên sân khấu để nhận bao lì xì lấy hên đầu năm . Năm nay thấy đông trẻ em hơn năm ngoái, nên bao lì xì dành cho các em không đủ phát ...Ban văn nghệ Tình Si đã mở đầu chương trình văn nghệ với nhiều bài nhạc hay , quen thuộc mỗi dịp xuân về . Anh Kế thật đặc sắc trong bài Chúc Xuân với khăn đóng áo dài đeo kính râm , anh có nét hao hao như mấy anh trong ban AVT ngày trước .

Chương trình mừng xuân phân đầu với nhiều tiết mục như hát mừng xuân, màn biểu diễn Kungfu từ Hoorn, toán vũ Ede do anh Kế đảm trách . Màn vọng cổ do nhóm đàn ca tài tử Maarsen đóng góp , đặc sắc nhất là màn tân cổ giao duyên do anh Được và cô bạn gái trình diễn đã làm anh nổi bật trong vai anh dân quê chân chất khi tỏ tình yêu . Xen kẽ vào chương trình là mục xổ số với lô trúng độc đắc 100 euro cũng đã có người trúng giải . Cũng không thể nào thiếu màn tranh giải xuất sắc với giọng ca vàng , người trúng giải năm nay là giọng ca Quốc Hùng thật điêu luyện với bài Hỡi Cho Tôi . Ban tổ chức cũng dành đôi phút trong phần đầu chương trình văn nghệ mừng xuân để giới thiệu đến quý khách tham dự về Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân . Mong sao người Việt tha hương sẽ đón nhận và hiểu rằng công việc đóng góp này là công việc chung cho tất cả những ai đã đến được bến bờ tự do hôm nay sẽ không quên những giờ phút gian nan trên biển cả để đổi lấy hai chữ tự do và sự sống còn .

Những giọng ca thật hay và ăn khách nhất hiện nay của ban nhạc Tình Si sẽ không thiếu những khuôn mặt với giọng ca mượt mà, trữ tình như Huy Tài, Thu Trang, Thy Hà và Kiều Oanh . Phần hai của chương trình là phần dạ vũ đã đưa quý khán giả đặt dìu bước chân trên sàn nhảy qua những thể điệu slow, Rumba, paso, tango ...

Ban nhạc cùng với tay trống cự phách , tay đàn nhà nghề và tay chơi keyboard có tiếng đã cống hiến cho mọi người có mặt trong đêm vui xuân thật đích đáng

Dù xa xa thật là xa

Đường đi chẳng ngại dù qua sông dài

Xuân về ! tết đến vui thay

Tìm nhau nâng chén ta say chuyện đời

Tìm nhau đến chốn vui chơi

Cộng đồng tổ chức người người đón xuân

Chúc em môi thắm má hồng

Chúc anh giàu mạnh thành công hơn người
Chúc mẹ già mãi vui tươi
Chúc ông khoẻ mạnh sống đời với con
Chúc quê hương sẽ không còn
Bất công tham nhũng con đường diệt vong

Hội Xuân Giáp Ngọ ghé thăm
Arnhem bạn nhé người thân đón chờ
Vui xuân chớ có thờ ơ!
Xuân đi lại đến hững hờ mà chi

Miền Thuy

Xuân Giáp Ngọ _2014

Nghệp Dĩ Thi Nhân

Tôi chỉ nhà thơ, có thể thôi
Thích ngắm trăng khuya một bóng ngói
Thấy buồn khi lá vàng rơi rụng
Tiếc nhớ hoài thương kỷ niệm trôi

Đừng hỏi thi nhân sao lãng mạn
Vì Trời trót phú trái tim Yêu
Đa tình, đa cảm, đời thi sĩ
Vì một hồn Thơ, phải khổ nhiều

Đem trái tim mình cho thế nhân
Sẽ chia đau khổ cõi đời trần,
Vui buồn nhân thế, tim rung động
Mà viết thành thơ, chẳng ngại ngần

Số kiếp con tầm phải nhà thơ
Thi nhân nghiệp dĩ với Tình Thơ
Dật dờ say tỉnh khung trời mộng
Thoát kiếp trần gian sống tạm hồ

Nhưng hỏi cuộc trần có mấy ai
Cảm thông chia sẻ mối u hoài |
Nỗi lòng tâm sự người thi sĩ
Chỉ sống bằng tim óc miệt mài

Khôn dại nào ai biết được nào
Kẻ trần tìm đến chốn lao xao
Còn ta chỉ thích Thơ và Mộng
Và trái tim Yêu rất ngọt ngào

Sương Lam

BÌNH AN TẠI TÂM

*Dem bình an bàn inh ỏi
Sao không nghe thơm hương cau?
Sao xúm nhau cãi ỏm tôi,
Hành gừng cay đắng kê nhau?*

*Múa chi cuộc, xéng lưỡi dao?
Nhìn kìa hoa nở bờ ao
Đẹp không hóa công vén khéo
Màu xinh, hương tỏa ngọt ngào!*

Ý Nga, 27-2-2014

1975- 2014: RỒNG GIẤY CHỮA THĂNG!

*Bạn từng phải mang bàn thờ đem bán,
Nuôi cả nhà bằng chén cháo lỏng leo?
Cả Việt Nam cộng lại được bao nhiêu?
Nước mắt ấy dâng đầy sông không nhỉ?*

*“Nhất đồng ý, nhì ngôi lý” tại “Khi”**
Kê khả thi: cả nước rủ nhau đi
Mười ngàn chết, sông chỉ còn một nghi:
Cộng làm gì khi giết hết dân đi?

**Thưa: bán Nước, bán lương tri, nô lệ!
Ý Nga, 27-2-2014.**

MÁY AI BIẾT QUÝ?

*Con người thật hạnh phúc
Khi được người yêu thương
Đời êm ả lạ thường
Đẹp bao nhiêu cảm xúc.*

*Ai yêu và được yêu
Được chăm sóc, nuông chiều
Có nhận ra kỳ diệu:
Đời đã đẹp bao nhiêu!*

Á Nghi26-2-2014.**

SAO MÀ CHÀNG LẮM TỘI!

*Cần rất nhiều can đảm
Để tự thú tội tình
Hồn vương vào u minh
Môi run run tòng phạm,*

*Lưỡi chánh phạm rứt rề.
Da căng phồng sắc xám
Dám nói, ai dám nghe?
Ai thương chàng bi thảm!*

Á Nghi, 26-2-2014.

NỬA HỒN VỠ TÀN

Đông sang giá lạnh thân gầy
Sao làm tan vỡ mộng xây tình nồng
Bao năm khắc khoải chờ trông
Bóng anh vẫn biệt mệnh mộng xa mờ
Nửa hồn tê dại chơ vơ
Nửa hồn theo sóng xô bờ tìm anh
Trăng tàn ngả gục bên cành
Góc trời anh hiểu sao đành lặng im
Để em sầu thảm trong tim
Đời hoa trôi giạt vàng kim hao mòn
Vắng anh ! đáng ngọc héo hon
Tuổi xanh hương nhạt nét son phai hồng
Buồn em phận lẻ gai chông
Ngàn sao nhẩn nhủ đau lòng sẻ chia
Rồi đây trời sáng mai kia
Đôi ta muôn kiếp không lìa cảnh yêu .

Chúc Anh

NuiNho-VungTau@yahoo.com

NÀO SÀU THÁNG GIÊNG!

Tháng **Giêng sàu** chuyện tháng Tư
Sàu riêng trộn lẫn sàu chung Nước Nhà
Riêng sàu: chuyện những kiếp “Hoa”*
Chung sàu đại cuộc: san hà nát tan.

Tháng Giêng sàu, nẫu tim gan

39 NĂM NHÌN LẠI

Tháng Tư người tứ hướng đau
Tháng nào dân cũng nghẹn ngào trái tim!
Em nhìn về cố quốc, tìm:
Tại sao Đất Nước im lìm văn minh?

Tại sao đang... hát “*Hòa bình!*”

Tháng Tư sâu tiếng thở than dân mình.
Người **siêng rầu**, người cùng đình,
Thơ **rầu, siêng** khóc, tội tình tại ai?

Một năm đêm tháng: mười hai!
Ai thương Nước, đêm: sâu dài mấy năm?
Ý Nga, 25-2-2014.

Mà dân Việt cứ linh đình kêu... ca?
Dân lao... xuống vực mù lòa
Đảng lao... vào chôn san hà mất tên.
Ý Nga, 25-2-2014.

Bà Ngoại mất khi tôi vừa tròn sáu tuổi. Dáng người cao cao gầy gầy của bà, tôi chỉ còn nhớ loáng thoáng mà thôi. Sáng sớm ở miệt vườn, hơi sương bốc lên từ những thửa ruộng ngập nước bao quanh nhà dày đặc nên bà ngoại lúc nào cũng đội cái khăn trên đầu.

Ngoại thường ngồi trên bộ ván gỗ bóng loáng như một tấm gương. Nhà Ngoại có nhiều con cháu xa gần đến phụ giúp công việc đồng áng nên mỗi buổi sáng đều có người thay phiên nhau lau chùi sạch sẽ, không để lại một dấu vết ô mờ nào.

Ngày ấy, đôi khi tôi đã lanh chanh, lí lắc thử soi mặt vào tấm gương ván đó và thấy rõ mình đang toét miệng cười. Bộ ván này dày cả hai gang tay, chắc nịch đến nỗi vào ngày hè nóng nực, nếu thả lưng xuống đó mà nằm, sẽ cảm thấy mát lạnh. Tôi nhớ bộ ván này cũng là nơi Ngoại hay ngồi tiếp khách, và quanh chỗ Ngoại ngồi, lúc nào cũng có cái mâm trà cau quen thuộc.

Bà Ngoại ngày xưa, khi còn là thiếu nữ xuân thời, chắc là rất đẹp, còn ông Ngoại thì tôi hoàn toàn không biết mặt. Tôi chỉ nhìn ông qua khung ảnh trên bàn thờ Tô Tiên. Với áo dài khăn đóng thật chỉnh tề, tôi thấy ông Ngoại trông như một bậc hiền triết, đạo mạo và thông minh lắm.

Tôi đang lội ngược dòng thời gian, trở về một thời quá khứ xa xưa. Những năm tháng yên bình, vùng quê xa xăm thật hiền hòa, mộc mạc mà mỗi khi nhắc đến hai chữ “nhà quê” hay “miệt vườn”, chúng ta đều hình dung ra những cánh đồng lúa xanh rì như những tấm thảm nhung mượt mà, chạy dài bất tận đến chân trời. Miền Nam quê ta đẹp lắm, là bức tranh hài hòa, trữ tình và nên thơ !

Ông bà Ngoại tôi đúng thật là nhà nông chất phác, lập nghiệp trên những cánh đồng lúa xanh ngút ngàn. Khi tôi lọt lòng Mẹ thì ông Ngoại đã mất, cả gia sản giao lại cho bà Ngoại trông coi. Cũng may, bên cạnh Ngoại lúc nào cũng có các cô con gái giỏi giang. Người nào cũng đều biết làm ruộng, cấy lúa. Những cô thôn nữ càng duyên dáng hơn khi những vết bùn dưới ruộng sâu vô tình vung vãi, điểm tô thêm những nét chấm phá trên mái tóc, trên khuôn mặt. Một nét đẹp dịu dàng, thôn dã và mộc mạc mà người thành phố không có được.

Kỷ niệm êm đềm còn đến với tôi vào mỗi lần về quê trên con đường thoáng mát, ngan ngát hương thơm đồng nội. Hi xe đò rà bánh chậm lại, tôi loay hoay đứng dậy, bước xuống xe lều đèo đi theo mẹ đến mỗi cả chân trên con đường đất ngoằn ngoèo, hun hút vì xe hơi không chạy vào được.

Khi nào may mắn lắm, bắt được xe ngựa quen trong làng, thì mấy mẹ con leo lên quá giang vô nhà Ngoại. Chao ơi, cảm giác được ngồi lắt lẻo trên chiếc xe thô mộc thật thích thú vì lúc đó cả thân người nghiêng chao, dẫn lên xóc xuống thiệt là vui ! Tôi vẫn nhớ mãi hình ảnh và cảm giác đó cho tới bây giờ.

Bác Ba, người đánh xe, thì ăn vận một bộ bà ba bạc màu mưa nắng, rộng thùng thình, đầu đội cái nón tròn tròn được kết bằng lá dừa thì phải !? Tôi còn quá nhỏ để nhớ, để có thể miêu tả chính xác cái nón miệt vườn của cái thời xa xưa ấy, Ngồi trên xe ngựa, tôi phải vịn chặt tay vào những thanh cây hai bên hông xe vì mỗi khi bánh xe lăn qua cái hố, đến chú ngựa còn lao đảo hướng hồ chi tôi là con nhỏ tí teo, lúc đó có thể bị văng xuống đường dễ dàng.

Bác Ba ngồi buông lỏng chân phía trước, ngay sau đuôi chú ngựa, tay cầm cái roi dài khoảng hai, ba thước, nhỏ thon, bé xíu. Đầu ngọn roi mỏng manh làm sao ấy. Lâu lâu, tôi nghe tiếng hí vang lên của chú ngựa. Còn Bác Ba thì thỉnh thoảng phẩy phẩy đầu roi vào thân chú như để phủi bụi, nhưng thật ra là để thúc dục chú phải bước nhanh hơn.

Nói về cái thú ngồi xe ngựa thì hẳn những ai đã từng được đi xe ngựa thuở ấu thơ cũng sẽ đồng ý với tôi là đi xe ngựa rất thú vị. Ngày đó, thời còn là con bé lanh chanh, khi được ngồi trên xe ngựa, lòng tôi mừng vui vô cùng vì được hưởng nhiều lợi thú.

Thứ nhất, là tôi không phải ì à, ì ạch bước những bước chân ngán ngùn tội nghiệp trên con đường đất ngoằn ngoèo đá sỏi gập ghềnh.

Thứ nhì, nhờ ngồi xe ngựa mà tôi không phải lo sợ mỗi lần phải đi bộ ngang qua những nắm mộ ở bên đường. Tôi biết, trên con đường vào nhà ông bà Ngoại có một nắm mộ bằng đất, nằm sát bên lề, chơi voi giữa trời, hình như là mộ ông chủ đất khu ruộng đó. Khi đi ngang qua đây vào

buổi chiều trời chập choạng tối, đám nhóc con tụi tôi đều phải vắt giò lên cổ, chỉ mong làm sao chạy thoát qua khỏi nắm mộ đó càng nhanh càng tốt.

Thứ ba, là ngồi trên xe vừa cao vừa chạy đủ nhanh để gió mát hai bên đường thơm phức mùi mạ non phả vào mặt, vào người thật sảng khoái và ngây ngất trong lúc tầm mắt mở rộng nhìn phong cảnh bên đường. Hai vòng bánh xe to tròn, chu vi rộng lớn cứ cộc cạch lăn chậm chậm hòa nhịp với bước chân gõ đều của chú ngựa.

Gần tới nhà Ngoại thì từng khúc đường ngoằn ngoèo hiện ra với vài ao cá ở hai bên. Chung quanh ao cá là những cây điều lủng lẳng nhiều trái điều màu vàng chanh, hay đỏ, nằm xen kẽ với những bụi mía lao xao. Nhìn những trái điều hấp dẫn đó, lòng tôi vui sướng rộn ràng vì thế nào chút nữa đây lũ nhóc con chúng tôi cũng sẽ rủ nhau ra hái trộm.

Những trái nào trên cao quá thì chúng tôi lẳng xăng đứng với chân, dùng gậy thọc cho rớt xuống đất rồi chia nhau nhai tòm tẻm ngon lành. Tuy vậy, ăn điều phải cẩn thận vì khi cắn trái điều, lỡ mà nước ngọt chát chát từ trái điều giãy vào quần áo thì nó sẽ thành dấu vết “hái trộm” không thể chối cãi được, cho dù có giặt sạch cũng vẫn còn dấu tích lem nhem.

Chiếc xe thổ mộ cứ gõ đều lộc cộc cho ta thấy một đời sống an lành, không vội vã. Chú ngựa chạy từng bước chậm trên con đường đất đá gập ghềnh, kéo theo chiếc xe chao đảo. Tầm mắt tôi được dịp nhìn quanh hai bên đồng ruộng, nhìn đàn bò màu nâu sậm đang nhai nhai cỏ hay những cánh cò đang là đà trên ngọn lúa như những vệt trắng di động trên cánh đồng xanh mơn.

Bức tranh đồng quê đúng nghĩa này vẫn được khắc vẽ trên các họa phẩm về quê hương và ghi lại trên sách vở giáo khoa. Cho dù đã bao năm tháng vật đổi sao dời, bức tranh đồng nội đơn sơ này vẫn mãi in hằn trong ký ức người dân Việt tha hương. Một bức tranh vượt không gian và thời gian mà chính mắt tôi đã từng tận nhìn thấy, đã được sống trong đó. Trong tôi, hình ảnh này chắc sẽ không bao giờ nhạt phai, cho dù tôi đã xa rời nơi đây nửa vòng trái đất.

Khi ngồi ghi lại hình ảnh nên thơ quý hiếm này, lòng tôi có một chút nhói buồn. Những cánh đồng lúa xanh ngát, những ao cá, ruộng lúa của gia tộc, hàng mía, cây điều, ông bà Ngoại, bác Ba đánh xe ngựa, chú ngựa ngoan hiền dễ thương năm nào và nhất là Mẹ tôi đều đã không còn. Tôi miên man chợt hỏi : “Nếu bây giờ mình có một số tiền to lớn thì có thể tạo dựng lại khung trời quê hương thân yêu năm xưa chăng ?”

Tôi nghĩ có thể được nhưng có lẽ chỉ là dáng vẻ hình thức hào nhoáng bên ngoài. Hình ảnh quê hương nhân tạo đó, nhìn có thể đẹp đẽ gấp bao lần hơn miền quê thật thà chân chất ngày xưa nhưng cái hồn quê năm xưa thì chắc là không thể nào có được.

Vì sao ?

Vì cái hồn, cái nét đẹp thật sự, lòng trong khung cảnh êm đềm, luyện nhớ thân thương của miền quê ngày xưa ấy sẽ chỉ còn trong hoài niệm mà thôi, không bao giờ có thể tái tạo lại được nữa !

Ôi ! biết tìm đâu những tháng ngày thơ dại, ngồi lắt léo trên chiếc xe thổ mộ lăn bánh lộc cộc trên con đường đất đi vào nhà Ngoại. Căn nhà nhìn từ xa, mái ngói ửng lên một màu đỏ cam nằm

xen giữa cánh đồng lúa xanh rì, lốm đốm nhấp nhô những đóa hoa nón lá trắng ngà xoe tròn, đang dịu dàng lom khom dưới vạt nắng vàng quê hương.

Hương thơm đồng nội quê tôi thật tuyệt vời !

Bạch Liên

MIMOSA

TIÊU-THU

May mà một tuần sau ngày bãi trường My mới bị bệnh. Không biết con bé ăn phải món gì hay lây ở đâu mà bị thương hàn, người ngợm chỉ còn da bọc xương. Mái tóc chấm vai óng mượt ngày nào bây giờ le hoe, xơ xác. Nhìn vào gương con bé còn không nhận ra mình! Mẹ cứ vuốt đầu con gái mà xót xa. Điều khổ nhất là My thèm ăn đủ thứ, nhưng chỉ được húp cháo hoặc nước súp. Mẹ nói ăn cơm vào là thủng ruột tức thì. Ba cũng kể, ngày xưa cô Út của My năm lên bảy bị thương hàn. Lúc khỏi bệnh, bà nội vì dốt, cứ ép cô Út ăn cơm, vài hôm sau cô chết vì bị thủng ruột. Ông nội khóc quá chừng, dòng họ đã hiếm con gái, mà cô Út lại đẹp nhất trong số tám người con. My nghe xong, sợ chết nên ráng húp cháo (đôi khi còn chan thêm nước mắt mới là thấm sâu!).

Còn cả tháng nữa mới tựu trường nên ba mẹ bàn nhau cho My lên Đà Lạt dưỡng bệnh. Di Hai của My theo chồng lên trên ấy cả chục năm nay. Dượng Hai là công chức đổi lên làm việc ở Tòa Thị Trưởng. Mẹ sẽ dẫn My lên Đà Lạt, ở chơi với dì ít hôm rồi về. My ở lại độ ba tuần để hưởng không khí trong lành, mát mẻ của xứ hoa đào.

Vì là lần đầu đi trên con đường này nên mọi thứ đều rất mới mẻ lạ lùng đối với My. Hai hòn đá chông ở Định Quán khiến con bé hơi rét, thầm nghĩ “nó” mà rớt xuống thì mấy cái nhà phía dưới chắc sẽ dẹp lép như cái bánh tráng! Những đôi trà ngút ngàn, thẳng tắp chạy vào tận chân núi xa xa, thấp thoáng từng đoàn phụ nữ mang giỏ hái trà, toàn bộ đẹp như một bức tranh thủy mặc.

Xe dò ngừng tại Bảo Lộc cho hành khách dùng cơm trưa. Mẹ kê một đĩa cơm sườn nướng thơm phức. Phần My thì mẹ đã chuẩn bị sẵn một hộp cơm nhão gần như cháo đặc ăn với ruốc! Thấy bộ mặt ỉu xiu của con gái, mẹ an ủi ráng kiêng cử thêm ít hôm nữa sẽ được ăn uống bình thường. Xe qua khỏi Di Linh là không khí thay đổi hẳn. My cảm thấy mát mẻ khỏe khoắn hẳn ra và xe cũng bắt đầu lên dốc, có những chỗ con đường ngoằn ngoèo như ruột gà. Càng lên cao, thông hai bên đường càng nhiều, không khí thơm ngát mùi nhựa thông. My không dám nhìn ra cửa sổ, vì xe chạy trên cao, một bên là vực thẳm, sâu hun hút phía dưới. Mỗi lần hai chiếc xe ngược chiều qua mặt nhau là con bé thấy thót cả ruột vì sợ!

Ba đã đánh điện báo trước nên dì sáu ra tận bến xe đón. My thấy càng ngày dì càng đầy đà. Tuy ngoài bốn mươi mà da mặt dì không một nếp nhăn, trắng mịn rất đẹp. Mẹ thua dì hai tuổi,

nhưng cái nắng gay gắt của Sài Gòn khiến mẹ trông già hơn đi chút xíu. Nhà di Hai là một căn biệt thự xinh xắn nằm gần cuối đường Phan Đình Phùng. Không phải nhờ số lương công chức của vợ hai, mà chính nhờ cửa tiệm bán phụ tùng và sửa xe gắn máy của di mới có tiền mua căn biệt thự này. Di vốn có tay buôn bán nên khách hàng rất đông. Qua khỏi cánh cửa sắt ngoài cổng là một khoảng sân trồng rất nhiều hoa. Trong góc vườn, sát hàng rào có một cây khá cao, nở từng chùm hoa vàng rực rỡ, sau này My mới biết tên là Mimosa. Trong những ngày còn ở Đà Lạt, chị Trúc đèo My đi chơi trên những con đường dẫn vào những làng mạc xa xa, nơi có vườn trồng nhiều trái cây như mận, dâu Đà Lạt và rẫy trồng đủ thứ rau đã làm nên danh tiếng "Rau Đà Lạt" lẫy lừng. Dọc hai bên đường, My thấy nhiều ơ là nhiều những đóa hoa màu vàng. Những đóa hoa này vừa giống hoa cúc lại tựa tựa hoa quỳ. Thân cây cao khỏi đầu người cho hoa chi chít, làm nên hai hàng rào thiên nhiên rực rỡ vàng. My cũng hỏi chị Thanh Trúc, chị bảo đó là Dã Quỳ. Chao ơ, cái tên thật là đẹp và hoa cũng thật là đẹp. Từ đó bỗng nhiên My đam ra yêu nhất hoa Dã quỳ. Tại My thấy loài hoa này có chút gì đó hoang dại chứ không kiêu sa như hồng, như lan, cũng không "tiểu thư" cổ điển như những loại cúc thường.

Di vợ có hai người con. Anh Minh học trường Trần Hưng Đạo. Anh vừa đậu Tú tài hai, khóa tới đây sẽ xuống Sài Gòn học Kỹ Sư Phú Thọ. Chị Thanh Trúc sẽ lên lớp Đệ nhị trường trung học Bùi Thị Xuân. Hai năm rồi My không gặp anh chị, từ sau đám cưới chị của My, con bé nghĩ chắc họ thay đổi nhiều lắm. Quả thật, nghe tiếng chó sủa, một thanh niên cao lớn từ trong nhà chạy ra. Anh chàng cười thật tươi, lên tiếng chào di Ba, rồi quay qua My, nheo mắt:

- My còn nhớ anh Minh không? Ủa, sao ốm nhom vậy nè!

Con bé chỉ biết cười bẽn lẽn, mẹ phải lên tiếng:

- Em nó bị thương hàn cả tháng nay nên di mới đem nó lên đây dưỡng bệnh đó cháu.

- Vậy mà cháu có biết gì đâu. Bảo đảm ở đây một thời gian là bé My sẽ mập mập trở lại. Để cháu xách vali cho di.

Phòng khách nhà di Hai rộng, chưng bày trang nhã. Phòng ăn có chiếc bàn dài với tám chiếc ghế. Bàn ghế bằng gỗ cẩm lai chạm trổ tinh xảo. Nhà có bốn phòng ngủ. Chị người làm ngủ ở căn phòng nhỏ cạnh nhà bếp. Phía sau vườn trồng rau, cải. Có hai cây mận và một giàn su su.

Di cho biết Thanh Trúc phải ra tiệm thể di bữa nay. Căn phòng dành cho mẹ con My nhìn ra bên hông nhà. Sát tường rào có mấy gốc hồng đang trổ hoa. Khóm màu vàng, khóm màu hồng nhạt, nhưng My thích nhất là cụm hồng màu đỏ san hô. Con bé vốn thích những màu tươi thắm.

My mệt quá nên ngủ một giấc ngon lành cho tới khi mẹ đánh thức dậy ăn cơm tối. Vợ Hai vẫn vậy, nhưng chị Trúc thì thay đổi rất nhiều. Da mặt mịn màng, hai má hồng tự nhiên chớ không còn mụn đầy như hai năm trước. Chị cao hơn và mái tóc cũng dài hơn xưa. Dưới mắt của một con bé mười ba tuổi là My thì chị Trúc rất đẹp. Thấy My từ trong phòng đi ra, Thanh Trúc chạy lại nắm tay, ngắm con bé từ trên xuống dưới rồi kêu lên:

- Trời đất, nghe nói em bị bệnh, không ngờ lại ốm nhom ốm nhách như vậy. Không sao, di Ba cứ để em My lại đây, cháu bảo đảm vài tuần nữa là My sẽ thành... bé bự Michelin cho di coi. Khí hậu trên này tốt lắm.

Chiều nay My được ăn cháo gà. Trời lành lạnh, sau một giấc ngủ không mộng mị, My đói bụng nên ăn thật ngon lành. Mẹ vui lắm. Chị em lâu ngày mới gặp nên chuyện trò như bấp rang. Ăn xong Thanh Trúc kéo My vô phòng. Con bé choáng ngợp trước những màu xanh trong phòng cô chị. Rèm cửa màu xanh lơ, khăn trải giường, áo gối màu xanh hồ thủy, thậm chí cái mền bằng len cũng xanh rêu luôn. Trước cặp mắt tò mò của cô em họ, Thanh Trúc cười:

- Tên chị có nghĩa là cây trúc xanh đó nhỏ. Vì vậy chị thích màu xanh lắm.

Sau này My còn biết lúc nhỏ, chị Trúc hay bị tụi nam sinh chọc ghẹo:

Trúc xinh Trúc mọc đầu đình.

Em xinh ...

Những câu sau cứ bị “cải biên” nham nhở nên đôi khi Thanh Trúc tức đến phát khóc! Tên của người ta hay như vậy mà bị đem làm trò cười!

Mẹ chỉ ở chơi có ba hôm là phải trở về Sài Gòn. Sợ ba ở nhà ăn uống thất thường, sợ anh Trung không ai nhắc nhở sẽ theo bạn bè đi chơi mút mùa. Mẹ lo, lo, lo... như tất cả những người vợ, người mẹ Việt Nam khác. Dì Hai thờ dài, chẳng mấy khi chị có dịp lên chơi mà không ở lâu lâu một chút! Chẳng là dì lấy chồng sớm nên chị em xa nhau cũng sớm!

Ba tuần ở Đà Lạt là thời gian đẹp nhất của My. Con bé được anh Minh và chị Trúc dẫn đi chơi khắp nơi và chụp rất nhiều ảnh kỷ niệm. Thác Prenn hùng vĩ, Hồ Than Thở êm đềm, thơ mộng. Chuyện tình bi thảm của hai nấm mộ nơi đây khiến trái tim non nớt của My bồi hồi cả buổi. Chị Trúc dẫn My đi ăn mì Quảng và chè đậu ván bên hông chợ Đà Lạt. Những thứ này ở Sài Gòn con bé chưa bao giờ được ăn nên thấy ngon miệng lạ lùng. Mì Quảng không giống chút xíu nào với những thứ mì mà My đã được ăn như mì hoành thánh, mì vịt tiềm... Nghe chị Trúc nói loại mì này là món đặc sản của vùng Quảng Nam. Mà thật vậy, nhìn tô mì Quảng được người chạy bàn đặt xuống trước mặt, My không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy trong tô mì, ngoài những sợi mì đẹp đẹp, còn được tô điểm vài con tôm nhỏ cùng vài lát thịt heo. Ngoài ra còn có rau húng lủi, rau quế, hoa chuối thái mỏng, sà lách, vài lát ớt xanh, bánh tráng mè nướng, và đậu phụng rang giã nhỏ. Nước chỉ chan chút xíu chứ không nhiều như những loại mì thông thường. Nhưng mà ngon lạ lùng. Trước khi về Sài Gòn, My còn xin chị Trúc cho trở lại ăn lần nữa cho đã thèm. Rau cải ở xứ này thì tươi giòn giòn mà lại rẻ rẻ. Hoa thì vô số. Muôn màu muôn vẻ. Nhớ cái hôm My hỏi tên những chùm hoa vàng trước sân nhà, chị Trúc nói là hoa Mimosa, rồi chị reo lên:

- À, Mimosa có chữ Mi. Từ đây chị sẽ gọi My là Mimosa...hay quá! Vậy là bỗng dưng My có cái biệt danh Mimosa. Con bé nghĩ thầm, về lại Saigòn, kể cho đám bạn nghe, có khối đũa ganh tị với My vì cái biệt danh diễm lệ này cho coi.

Chị Trúc dẫn My lên trường của chị cho biết. Trường Bùi Thị Xuân có hai dãy lầu đối diện nhau, cách một khoảng sân rộng. Nữ sinh ở đây nổi tiếng là đẹp. Đứng ở cổng trường nhìn thẳng qua rặng núi LangBian bốn mùa mây phủ đẹp mơ màng. Mỗi ngày chị Trúc phải leo lên con dốc, ngang qua ngôi Chùa Linh Sơn cổ kính để đến trường. Có lẽ nhờ leo đồi xuống dốc hàng ngày mà các cô gái Đà Lạt nào cũng ngực nở eo thon, thân hình lý tưởng. Cũng chẳng cần thoa kem kiéc

lôi thôi, cô nào cô nấy làn da cứ trắng mịn như nhung, đôi má hồng tự nhiên không khác những cánh hoa anh đào, năm nào cũng nở rộ dọc theo hai bên bờ hồ Xuân Hương mỗi độ Xuân về.

Anh Minh có người yêu tên Thục Anh. Cô nàng học lớp seconde bên Lycée Yersin. Thục Anh cắt tóc à la garconne, mặc đầm. Chị chạy chiếc xe đạp mini màu trắng mỗi lần tới chơi. Chị nói chuyện liếng thoắng, cười luôn miệng, đôi khi lại xỏ tiếng tây với anh Minh. My có cảm tình với Thục Anh, nhưng dì Hai thì chê con nhỏ "đằm" quá. Dì thích con gái phải dịu dàng hơn. Thanh Trúc nói nhỏ với My là mẹ sợ sau này khi lấy nhau, Thục Anh sẽ "ăn hiếp" anh Minh! Nhưng anh Minh yêu Thục Anh lắm. Anh đã từng cầm đàn guitar gảy từng tưng và ca ông ổng: Đời tôi chỉ yêu có một người...và Thục Anh ngó bộ rất cảm động. Nhưng anh Minh còn phải học bốn năm nữa mới ra trường. Ở đời chuyện gì cũng có thể xảy ra. Một mối tình học trò biết có bền vững với thời gian? Người ta nói xa mặt cách lòng, huống hồ Sài Gòn hoa lệ lại đập diu tài tử giai nhân...

Anh Tuấn là bạn trai của chị Thanh Trúc. Anh học Chính Trị Kinh Doanh bên Viện Đại Học Đà Lạt. Anh hơn chị Trúc ba tuổi, bố anh là đồng nghiệp của dượng Hai. Anh Tuấn đẹp trai, dáng người thanh nhã nhưng ít nói. Thường thường chỉ nhìn chị Trúc nói rồi cười. Tuấn lễ đầu My không gặp Tuấn vì anh đi Nha Trang thăm ông bà nội. Anh Tuấn về đem biếu nhà dì sáu bao nhiêu là quà, nào tôm, nào cua, cá biển. Nhưng My thích nhất món mực khô. Buổi tối nướng lên rồi đập cho toir ra, mấy anh em ngồi nơi bộ ghế mây đằng sau vườn, vừa ăn mực nướng chấm tương ớt vừa nói chuyện quên thôi. Có hôm anh Minh kê cho My nghe chuyện con ma ở căn biệt thự màu trắng nằm trên đồi nhìn xuống hồ Xuân Hương, làm con bé không dám ngủ một mình, phải xách gỏi qua xin tị nạn bên phòng chị Thanh Trúc. Hôm sau dì Hai rầy anh Minh lớn đầu rồi mà còn bày đặt hù con nít! Buổi tối anh Tuấn đến chơi, My hỏi chuyện đó có thật không, anh cười bảo là anh cũng chỉ nghe nói chớ chưa được diện kiến con ma nên không thể trả lời là có hay không!

Hít thở không khí trong lành, ăn rồi đi chơi, đêm nào cũng ngủ một giấc quên cả trời đất, nên chỉ hai tuần sau là mặt mày con bé đã thấy phình phính. Mái tóc cũng óng ả hơn. Thanh Trúc nói đùa chỉ còn một tuần lễ để "vỗ béo" bé My. Phải làm sao cho dì dượng Ba không nhận ra con gái mình nữa mới là tài. Sáng nào Thanh Trúc cũng ép My ăn một khúc bánh mì trét bơ có phết một lớp mút dâu, cộng thêm một ly sữa nóng. Con bé vỗ cái bụng căng phồng kêu lên chị Trúc ơi, em ú nu, sắp thành con heo rồi đây nè! Chị Trúc cười, My tuổi Hợi, không thành con heo vậy muốn thành con chuột hả. My dầy nầy nói không không, em chúa là sợ chuột!

Chúa Nhật, ăn trưa xong, chị Trúc rủ My ra nhà sách Hòa Bình mua báo. Hai chị em từ trong tiệm đi ra chợt thấy anh Tuấn cùng với một người con gái rất đẹp mặc đầm, cũng từ trong tiệm phở Đắc Tín đi ra. Cô gái quàng tay anh Tuấn có vẻ thân mật. Họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ, lên xe Vespa của anh Tuấn phóng đi, không nhìn thấy chị em My. Mặt chị Trúc sa sầm như bị phủ một áng mây đen. Thay vì mua báo xong hai chị em sẽ đi ăn kem, nhưng chị Trúc kêu nhưc đầu muốn về. My biết tông cái nguyên nhân của bệnh nhưc đầu bất thình lình này nên cũng yên lặng đi theo chị. Về nhà chị Trúc không nói không rằng đi thẳng vô phòng. My biết chị đang giận anh Tuấn nên cũng không dám nói năng gì, đi về phòng dỡ báo Tuổi Xanh ra đọc. Buổi chiều chị Trúc ăn có nửa chén cơm rồi lại vào phòng, mặt buồn rười rượi. Dì hỏi chị có bệnh không thì chị lắc đầu. My biết lý do nhưng đời nào dám xì ra cho mọi người hay.

Khoảng bảy rưỡi anh Tuấn đến chơi. Nghe tiếng xe Vespa của anh, chị Trúc vội vàng qua phòng nhờ My ra nói với anh Tuấn là chị nhưc đầu, không tiếp anh được. Nghe chị Trúc bị nhưc

đầu, anh Tuấn có vẻ lo lắng, hỏi My lung tung. Con bé thấy tội, tự hỏi không biết có nên nói thật với anh hay không? Sau cùng thấy anh lo lắng, dùng dằng không muốn về, My đành nói mí mí là hỏi trưa hai chị em đứng bên nhà sách Hòa Bình thấy anh từ trong tiệm phở Đắc Tín đi ra... Anh Tuấn ngần người ra ít phút, như chợt hiểu anh kêu lên:

- Chết anh rồi! Có phải hai người thấy anh đi với một cô gái?

My gật đầu. Anh Tuấn vò đầu bứt tai:

- Oan cho anh quá. Cô đó là con ông chú anh vừa mới ở Sài Gòn lên chơi. Thúy Hương muốn anh chở đi ăn phở. Anh đâu có ngờ hai em đứng bên tiệm sách! Tối nay anh định tới rủ hai em ngày mai đi chơi với anh và Thúy Hương. Tội mình sẽ đi picnic ở Thung lũng Tình Yêu. Thiệt tình!... Suy nghĩ một hồi anh nói: bây giờ My làm ơn vô nói rõ chuyện này với chị Trúc giùm anh được không? Chắc chị sẽ hết giận anh.

My gật đầu, nói anh chờ chút rồi đi vào phòng chị Trúc ráp bo y chang những gì đã nghe và không quên tả oán thêm rằng anh Tuấn buồn lắm, mặt iu xiu như cái bánh tráng bị nhúng nước! Thanh Trúc nghe xong có vẻ dịu xuống một chút, nhưng bỗng xí lên một tiếng, nói My trở ra hỏi tại sao anh Tuấn không “thông báo” với chị chuyện cô em họ của anh lên chơi, để chị “bắt gặp” rồi mới nói? Như vậy là anh... gian!

Anh Tuấn nghe xong thì kêu trời, nói chính anh cũng không biết, Thúy Hương theo chú anh đi công tác trên này có năm ngày mà thôi. Anh định ngày mai sẽ giới thiệu hai người với nhau, không ngờ... nói xong anh thở dài, gãi đầu gãi tai... My nói anh đợi rồi lại chạy trở vô phòng cô chị năn nỉ giùm. Lần này Thanh Trúc mới chịu ra gặp người yêu. Tuấn mừng quá chạy lại nắm tay nhưng Trúc giựt tay lại, chu mỏ cật vấn:

- Anh em họ mà sao hai người khoác tay nhau thân mật quá vậy? giống như là...là...

- Tại Thúy Hương học trường tây nên tự nhiên như vậy đó. Em có muốn anh thề...

- Thôi lần này em tha cho anh. Vừa nói Thanh Trúc vừa háy người yêu, cặp mắt có đuôi...

My thở phào nhẹ nhõm. Vậy là trời quang mây tạnh, cuộc đời trở lại màu hồng!

Trước ngày về lại Sài Gòn My buồn quá. Ba tuần ở Đà Lạt qua nhanh như một giấc mơ. Nhưng giấc mơ dù có đẹp đến đâu thì cũng phải thức giấc. My sẽ về lại Sài Gòn với anh Minh. Chị Mai Khanh của My đi lấy chồng nên phòng của chị bỏ trống từ hai năm nay. Anh Minh sẽ ở nhà My để đi học. Di sáu và Thanh Trúc mua không biết cơ man nào là đồ cho My đem về Sài Gòn. Rượu dâu, mứt dâu, khoai lang mật phơi khô (món này My có thể “gặm” quanh năm không hề chán!). Một gói khô nai to tướng cho ba My nữa chứ. Anh Tuấn tặng My một tấm bản gỗ để bàn hình bầu dục. Chính giữa khắc chữ MYMOSA (thay vì Mimosa với i ngắn) thật bay bướm. Góc trên khắc chùm hoa mimosa vàng rực rỡ, góc dưới khắc hình một chú nai vàng ngơ ngác. Anh Tuấn thật đáng yêu! Chị Thục Anh, dù đang buồn thúi ruột vì sẽ phải xa anh Minh, cũng đi mua tặng bé My một chiếc gùi con con thật xinh xắn do đồng bào Thượng đan. My an ủi chị bằng cách hứa sẽ chăm sóc thật tốt cho anh Minh. Chị Thục Anh ghé tai My nói nhỏ "cần nhất là My canh chừng,

không cho anh Minh quen thân với cô nào nhé." My gật đầu nheo mắt với chị ra cái điều em hiểu tâm sự của chị rồi.

... Sáng sớm hôm đó, sương mù còn giăng đầy trên những rặng thông xanh, la đà trên mặt hồ Xuân Hương như mây như khói, cả nhà đã đưa anh Minh và My ra bến xe. Chị Thục Anh cũng đạp xe ra tiễn anh Minh. Di Hai căn dặn con trai đủ thứ. Minh cười, ôm mẹ hôn chụt vào má, nói:

- Má làm như con xuất ngoại không bằng. Đà Lạt – Sài Gòn đi có mấy tiếng đồng hồ thôi mà! Con ở với dì Ba có gì mà má lo dữ vậy. Thục Anh đang cười con kìa.

Tại anh Minh muốn chọc chị Thục Anh, chớ My thấy cặp mắt chị đang long lanh, giống như những giọt nước mắt đang chực trào ra. Có lẽ vì vậy mà miệng chị cười méo xẹo! Trái tim nhỏ bé của My mà cũng còn thốn thức trước cảnh chia ly này, hướng hồ...

Xe chạy đi rồi mà bên tai My vẫn còn văng vẳng tiếng chị Thanh Trúc: tạm biệt Mimosa. Đừng quên chị nha. Mimosa... Mimosa....

Tiểu- Thu

NỬA HỒN VỠ TAN

*Đông sang giá lạnh thân gầy
Sao làm tan vỡ mộng xây tình nồng
Bao năm khắc khoải chờ trông
Bóng anh vẫn biệt mệnh mộng xa mờ
Nửa hồn té dại chơ vơ
Nửa hồn theo sóng xô bờ tìm anh
Trăng tàn ngả gục bên cành
Góc trời anh hiểu sao đành lặng im
Để em sầu thảm trong tim
Đời hoa trôi giạt vàng kim hao mòn
Vắng anh ! dáng ngọc héo hon
Tuổi xanh hương nhạt nét son phai hồng
Buồn em phận lẻ gai chông
Ngàn sao nhả nhủ đau lòng sẻ chia
Rồi đây trời sáng mai kia
Đôi ta muôn kiếp không lia cảnh yêu .
Chúc Anh*

THƠ ƠI NẶNG QUÁ!

Uống viên thuốc, đắng thấu trời
Chân đi không vững, nghe ròi rả thân
Vậy mà thơ vẫn cứ gần
Cứ ve vuốt hỏi, ân cần nhỏ to.

Trái tim không phải, giả đò
Cứ đau như thể bày trò... im luôn
Tim ơi! Lau giùm lệ tuôn
Chữ Tình nặng quá, ai khuân bớt giùm?
Á Nghi**24-2-2014.

SAO MÀ THIỆN NHÂN!

Lỗi về mình lạc loanh quanh
Anh đâm gắt gỏng, hiền lành em tôi
Em im 'cũng đủ tiêu đời'*
Anh về, năn ni chín hơi, mười hồi.

Ngồi... yên, em khóc, tôi cười
Dễ dàng không biết nên trời hại chân
Tôi đi quanh quẩn xa gần
Coi như mặt vụn! Chín phần mất em!
Á Nghi** 24-2-2014.
*Không nhớ tác giả

LÁ RỤNG VỀ CỘI

Truyện của Phương - Lan

Rồi một ngày nhớ lại thuở nằm nôi

Lời mẹ ru nã nuột

***Dẫu một đời có vẫy vùng bốn bể
Vẫn nao nao một chốn để quay về
(Thơ Nguyên Nhung)***

Con người ta ai cũng phải chết, nhưng thật là kinh khủng khi biết trước cái chết đang từ từ tiến tới với những bước chậm rãi nhưng đều đặn vững chắc, và càng đau đớn hơn nữa khi biết sắp phải chết trong lúc tuổi còn xuân. Tất cả xảy ra như trong một giấc mơ, chỉ trong vòng vài tháng thôi mà cuộc sống của tôi biến đổi hoàn toàn, từ một người khoẻ mạnh, yêu đời, trở thành một người ốm nặng chờ chết.

Ngày sinh nhật thứ ba mươi tư tuổi của tôi là một ngày rất đẹp trời. Buổi chiều mùa hè ấm áp, nhưng không oi bức, cây cỏ xanh tươi, hoa lá đua nhau khoe màu sắc, và những cơn gió dịu nhẹ, thoảng thoảng hương thơm của hoa ngọc lan, hoa hồng mọc đầy trong vườn làm mọi người đều cảm thấy dễ chịu. Tiệc sinh nhật được tổ chức ở ngoài vườn vào lúc trời chưa tắt nắng, và tôi đến sẽ có khiêu vũ ở trong nhà. Khách mời đa số đều là các bạn trẻ, cỡ tuổi vợ chồng chúng tôi và con cái của họ, những đứa trẻ xinh xắn dễ thương đang nô đùa chạy nhảy ngoài vườn, không khí thật ồn ào và vui nhộn. Tin buồn chợt đến bất ngờ như một tia chớp, không có dấu hiệu gì báo trước. Tiệc mới nửa chừng, chưa đến mục cắt bánh thì trong nhà bỗng có tiếng điện thoại reo, chị giúp việc đến bên tôi, lễ phép:

- Thưa, có điện thoại của bà.

Tôi tạm ngưng câu chuyện đùa rỡ và xin lỗi mọi người, đi vào trong nhà. Cầm ống điện thoại lên, chỉ nghe mới câu đầu thôi, người tôi đã lảo đảo đứng không muốn vững.

Số là cách đây ít lâu, ở gần nách tôi bỗng nổi lên một cái mụn nhỏ to bằng đầu đũa, chỉ hơi cộm cộm nhưng không đau nên tôi chẳng thèm để ý, thì cũng giống như một cái mụn trứng cá thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trên mặt tôi vài tuần rồi tự nhiên biến mất. Nhưng cái mụn này đã ba, bốn tháng rồi mà vẫn còn ở y đó, càng ngày càng to thêm và trên mặt da ngực màu trắng của tôi, màu đỏ của mụn bây giờ trở nên tím bầm, cái mụn dày lên và nổi cao trông như một cái núm vú thứ ba. Nó không làm tôi khó chịu, chỉ trừ mỗi khi tắm xong đứng trước gương lau mình và trông thấy nó. Khi nó to bằng đồng một xu thì chồng tôi bắt đầu lưu ý và bảo tôi:

- Đây là một cái mụn bọc, chỉ có mụn bọc mới lâu tiêu như thế. Em nên đến bác sĩ ngoài da mà cắt.

Và tôi đã làm theo, cái nhân được lấy đi gọn gàng chỉ để lại một vết sẹo nhỏ xíu và da ngực của tôi lại phẳng phiu như cũ. Tôi tưởng thế là xong, và đã nhanh chóng quên đi cho tới ngày hôm nay...

- Đây là văn phòng bác sĩ Quân, chúng tôi rất tiếc phải báo cho bà một tin chẳng lành, kết quả biopsy cho thấy cái hạch ở gần nách bà có chứa những tế bào ung thư loại ác tính...

Người tôi lạnh toát, phải mất đến mấy phút mới lấy lại bình tĩnh, tôi lắp bắp hỏi:

- Cô nói sao? cái mụn bọc ấy mà là ung thư à?

- Không phải mụn bọc, mà là một hạch bạch huyết bị nhiễm độc. Cô y tá nhắn nài cắt nghĩa, bà phải đến bệnh viện để làm thêm thử nghiệm, bác sĩ nghĩ rằng nhũ bộ của bà có thể có vấn đề rồi đó nên mới lan tới các hạch bạch huyết. Nhưng đó mới chỉ là giả thuyết, cần phải kiểm nghiệm lại thì mới biết đích xác, bởi vì cũng có một loại ung thư các hạch bạch huyết. Nói tóm lại, bà cần phải qua nhiều thử nghiệm nữa mới có thể định bệnh được. Bà có muốn lấy hẹn ngay ngày mai?

- Ngày mai à? Tôi hốt hoảng, không được đâu, ngày mai chúng tôi có việc phải đi xa, hai tuần nữa mới về.

- Không sao cả, đành nào bà cũng cần thì giờ để thu xếp công việc. Khi nào sẵn sàng thì gọi phone cho tôi.

Nói xong, cô ta cúp điện thoại. Tôi cũng đặt máy xuống, đưa hai tay ôm lấy đầu, chờ cho qua cơn choáng váng rồi mới trở ra.

Suốt thời gian còn lại của buổi tiệc, tôi cố gượng vui, nhưng không thể qua mắt được Ngọc Huệ, người bạn gái thân nhất của tôi từ thuở còn học ở trung học. Ngọc Huệ bằng tuổi tôi nhưng cho tới bây giờ vẫn còn độc thân. Cô ta nhìn tôi chăm chú rồi mới ghé tận tai hỏi nhỏ:

- Bò làm sao thế? từ nãy giờ trông bò như người mất hồn.

Biết không thể giấu được, tôi gật đầu:

- Tại cú điện thoại vừa rồi.

- Tôi cũng đoán thế. Sao? có chuyện không vui à? hay là bà đi ở Việt Nam làm sao rồi?

- Không, dì tôi vẫn bình thường, nhưng...

Tôi kéo Ngọc Huệ ra một góc vắng, thì thầm kể hết. Cô ta thở dài:

- Thật là không may, nhưng bò đừng lo lắng quá, có thể đây chỉ là một sự nhầm lẫn. À này! thế bò có định hủy bỏ chuyến đi nghỉ hè với các bạn bè của tụi mình ngày mai?

- Không cần, hai tuần nữa cũng đâu có chết chóc gì. Tôi định sẽ không nói gì cho nhà tôi biết cả, cứ để anh ấy vui chơi cho trọn vẹn, bao giờ về hãy hay.

Có lẽ tôi là một người đóng kịch rất dở, vì vậy chỉ qua đến ngày thứ hai của cuộc hành trình đi Châu Âu, chồng tôi đã biết hết sự thực. Nhưng trái với sự lo ngại của tôi, Khang tỏ ra rất bình tĩnh, chàng chỉ nhìn tôi với một vẻ thương hại:

- Tại sao em lại dẫu anh?

- Tại vì em không muốn anh phải gián đoạn cuộc vui với các bạn bè. Và lại... Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn rồi mới thờ dài buồn bã, em cũng muốn tận hưởng những ngày thần tiên sung sướng của cuộc nghỉ hè kỳ này, biết đâu đây chẳng là lần cuối cùng?

- Chỉ được cái nói đại! Khang cau mày nói, em bị quan quá rồi đấy, anh không tin ở kết quả của phòng thí nghiệm, chưa có gì chắc chắn cả, đừng lo trước mất vui.

Nói xong, chàng để mặc tôi đứng một mình và chạy thật nhanh đến chỗ mọi người đang tụ tập ở trên bãi. Tôi nhìn theo dáng điệu vui vẻ trẻ trung của chàng với một vẻ thèm thường, trên người chàng chỉ vận độc nhất có một cái quần ngắn và một chiếc khăn tắm vắt ngang trên vai, da chàng màu nâu hồng khỏe mạnh. Ngày thường tôi cũng khỏe mạnh, nhanh nhẹn đâu có kém, nhưng hôm nay tôi thấy uể oải như không còn một chút sinh lực nào cả.

Các bạn bè hò reo khi nhìn thấy chúng tôi, những người tới trễ. Bọn họ gồm bốn cặp vợ chồng, với Ngọc Huệ nữa là chín, họ đã thuê sẵn năm cái ho bo nhỏ để trượt sóng, mỗi cái chỉ ngồi vừa hai người. Tôi không đi, môn thể thao này quả là quá mới và hơi nguy hiểm đối với những người không biết bơi như tôi. Khang dặn tôi ngồi chờ ở trên bãi, rồi rất tự nhiên, chàng leo lên ngồi chung một xuồng với Ngọc Huệ. Hôm nay cô nàng mặc một bộ áo tắm hai mảnh trông thật là hấp dẫn, nhan sắc Huệ chỉ thuộc loại trung bình, nhưng cô ta có một thân hình bốc lửa rất kêu gọi. Nhìn cô ta ngồi bên Khang, lần đầu tiên tôi chợt có ý nghĩ hai người trông thật là xứng đôi. Nếu mình cũng đi, Ngọc Huệ sẽ là một người thừa, không biết cô ta sẽ ngồi chung xuồng với ai? Tôi mỉm cười nghĩ thầm, nhưng mình đã không đi, cả bọn chắc phải biết ơn sự rút lui của mình, nhờ đó mà số lẻ thành số chẵn, vừa vặn khít khao, không thừa, không thiếu... Cuộc chơi nhanh lắm, chỉ hơn một tiếng đồng hồ sau, mọi người đã trở lại, mình mảy ướt mem nhưng mặt mày ai nấy đều rạng rỡ đầy vẻ thích thú, họ ồn ào rủ nhau đi tắm nước ngọt và thay quần áo để đi dạo phố. Lần này thì tôi nhập cuộc với cả bọn, Khang mua cho tôi một cái mũ rom để che nắng.

Ngày thứ năm, theo chương trình thì sẽ đi sang nước Ý thăm Venise, một thành phố nổi trên mặt nước. Hành lý đã được chuyển đi từ sáng sớm, mọi người sau khi ăn điểm tâm xong đều tụ tập ở trước cửa khách sạn, chờ xe bus tới đón. Tôi ra trước, đảo mắt tìm Khang nhưng không thấy, cả Ngọc Huệ cũng chưa tới, tôi đi loanh quanh tìm kiếm. Thế rồi 10 giờ xe bus tới, mọi người lục tục theo nhau lên xe, Khang vẫn chưa thấy đâu. Tôi sốt ruột trở về phòng của mình để tìm, và gặp Khang đang đi trên hành lang, nhưng không phải một mình vì Ngọc Huệ đang vội vã theo sau, nét mặt có vẻ ngưng ngưng. Thấy tôi, cô ta gật đầu chào, môi nở một nụ cười gượng gạo và nói như phân bua:

- Mình để quên một món đồ ở trong phòng, chợt nhớ ra mới quay lại lấy, may quá không thôi suốt nữa mất. Xe bus đã tới rồi à?

Tôi gật đầu, chờ cho cô ta đi khuất mới quay sang hỏi Khang:

- Nãy giờ anh ở đâu?

Khang ghé sát tai tôi thì thầm như không muốn cho người ngoài nghe thấy:

- Tự dưng đau bụng ghê gớm, chắc chiều hôm qua ăn đồ biển không tiêu.

Nói xong, Khang mở túi xách lấy ra lọ thuốc, dốc ra tay một viên Bismuthol bỏ vào miệng, chiêu ngụm nước nuốt đánh ực một cái. Tôi thở phào, nắm tay chàng kéo đi như chạy:

- Nhanh lên kéo mọi người đang chờ, họ lên xe cả rồi, xe bus đã tới từ nãy giờ.

Hai hôm sau, chúng tôi rời nước Ý, đi dọc theo rừng Viennes của nước Áo và dọc theo con sông Danube thơ mộng được nhà soạn nhạc Johann Strauss làm cho nổi danh thế giới với bản

nhạc “Le beau Danube bleu ” bất hủ. Qua Thụy Sĩ, đi chơi trên hồ Lucernes, một cái hồ đẹp như ở trong các truyện thần tiên. Ngày thứ mười, sang Pháp viếng tháp Eiffel, điện Elysées, viện bảo tàng Louvres và nhà thờ Notre Dames. Ngày thứ mười ba, rời Paris, qua miền bắc nước Pháp nơi đã xảy ra cuộc Thế chiến thứ nhất, tới Calais và từ đây đáp tàu vượt biển Manches sang nước Anh thăm Luân Đôn, thành phố của sương mù, thăm điện Buckingham, London Bridges... Ở đây giờ giấc thật lạ lùng, 11 giờ khuya mà trời còn sáng như ban ngày, vào mùa hè mặt trời chỉ đi ngủ mỗi ngày chừng ba, bốn tiếng.

Hai tuần nghỉ hè rồi cũng qua nhanh chóng, khi trở về mới là lúc phải đối diện với thực tế. Đúng như lời tiên đoán của bác sĩ Quân, sau nhiều lần khám bệnh và thử nghiệm, tôi được cho biết là đã bị ung thư ngực thời kỳ thứ ba và phải cắt bỏ cả hai bên vú.

Tỉnh dậy trong bệnh viện sau một giấc ngủ dài của thuốc mê, khuôn mặt đầu tiên tôi trông thấy đang ngồi thân thờ bên giường bệnh là khuôn mặt của Khang, chồng tôi, chàng trông bơ phờ và không dấu được vẻ thất vọng. Tôi đưa tay sờ lên ngực bây giờ đang quấn đầy băng, cảm thấy như thiếu vắng một cái gì đó, à phải rồi hai khối tròn căng, ấm áp quen thuộc. Qua phút bàng hoàng, khi ý thức được đây là sự thật, tôi trào nước mắt khóc cho một phần thân thể đã bị cắt lìa. Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu, cuộc đời của tôi thay đổi hoàn toàn sau cái ngày ghê gớm đó. Chỉ trong vòng một thời gian ngắn thôi mà từ một người đang khỏe mạnh, tôi trở thành một kẻ thân tàn ma dại. Những vết mổ trên ngực tôi sau khi lành đã để lại những đường may ngang dọc trông thật là xấu xí. Tôi không dám nhìn vào ngực mình bây giờ chỉ còn là một mặt phẳng đỏ hồng, sần sùi những sẹo, cảm nhận một sự mất mát lớn lao không những về thể xác mà còn cả về tinh thần. Người tôi bây giờ mất thăng bằng, thân thể lệch lạc đã đành, đầu óc cũng lệch lạc, hoang mang. Những lần trị liệu bằng hoá chất và phóng xạ làm tiêu hao nốt phần da thịt còn lại, người tôi bây giờ trông giống như một bộ xương biết đi.

Khang lấy cớ tôi cần được yên tĩnh nên dọn ra phòng riêng. Tôi không trách chàng đã cố tình tránh né, chính tôi còn ghê tởm thân hình của mình, huống chi người chồng? Nhưng thái độ lạnh lùng của chàng làm cho tôi tủi thân, hơn lúc nào hết, tôi đang cần một cái phao để bám vào mà sống, nhưng cái phao đó đã rời khỏi tầm tay và đang trôi đi từ từ mỗi lúc một xa. Tôi cô đơn vô cùng, trong cuộc chiến đấu với bệnh tật, tôi không có một nâng đỡ tinh thần nào cả.

Khang bận rộn với công việc và thường xuyên vắng nhà. Lúc về, mà thường về rất trễ, chàng chỉ hỏi han tôi qua loa rồi bỏ vào phòng riêng đóng cửa lại, để mặc tôi với những cơn đau vật vã. Tôi sụm đi nhanh chóng, cho tới khi tôi không còn có thể tự đi đứng một mình được thì Ngọc Huệ xuất hiện. Cô ta nhìn tôi thương cảm, sau một hồi suy nghĩ, Ngọc Huệ bỗng nói:

- Tôi là y tá, nếu anh chị muốn thì tôi có thể tới đây hàng ngày để săn sóc cho chị.

Tôi còn đang bàng hoàng trước đề nghị bất ngờ thì Khang đã đồng ý liền, chàng quay sang tôi vui vẻ nói:

- Đối với một bệnh nhân là phụ nữ thì tốt hơn hết phải cần một người y tá cũng là phụ nữ thì mới thích hợp, phải không em?

Chàng nói có lý và tôi gật đầu:

- Em cũng nghĩ thế, em đang cần một người biết về thuốc men để giúp đỡ và cũng cần một người bạn để tâm sự.

Nói xong tôi nhìn Ngọc Huệ, cô ta mỉm cười sột sắng:

- Tôi sẽ làm cả hai việc đó cho bồ.

Thế rồi để cho tôi yên tâm, cô ta nói nửa đùa nửa thật:

- Đừng thắc mắc gì cả, cứ trả lương thật hậu cho tôi là được rồi, tôi đang thất nghiệp mà.
- Điều kiện này thì tôi đủ sức.

Tôi nói một cách khiêm tốn, vì thật sự thì với tình trạng tài chánh của gia đình, chúng tôi dư sức mướn một lúc hai, ba người y tá làm việc toàn thời gian với số lương cao nhất. Cha tôi là một đại thương gia, ông qua đời cách đây bốn năm, đã để lại cho tôi một gia sản kèch sù. Khang nói:

- Yên tâm đi, chúng tôi không để cô bị thiệt đâu!

Ngọc Huệ vui mừng:

- Vậy là đồng ý rồi nhé? Ngay ngày mai tôi có thể bắt đầu được rồi.

Sau đó chúng tôi thảo luận về giờ giấc và về lương bổng rồi Ngọc Huệ ra về, hôm sau mới trở lại. Ngọc Huệ quả là một người y tá giỏi, lại nữa cô ta làm việc rất siêng năng, chăm chỉ, nhờ có cô ta, tôi cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn trước. Mấy tháng sau, bệnh tôi bỗng biến chứng, thỉnh thoảng hay lên những cơn đau về ban đêm. Mặc dù cố gắng chịu đựng, nhưng tôi cũng không thể ngăn nổi những tiếng rên, làm cho Khang không ngủ được và những khi đau quá, tôi vẫn phải nhờ chàng xoa bóp. Thấy Khang sụt kí vì phải thức đêm mà sáng hôm sau còn phải dậy sớm đi làm, tôi than thở với Ngọc Huệ, cô ta nói ngay:

- Tưởng gì, nếu bỏ bằng lòng thì tôi sẽ dọn hẳn về đây ở, để có thể lo cho bồ cả lúc ban đêm nữa.

Tôi ngập ngừng:

- Như thế có quá đáng lắm không? sao tôi ngại quá...

- Yên tâm đi, chẳng có gì là quá đáng cả, bồ trả lương cho tôi hậu hỹ lắm, tôi phải làm việc cho xứng đáng chứ. Đừng quên tôi là y tá của viện dưỡng lão đã gần mười năm rồi, tôi có thừa kinh nghiệm và lòng kiên nhẫn, cũng như có đủ sức khỏe để có thể săn sóc cho những bệnh nhân liệt giường, liệt chiếu...

Cô ta còn nói nhiều nữa, nhưng tôi không nghe hết, mấy tiếng “viện dưỡng lão” làm cho tôi chạnh lòng nghĩ ngợi, chẳng lẽ mình đã giống như một bà già trong viện dưỡng lão rồi ư? Có thể lắm, bệnh tật đã lấy đi của tôi hết mọi thứ: tuổi trẻ, nhan sắc, sự yêu đời và cả lòng tự tin, còn lại có chăng chỉ là sự giàu có mà người ta còn đôi chút nể vì.

Tôi lên nhìn cô ta và âm thầm làm một cuộc so sánh: cùng bằng tuổi nhau mà cô ta trông tươi tắn, trẻ trung tràn đầy sức sống, còn tôi thì khô héo, nhăn nheo và già khú.

Nói một cách công bằng thì không thể tìm đâu ra một người y tá giỏi hơn Ngọc Huệ. Ngoài việc săn sóc cho tôi thật chu đáo, cô ta đã đem sinh khí đến cho gia đình này, những tiếng nói cười vui vẻ hồn nhiên của Huệ đã làm cho căn nhà bớt lạnh lẽo, xua đi cái không khí bệnh hoạn thường làm mọi người muốn ngộp thở. Từ dạo có Huệ, Khang không hay vắng nhà như trước và có vẻ lưu tâm đến tôi hơn xưa. Cả hai người cùng ra sức chiều chuộng tôi, cố gắng làm cho tôi hài lòng, chẳng biết vì lòng thương hại hay vì một mục đích gì khác, họ đối xử với tôi dịu dàng và lịch sự một cách khách sáo. Hai người ăn ý nhau lắm và làm việc gì hình như cũng có sắp đặt trước, tôi có cảm tưởng như họ đang đóng một vở kịch, một vở kịch tử tế, cốt để lấy lòng tôi. Nhưng những diễn viên dù tài giỏi tới đâu cũng có đôi lúc sơ hở, tỏ ra mất tự nhiên, họ cũng thế. Những người đau ốm thường hay khó tánh, tôi cũng không ra khỏi ngoại lệ, đôi lúc tôi thấy rõ ràng Khang nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, nhưng khi Ngọc Huệ lừ mắt một cái, anh chàng vội vã sửa bộ mặt thành vui vẻ ngay, nhưng những nét vui giả tạo đó không thể qua khỏi mắt tôi. Hình như họ có một chương trình hoặc một kế hoạch riêng mà tôi chỉ lờ mờ đoán hiểu. Ngay cả việc Ngọc Huệ tới đây và ở hẳn trong căn nhà của tôi, chắc cũng nằm trong kế hoạch

của họ. Những dấu hiệu phản bội của họ đã bắt đầu từ cuộc nghỉ hè ở Châu Âu vừa rồi. Nhưng thôi, đành nào tôi cũng sắp chết, ghen tuông chi cho mệt.

Sức khỏe của tôi càng ngày càng suy sụp, lần tái khám mới đây cho thấy ung thư đã lan tràn cùng khắp. Nhưng tôi không muốn nhập viện, tôi sợ không khí nhà thương với bốn bức tường lạnh toát, sợ mùi thuốc men, sợ những tiếng rên la và sợ nhất là những ống thông, những dây rọ cắm chằng chịt trên người.

Săn sóc cho tôi ở nhà là một việc vô cùng vất vả, nhưng cả hai người đều tỏ ra nhẫn nại, không bao giờ cần nhần hoặc cau có khi phải làm những việc nặng nhọc như tắm rửa hoặc bế ẵm tôi lên xuống thang lầu. Tôi định muốn thêm một người đàn ông để làm những việc ấy, đàn ông dù sao cũng khỏe hơn đàn bà, nhưng cả Khang và Ngọc Huệ đều gạt đi. Khang làm như việc để một người đàn ông không phải là chồng bế ẵm tôi là một điều không nên. Ôi chao! thật là trẻ con, một sự giả vờ đến buồn cười, cái thân xác thối tha tàn rữa này nhiều lúc đã làm cho họ lợm giọng, tôi có thể nhận ra qua hành động nín thở của họ. Thôi cũng được, cứ để cho hai người vất vả một chút, để sau này có thể hưởng hạnh phúc bên nhau và hưởng luôn gia tài của tôi mà khỏi phải áy náy, công lao của họ cũng nhiều.

Trước mặt tôi, cả hai người cùng giữ gìn ý tứ, làm ra vẻ lạnh nhạt với nhau, nhưng sau lưng tôi, họ làm gì, tôi đâu có thể biết được? Tôi bây giờ tàn phế, ngồi trên xe lăn, đầu óc tỉnh táo nhưng cơ thể kiệt quệ mất hết sinh lực, đời sống hoàn toàn phụ thuộc vào người khác từ miếng ăn thức uống, đến việc đi lại, tất cả đều không làm được một mình, tất cả đều phải cần người giúp đỡ.

Tuy nhiên tôi cần ngủ nhiều hơn là ăn, và cũng ít khi di chuyển. Buổi sáng ngoài một giờ đẩy xe lăn cho tôi đi dạo ở trong vườn để tắm nắng, tôi thường ở một mình trong phòng riêng.

Ngoài hai bữa cơm, những lần uống thuốc và một lần đi tắm, họ thiếu gì thời giờ để riêng tư với nhau.

Buổi tối, sau bữa cơm chiều, Ngọc Huệ hỏi tôi có cần gì thêm trước khi đem tôi lên lầu đưa vào phòng riêng, đóng cửa lại là xong bốn phận. Tất cả mọi thứ tôi cần dùng như nước uống, thuốc an thần, sách truyện, đồ bấm đèn, bấm TV v...v... đều để sẵn cả ở trên cái bàn đêm, bỏ đi tiểu để dưới gầm giường, tất cả đều ở trong tầm tay. Tôi có cần gì bất thường thì mới bấm chuông gọi, mà tôi thì ít khi gọi bất thường lắm, chỉ trừ những lúc lên cơn đau dữ dội, tôi cố tránh không muốn làm phiền hai người.

Ban đêm mới là lúc tôi sống cho mình, tôi nằm suy nghĩ sự đời, nhớ tiếc quá khứ. Quay về thực tại, tôi phân tích những việc xảy ra trong ngày và lần thân đoán cả những việc sẽ xảy ra sau khi tôi chết đi, đương nhiên Ngọc Huệ sẽ thay thế tôi làm chủ căn nhà này. Nghĩ đến việc hai người sẽ ở trong căn phòng của tôi, xử dụng những đồ đạc của tôi, làm tình với nhau trên cái giường của tôi, tự nhiên tôi cảm thấy khó chịu.

Hai người vẫn tiếp tục đóng kịch, nhưng có lẽ vì đóng quá lâu một vở kịch cũ, nên họ đã thiếu thận trọng và tôi dễ dàng nhận ra những sơ hở của họ, những ánh mắt đồng loã nhăm nháy nhau. Một lần, sau cơn đau đờn quần quại, tim tôi đã ngưng đập và tôi ngộp thở ngất xỉu, nhưng tai tôi còn nghe rõ ràng những tiếng reo vui của họ và sau đó thì tôi tỉnh lại, người vã đầy mồ hôi. Ngọc Huệ nhìn tôi xúng xốt, thật là khó tin tôi có thể sống lại, cô ta đưa mắt nhìn chồng tôi với một vẻ thất vọng lộ ra trên nét mặt, còn Khang thì thở dài chán nản, bực bội bỏ ra khỏi phòng. Họ đã lộ nguyên hình là những kẻ khôn nạn, nhưng tôi lờ đi làm như không biết, không hay gì cả, cứ để mặc cho họ đóng nốt màn kịch tử tế.

Nhưng sự sống dai của tôi đã làm lung lay lòng kiên nhẫn của họ, tôi biết họ sốt ruột mong cho tôi chết sớm, những ánh mắt của họ đã nói lên như vậy. Những người sắp chết thường có giác

quan rất bén nhậy và tinh tường vô cùng, tôi đã nhận biết hết và tôi suy nghĩ có lẽ tôi sẽ phải làm một điều gì đó để trừng phạt cái tội phản bội của họ trong lúc tôi còn sống, để họ đừng tưởng là tôi mù và cười với nhau về sự ngu ngốc của tôi.

Ngẫm lại mà chán cho tình đời, có những đêm không ngủ được, tôi thường nằm yên trên giường nhìn qua cửa sổ lên bầu trời đầy sao, nhớ lại lúc còn nhỏ, cha tôi thường dạy cho tôi cách phân biệt đâu là sao bắc đẩu mà các thủy thủ đi biển thường dùng để định hướng và họ gọi là sao dẫn đường, đâu là chòm hùng tinh, đại hùng tinh, tiểu hùng tinh v...v... Trên nền trời tối đen, còn có mặt trăng và cả ngàn ngôi sao khác, nhưng xa hơn cả, có một ngôi sao nhỏ luôn luôn lấp lánh như mời gọi, nơi đó là phương đông, quê hương của tôi, nơi tôi đã sinh ra và sống suốt quãng đời thơ ấu. Ngày xưa mẹ tôi cũng thích ngắm sao, mỗi khi có vì sao xẹt, bà lại chắp hai tay, nói thật nhanh một điều ước... Kỷ niệm xưa hiện về làm tôi cảm động, tôi nói với ngôi sao như nói với một người bạn:

- Sao ơi, chờ nhé! tôi sẽ về, thế nào tôi cũng sẽ về...

Phải về thôi, ý định trở về đã manh nha có từ lâu rồi, ở đây đời sống căng thẳng quá, lúc nào cũng phải lo lắng cho sự tồn tại của mình, ấy là chưa kể những sự kỳ thị về màu da của những người bản xứ. Nhớ lại lúc xưa, đi thăm một bà cô bị đau nặng, nghe bà ấy nói:

- Cô không sợ chết cháu ạ, chỉ sợ sau khi chết sẽ bị ma Mỹ nó bắt nạt.

Lúc đó nghe xong, tôi chỉ buồn cười, bây giờ nghĩ lại mới thấy thương, những sự lo ngại của bà đâu phải là vô căn cứ, ắt hẳn phải có nguyên do nào cô tôi mới thốt lên câu nói bi quan như vậy? Phải mà, không cùng ngôn ngữ, khác phong tục tập quán, khác màu da thì làm gì có tình đồng bào...

- Đã đến lúc quay về rồi, sao ơi!

Sao nhấp nháy như vui mừng. Ý muốn trở về càng ngày càng thôi thúc, khi Khang đọc tôi làm chúc thư, tôi đồng ý ngay, nhưng với một điều kiện:

- Hãy cho em về Việt Nam để em được chết trên quê hương.

Khang ngần ngừ, nhưng tôi rất quyết liệt:

- Em chỉ đưa chúc thư cho anh trước khi đặt chân lên máy bay.

Nhìn vẻ mặt băn khoăn của Khang, tôi hiểu ngay và tôi nói:

- Đừng lo gì cả, em đã tính toán đâu vào đó cả rồi, anh sẽ được hưởng chúc thư trong lúc em còn sống, như thế có phải hơn không?

Tôi nhìn thẳng vào mắt chàng, nói thông thả từng tiếng một:

- Vì biết đâu em còn ngắc ngoải lâu lắm...

Khang cúi mặt xuống, trốn tia nhìn của tôi. Quan sát thái độ lảng xãng nịnh bợ của chàng những ngày sau đó, tôi càng thấy quyết định của mình là đúng.

Ra tiền tôi tại phi trường có Khang, Huệ và người luật sư riêng của tôi. Khi người tiếp viên hàng không đẩy cái xe lăn của tôi tới chân thang phi cơ, tôi quay lại và nhìn thấy rõ ràng người luật sư của tôi đang trao cho Khang cái phong bì lớn màu nâu trong đựng những giấy má văn tự về căn nhà, và tờ chúc thư của tôi với phần chia cho Khang. Sau đó ông ta dơ tay lên vẫy vẫy làm hiệu như đã dặn trước. Tôi cũng dơ tay lên vẫy lại, rồi sau đó mới yên tâm để cho cô nhân viên hàng không tiếp tục đẩy xe lăn của tôi vào trong phi cơ và giúp tôi ngồi xuống ghế, buộc dây lưng an toàn.

Tôi mỉm cười khi tưởng tượng đến những bộ mặt thất vọng lẫn tức giận của Khang và Huệ khi đọc tờ chúc thư. Không, tôi đâu có xử ép họ, toà biệt thự đang ở tôi để lại cho họ đã dư thừa để trả công cho cả hai người đã săn sóc tôi trong thời gian vừa qua. Tất cả tiền bạc trong ngân

hàng gồm cả những bất động sản khác, tôi đã ngằm bán hết, gom cả cho vào một chương mục dưới tên của tôi để xử dụng trong thời gian tôi còn sống. Tôi dự tính một phần sẽ tặng cho giáo hội, phần còn lại sẽ tặng cho một cơ quan từ thiện để xây dựng trường học, bệnh viện, hoặc để cứu giúp các nạn nhân đang bị thiên tai. Đây là lúc những đồng bào khốn khổ của tôi cần được giúp đỡ hơn bao giờ hết, tôi muốn đóng góp một tấm lòng, muốn chia sẻ với họ để làm vơi bớt những đau thương mà họ đã phải gánh chịu trước những trận bão lụt thật khủng khiếp. Cuộc sống chỉ có ý nghĩa nếu trước khi chết đi, có thể làm được một việc gì có ích cho mọi người. Ra đón tôi tại phi trường là mẹ bề trên và một sơ họ đạo trong dòng Chúa cứu thế. Mẹ bề trên chính là dì Tư, em ruột của má tôi, bà đi tu từ thuở còn trẻ, chính bà đã nuôi dưỡng tôi trong suốt quãng đời thơ ấu, từ khi má tôi qua đời từ năm tôi mới lên tám tuổi, nay cũng chính bà đã đón tôi về.

Trước khi đỡ tôi ngồi xuống xe lăn, mẹ bề trên dang rộng đôi tay ôm tôi vào lòng xiết chặt:

- Sau cùng thì con đã về.

Tôi gật đầu cảm động:

- Phải, mẹ ạ! Lá ròi sẽ rụng về cội thôi, đâu có nơi nào bằng quê hương mình.

- Hy vọng về đây, con sẽ thấy khá hơn.

- Nhất định rồi.

Tôi nói với mẹ bề trên cũng như nói với chính mình, giã từ mảnh đất xa lạ với những con người xa lạ không cùng màu da, tiếng nói, giã từ lối sống hối hả bon chen làm đầu óc lúc nào cũng căng thẳng. Xa rời những người chỉ biết có đồng tiền như Khang và Huệ, không phải lo đối phó với những âm mưu, toan tính của họ, chắc chắn tôi sẽ thoải mái, dễ chịu hơn.

Chúng tôi ra khỏi phi trường, trời vừa mới qua cơn mưa, mặt đường ướt loáng, không khí trong mát thoảng một mùi hương dễ chịu, một thứ mùi quen thuộc... Tôi chợt à lên một tiếng:

- Mùi hương đất!

Đúng rồi, mùi hương của đất sau cơn mưa tôi vẫn thích hít thở từ khi còn bé... Tôi mỉm cười nhớ lại khi xưa bà ngoại vẫn thường nói “ Ai thích ngửi hương đất thì sẽ khó lòng mà sống xa quê hương bởi vì đó không phải đơn thuần chỉ là hương đất, mà chính là hương quê. ” Đúng quá rồi, nơi xứ người, tìm đâu ra mùi hương nồng nàn của đất có pha lẫn mùi thơm rạ như mùi hương quê ngoại, tìm đâu ra những buổi chiều vàng có tiếng sáo diều chơi vui và những tiếng hò của các cô thôn nữ đang cấy lúa trên đồng xa...

Lòng tôi rộn ràng, nhớ sao là nhớ cái thuở còn thơ, mái trường xưa, thầy học cũ. Nhớ sao là nhớ cây đa, cái miếu đầu làng, dòng sông hiền hoà uốn khúc quanh co, nước trong veo in bóng những rặng tre xanh mọc dọc theo hai bên bờ, dòng sông êm ả tôi vẫn qua đò hàng ngày để đi học. Nhớ sao là nhớ những đêm lễ hội với những đám hát chèo... Ôi tuổi thơ thần tiên, ôi dĩ vãng êm đềm! tất cả đã đi vào quá khứ. Quá khứ qua đi không bao giờ trở lại, nhưng kỷ niệm thì còn mãi vì đã in sâu vào ký ức, nó làm rung động con tim, nó làm nung nấu lòng người mỗi khi gợi lại, bởi vì có ai quên được nơi chôn nhau cắt rốn của mình?

Tôi sung sướng đến chảy nước mắt khi nhìn lại những cảnh cũ sau nhiều năm xa cách. Quê hương ơi! tôi đã trở về, tôi đã đặt chân lên mảnh đất của quê mẹ, nơi tôi đã ra chào đời và sẽ nằm xuống khi nhắm mắt. Mảnh đất mẹ Việt Nam sẽ ôm trọn hình hài của tôi, cũng như đã ôm trọn hình hài của tất cả những đứa con Việt Nam từ bao nhiêu thế hệ nối tiếp nhau ra đời, qua bao nhiêu thăng trầm rồi sau cùng quay về nằm xuống, an giấc thanh thoi trên đất mẹ.

Tôi bồi hồi kéo cao cổ áo nhìn ra ngoài trời, nắng sắp tắt rồi, nhưng ráng chiều còn đỏ rực, mây từng cụm trôi lang thang trên nền trời đang từ từ ngả thành màu tím. Chiều đang chậm buông,

gió xoáy từng cơn đuối lá khô nghe xạc xào, chim chóc đua nhau bay về tổ, con người cũng tìm về với cội nguồn. Trời mùa đông lạnh lẽo, nhưng lòng tôi ấm áp lạ thường, tôi đã toại nguyện rồi.

Phương Lan

Chiều nhớ

*Thực hiện ảnh thơ
Linh thủy*

Dòng thơ Người
chợt vọng ngân
cõi vắng
Xao xuyên lòng,
từng chữ
thấm buồng tim
Chiều Cali
em thơ thân
đứng nhìn
Từng áng mây
trôi đi
trong hồ hững
Em cứ nhìn
mà tâm hồn
lững thững
Chợt dáng anh
hiện đến
tự bao giờ
Làn tóc rối
theo gió nhẹ
vu vơ
Chờ người về
từ miền xa
tăm tắp..!!

CA-DQ

12/26/2012

Ngày Gia Đình

Phần 1

Hôm nay người viết nhận được email của một người bạn ảo ở Canada cho biết ngày thứ hai 2-17-14 vừa qua đã có dân Canada ở nhà vui hưởng Ngày Family Day tạm dịch là Ngày Gia Đình. Tuy không phải là một quốc lễ, nhưng gần như là luật định, dân cư Canada ở

hiều nơi như Alberta, Manitoba, Ontario, Prince Edward Island, Saskatchewan đều đồng chọn ngày thứ hai của tuần lễ thứ ba trong tháng Hai để ăn mừng ngày Family Day. Ở British Columbia thì ăn mừng vào thứ hai tuần trước. Ở Quebec và một số các nơi khác thì hai ngày thứ hai này vẫn là ngày làm việc. Trong ngày Family Day thành viên trong gia đình tụ họp ăn uống vui vẻ, quăng bỏ hết những phiền muộn của việc làm, của cuộc sống gia đình, của những bận rộn hằng ngày để được tự do vui hưởng và làm những gì mình thích một cách thoải mái, miễn là việc làm đó không phương hại đến người khác là được rồi. Thích nhỉ!

Người viết cũng đọc được nhiều mẫu chuyện ngắn và xem một youtube rất cảm động về tình cảm gia đình do người bạn này chia sẻ. Xin cảm ơn chị Duy Hân ở Canada đã chia sẻ niềm vui gia đình này đến người viết để chúng tôi biết rằng những người bạn bạn láng giềng Canada của chúng tôi đã có một ngày vui đầy ý nghĩa.

Xin mời quý bạn thưởng thức bài hát về Gia Đình mà cô bạn của người viết rất thích dưới đây:

<http://www.youtube.com/watch?v=MB8NYznVXmw>

Từ ý niệm ngày vui gia đình đó, người viết lan man nghĩ đến những ngày vui gia đình của xứ Mỹ như ngày Mother's Day Tháng Năm, ngày Father's Day Tháng Sáu, ngày Thanksgiving's Day tháng Mười Một, ngày Xmas's Day Tháng Mười Hai, ngày New Year's Day ở Mỹ và đặc biệt ngày Tết Nguyên Đán của Việt Nam vừa qua. Trong những ngày đó thì các thành viên gia đình cũng xum họp, ăn uống vui vẻ trong tình thương mến một cách thoải mái.

Rồi sau những ngày vui vẻ đó, những sinh hoạt thường nhật nơi sở làm, ở chốn học đường, trong gia đình, ngoài xã hội lại về với những vui buồn, phiền muộn thường nhật. Con người vẫn sân hận, vẫn ích kỷ, vẫn tham, sân, si, mạn, nghi, ác, kiến làm đau khổ lẫn nhau về phương diện vật chất cũng như tình cảm, tinh thần. Quả đúng như lời Phật dạy "Đời là Khổ" và Ngài đã dạy cho chúng sinh "con đường thoát khổ" qua những lời vàng ngọc trong Tứ Diệu Đế. Nhưng có mấy ai đã thực hành được lời dạy từ bi này và cũng vì thế con người vẫn mãi trôi lăn trong vòng sinh tử luân hồi.

Đừng nói chi rộng lớn đến chuyện quốc gia đại sự, chỉ trong phạm vi gia đình nhỏ bé của chúng ta, chúng ta vẫn làm khổ nhau vì những phán đoán sai lầm, những lời quát tháo giận dữ, những lời chưởi mắng nặng nề, những hành động vũ phu thô lỗ trong cơn nóng giận v.v... Rồi từ đấy, tự chúng ta làm mất dần sự quý trọng nhau như lúc ban đầu, hạnh phúc gia đình không còn nữa. Theo thời gian, chàng "hoàng tử bạch mã" hay "nàng công chúa Bạch Tuyết diêm kiều" trong chuyện Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn ngày xưa đã biến thành một Dracula và một bà phù thủy xấu xí nếu cả hai bên chỉ nhìn thấy cái dở, cái xấu của nhau mà quên đi cái tốt, cái hay của đối phương vì mãi cứ ghen hờn, mãi cứ giận dữ.

Người viết là người thích hoạt động trong lãnh vực xã hội, văn chương nghệ thuật, được học qua những lớp về giao tế nhân sự, tâm lý xã hội, phần khác cũng nhờ ảnh hưởng giáo

đục gia đình của cha mẹ, của đời sống tâm linh nên luôn nhìn cuộc đời một cách lạc quan, cởi mở dù đôi khi đã bị người khác không đồng quan điểm phê bình, chỉ trích.

Theo thiên ý, mỗi người có một nhận định, một cảm nhận khác nhau về một sự việc, chưa chắc rằng nhận định của mình là đúng, của người khác là sai vì bản tính mỗi người khác nhau, cách suy nghĩ mỗi người cũng khác nhau. Có người lạc quan, cởi mở, có người bi quan, khép kín nhưng chắc chắn rằng sự vui vẻ, hiền lành, thân thiện vẫn được nhiều người chấp nhận, và cảm thấy gần gũi hơn là thái độ khó chịu, nóng nảy, khép kín. Chúng ta sống trong xã hội con người, chúng ta có những giao tế nhân sự giữa người và người để cho những sinh hoạt xã hội này thoải mái, vui vẻ hơn, miễn là sự giao tế này không có ý đồ lợi dụng hay có tà ý gì khác, bạn đồng ý chứ? Có những điều mà người này cho rằng quan trọng, nhưng có thể lại không quan trọng đối với người khác vì có thể họ không để ý đến những tiểu tiết nhỏ nhặt vụn vặt đó. Điều quan trọng của bạn, của tôi là muốn được yêu thương mọi người và được mọi người yêu thương, cảm mến hơn là sợ hãi, không dám gần gũi trò chuyện.

Trong khi bàn luận một vấn đề gì, tại sao một người có quyền to tiếng, độc quyền phát biểu ý kiến, gán tội cho người khác mà không cho phép người khác trình bày ý kiến của họ, lại quát nạt họ, lại nói lên những lời chưởi mắng hay có hành động vũ phu trong cơn tức giận. Điều này người viết muốn nói lên tiếng nói giúp cho quý bà luôn nhường nhịn chồng con để giữ hòa khí trong gia đình vì quý ông của các thập niên trước vẫn nghĩ rằng ta là “Boss” trong gia đình. Xin lỗi quý ông nhé. Chuyện này “xưa quá đi Diễm” rồi đấy! Bởi thế người viết thấy nhiều bà đã không chịu nổi tính khí thất thường của những ông boss này mà đi tản về ở với cháu nội, cháu ngoại cho vui hơn, hay đi tìm niềm vui trong tâm linh, tình cảm, văn chương, nghệ thuật là thế đấy.

Mỗi gia đình có một vấn nạn riêng và có một cách giải quyết vấn đề riêng tùy theo cá tính của những người trong cuộc. Tính tình của một người một phần do bản tính trời sinh mà theo nhà Phật gọi là căn cơ duyên nghiệp, phần khác do sự giáo dục và ảnh hưởng của môi trường xã hội, cuộc sống vật chất, tình cảm, tâm linh tạo nên. Một người thích xem sách báo, phim ảnh võ lực, đánh đấm, chơi đùa hay sống trong một xã hội bạo lực ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng sự tàn nhẫn, bạo lực của phim ảnh, của môi trường xã hội đang sống. Một người hiểu biết về nghiệp duyên nhân quả, tôn trọng đời sống tâm linh, tình cảm thì sẽ hiền hòa, nhân ái hơn. Tất cả những chủng tử hung dữ hay hiền lành đó sẽ là duyên khởi cho những hành động thiện ác của chúng ta sau này.

Còn tiếp ...

Cám ơn quý anh chị đã chịu khó đọc đến đây. Mời quý anh chị nghe nhạc Thiên âm diệu cuối tuần qua link dưới đây và ngày mai vào đọc tiếp (phần 2 và hết) bài tâm tình này. Xin cám ơn quý anh chị. Smile!

http://www.youtube.com/watch?v=Z4p8XCrM1y8&feature=em-share_video_user

Sương Lam

MÙA XUÂN DALLAS HOA ĐÀO NỞ.

Sáng nay Dallas mùa sương lạnh.
Vài cánh hoa đào lá chả rơi
Em đứng bên trong lò sưởi ấm
Mắt buồn theo kỷ niệm xa xôi...

Thuở đó chúng mình còn rất trẻ
Quen nhau vào dịp rất... tình cờ
Đà Lạt sương mù, mây khói thơ
Mùa Xuân, thành phố thật nên thơ

Hai đứa đều là du khách lạ
Ngỡ ngàng bên rừng liễu rừng thông
Mở lời, anh gọi thăm "cô bé"
Có biết đường lên thác Prenn không ?

Hai tuần lễ "Bắc" trên Đà Lạt
Chúa Phục Sinh, em cũng...phục sinh
Buổi sáng bên hồ, chiều bên thác
Mình bên nhau như bóng với hình

Giả từ Đà Lạt trong sương lạnh
Anh tiễn đưa em tận phi trường
Hai đứa nhìn nhau cùng im lặng
Mưa vẫn còn rơi ướt ngập đường

Chiến tranh dai dẳng theo ngày tháng
Sợ. Lo... em chỉ biết nguyện cầu
Đêm về đại bác, hỏa châu sáng
Trận chiến tràn lan, phố chợ sầu

Đà Lạt bất ngờ vào tay giặc
Địch tràn chiếm đóng giữa mùa Xuân
Quân trường còn đó, anh còn-mất?
Những cánh đào rơi máu ứa tràn

Mùa Xuân Dallas hoa đào nở
Cây cỏ xanh như Đà Lạt xưa
Em đứng nhìn mây mà cứ ngỡ
Người xưa còn đợi dưới rừng thưa
Kiều Mộng Hà
(Trong: Những Bài thơ cho anh)

BIỂN.

Như con sóng buồn bã
Nhấp nhô trên biển xanh
Anh, con thu
Căng cánh buồm mong manh

Biển vẫn xanh vẫn sóng
Mây vẫn nhẹ vẫn bay
Từng đêm em gom mộng
Ôm chặt chẳng đầy tay

Biển mênh mong xa vắng
Như người tình quay lưng
Lệ em đêm rơi trắng
Có mặn tình biển không?

Em chia biển tâm s
Biển chia em trống thênh
Trong buồng tim ủ rũ
Còn đó một khối tình.

Biển hiền lành như mẹ
Biển gian tà như ma
Biển phù thủy biến hoá
Em chóa mắt mù loà

Biển trao em trái mộ
Biển tặng em tình nồng
Biển bỗng dựng dấy sóng
Xoa hết mộng trong lòng
Kiều Mộng Hà

(Trong Thi Phẩm TRÁI TIM ĐÀU -2001)

Có hai điều (chuyện thật)

Sao Khuê

Nhà thuốc vắng khách, Sao Khuê ư ử mần ‘thơ con nhái bén’ :

Ta đã già chưa, đã già chưa???

.....

Chưa kịp hạ giọng cho câu thứ hai thì Thu Cúc, technicienne đã trả lời :

- Già rồi! già rồi! già lắm rồi!

Thế này thì quá quất thật!

- Cúc! chị có hai điều cần phải nói với Cúc. Điều thứ nhất là chị chưa già, bằng có là chị còn đi làm, chị chỉ nhiều tuổi hơn Cúc mà thôi. Điều thứ hai là khi Cúc nói chị đã già, già lắm rồi thì Cúc không ‘nice’ chút nào.

Thế rồi Thu Cúc và Sao Khuê cười ha hả, cười hăng hắc, cười hình hích, cười khúc khích, cười chảy cả nước mắt!!! Coi kìa, quý vị làm gì mà trợn mắt trợn mũi nhìn chúng tôi chứ?

Quý vị ngạc nhiên? Có gì đâu mà ngạc nhiên? Sao Khuê vừa ‘áp dụng-pratiquer’ bài học mới học được mà thôi. Quý vị không hiểu hả? Dĩ nhiên rồi. Chưa kể thì làm sao mà hiểu được cơ chứ.

Chuyện là... Sao Khuê có cô bạn đồng nghiệp tên là Minh Hoàng. Minh Hoàng lại có một cháu gái, con của cô em gái Út, tên cháu là An. Năm nay An 8 tuổi rồi và từ nhiều năm nay ‘cháu’ là đề tài trong câu chuyện hàng ngày giữa Sao Khuê và Minh Hoàng vì Minh Hoàng thì có mấy đứa cháu, con của các em, Sao Khuê thì ngoài các cháu gọi bằng bác là con của các em còn có hai cháu ngoại trai như quý vị đã biết. Mà thôi, cháu nào chẳng là cháu! Đây, các vị có để ý là từ khi mà chúng mình có cháu ngoại cháu nội thì đề tài nói chuyện cứ xoay quanh ‘cháu tôi, cháu tôi... ư... ư... nó... nó...’ khiến mấy ông nghe riết bắt nhầm nên chả biết ai lập ra tục lệ để đỡ chơi là muốn nói về cháu phải nộp phạt 5 đồng cơ đấy.

Một buổi sáng, chuông reng như thường lệ...khi con mèo Sao Khuê còn ngái ngủ trên giường (dĩ nhiên với đôi mắt cá ươn dù không se mình như người yêu của Nguyễn Sa):

- A lô...

- Hoàng nộp phạt 5 đồng.

- Ok, kể đi...

- Con An gặp thằng Tầm (Tầm là anh họ của An, lớn hơn An 3 tuổi). Thằng Tầm nói: “An mập quá hà”. Con An bèn trả lời “An có hai điều để nói với Tầm. Điều thứ nhất là An không mập, chỉ có Tầm mới gầy mà thôi. Điều thứ hai là khi Tầm nói An mập là Tầm không nice chút nào”.

Sao Khuê cười hăng hắc:

- Giỏi, con An này giỏi...

Một ánh sáng chột lóe lên trong đầu Sao Khuê và như một thiên sư... bừng giác ngộ sau một cái đá, hay một câu kệ của thầy, Sao Khuê chột... ngộ đạo:

- Ta phải tôn con An làm thầy.

- Sao vậy?

- Từ nay ta sẽ tâm niệm: Có hai điều

Gặp chuyện gì không phải. Chớ vội la bai bai. Hay mặt mày hót hải. Cứ từ từ chậm rãi: Có hai điều phải nói: Điều một: Nói như vậy là sai. Điều hai: Nói như vậy không nice! Rồi mỉm cười: Good bye!

Ui cha, đã bao lần trong cuộc đời ta gặp chuyện bất bình như con An mà ta chỉ hậm hực không biết trả lời như nó, thế có cà chớn không cơ chứ. Từ nay ta sẽ áp dụng bài học ‘có hai điều phải nói’ của con An. Hoàng à, mi nhớ không, cái con Maria, nhân viên của mi ở nhà thuốc đó.... (con nhỏ này là phụ tá dược phòng, người xứ Rumanie, cũng là xứ Cộng sản như Việt nam nên khi nó đến xin việc Sao Khuê đã xúi Hoàng nhận cho nó làm dù khởi đầu nó chẳng biết làm gì), con nhỏ này chỉ sợ chủ còn suốt ngày nó kèn cựa với ta. Nó bảo sao mà ta cẩn thận quá thế, sao mà nó cũng làm việc như dược sĩ, nhiều khi còn cực hơn vì phải đặt hàng, nhận hàng, đếm thuốc, đổ rác ...vậy mà lương ít. Rất nhiều lúc nó cứng đầu cãi thối là cãi, cứ ý nó nó làm, có lúc ta đã không thềm nói tới nó cả mấy tuần liền. Thấy bản mặt nó là đủ bực mình rồi. Phải chi hỏi đó ta chỉ cần nói :

- Này Maria, có hai điều ‘mi’ cần nên biết :

Điều một: nếu muốn có lương như dược sĩ thì cần có bằng dược sĩ. Muốn vậy, ‘mi’ trở lại đi học trung học, lấy điểm cho cao, cỡ 90% để được nhận vào học dược, ráng chăm chỉ học 5 năm cho ra trường rồi lấy bằng hành nghề, à quên còn nhớ học thêm tiếng Anh, tiếng Pháp nữa nghe, xứ này bilingual mà, sau đó ráng làm cho được được một chút để ‘get a job’ và ‘keep a job’ nghen.

Điều thứ hai, nếu ‘mi’ cảm thấy bất mãn vì nghĩ rằng đồng lương không xứng đáng thì cứ việc xin nghỉ mà đi may hay làm nhà hàng như mi đã từng làm những năm trước. Với chức phụ tá (technicienne) có nghĩa là dược sĩ yêu cầu làm gì mi làm đó, trong phạm vi trách nhiệm và bổn phận của mi. Mi chóng đời như vậy không phải là nice person....

- Nó sẽ nói là nó không cần là “nice person” với bà đâu.

- Đúng đấy! nhưng mà ít ra thì mình cũng nói cho nó biết nó làm vậy là không đúng thì mình đỡ tức hơn là không nói gì hết. Ừ mà từ ngày ta bảo nó muốn lương nhiều thì đi học lại đi, nó cũng bớt cãi chây cãi cối.

Hôm nay đi làm Sao Khuê kể lại chuyện ‘có hai điều của con An’ cho Cúc nghe rồi lúc vắng khách tức cảnh mạn thơ, ai dè Thu Cúc dám chê. Chê ta thì ta chê lại: Cúc nở mùa thu mà còn bày đặt tên là Thu Cúc: tháng chín tháng mười thu về hoa cúc nở, em bồi hồi nhớ thuở mới quen nhau, em đi trước mà anh đạp xe sau, và cứ thế nên không bao giờ gặp...

- Cúc! mi nghe ta đọc thơ tiếp!

- Thì đọc đi!

- Ta đã già chưa, đã già chưa

Lông vài sợi rụng tóc lưa thưa....

.....

- Hích hích hích hích....

- Ê! mi làm cái gì mà cười rũ ra như vậy? A! Lông mày rụng nghe mi, đừng nghĩ ầu... Mi không thấy là quý bà chị lúc này đều có lông mày vòng nguyệt đẹp ơi là đẹp, mi biết tại sao không, lớn tuổi, lông mày rụng nhiều mà mỗi ngày phải kẻ lông mày mất công quá nên các chị đi xâm cho rồi. Các chàng Trương Vô Kỵ từ nay thất nghiệp. Như vậy để coi:

Ta đã già chưa? đã già chưa?

Nguyệt cong: sợi bạc, lụa thưa: tóc buồn
Rung rinh rảng nhảy múa luôn
Chân mòn gối mỏi, lưng buồn còng theo!

được chưa mi? mấy người sao méo mó xẹo xọ quá à, ua nghĩ bây không hà, không nice chút nào...

- Có hai điều em phải nói với chị, thứ nhất là chị... ngộ chưa, 'tui' cười kệ 'tui', ai cố tình làm thơ vậy, đã vậy có tật nhúc nhích, nghĩ vậy rồi đổ thừa người khác; thứ hai là chị giả bộ như vậy lại còn la em là... không nice!!

Ngày hôm sau Sao Khuê lại đem chuyện giữa Cúc và Sao Khuê kể lại cho Hoàng nghe, hai đứa lại uống cỡ chục thang thuốc bổ (cười là liều thuốc bổ).

- Ê! nếu còn ở lại làm việc ở chỗ Pharmacie cũ ta sẽ nói :

Monsieur P, tôi có hai điều phải nói với ông: điều thứ nhất, mỗi ngày khi tôi đến làm việc ông chưa lại bao nhiêu việc: Tôi phải vô bao nhiêu toa còn lại từ buổi sáng, tôi phải kiểm thuốc của hàng chục khách ông đã cho préparé từ buổi sáng mà theo lẽ ông phải kiểm vì khách gọi đến trong giờ làm việc của ông. Việc trong 'ca' ai người ấy phải làm cho xong... Ké đó biết bao lần ông còn la lối om sòm bắt tôi đi đòi những món tiền mà ông cho khách nợ... Điều thứ hai, ông xử sự như thế là không phải, không đúng...

Nhưng mà không được đâu Hoàng ơi, ông nội này lì lắm. Đã bao lần bà vợ ông khóc lóc khi ta đòi nghỉ làm.

Thiệt đó quý vị, từ lâu ở Canada thiếu dược sĩ nên mỗi lần Sao Khuê đòi nghỉ thì vợ ông chủ ôm lấy khóc lóc năn nỉ Sao Khuê ở lại làm tiếp, ông hứa làm việc đàng hoàng nhưng chứng nào tật nấy, được hai ba ngày ông lại 'trông Dừa' (dừa việc), năm này tháng nọ không thay đổi. Với mấy người cứng đầu như vậy thượng sách là TRÁNH XA chứ không có chuyện... điều một điều hai nhấn nhủ nhau, rằng xin phải trái chớ cứng đầu, cuộc đời hoà thuận là hơn hết, già hòng chơi ngang chẳng chịu đâu.....

Thú vị vì... ngộ được đạo 'hai điều', Sao Khuê áp dụng bài học ở khắp nơi....

Đến chỗ tập thể dục (chỗ này ừ... ừ... toàn những người bệnh hoạn không hà, ai không đau chỗ này thì nhúc chỗ kia vì ở đây toàn là những người lớn tuổi không hà), Sao Khuê lại ừ ừ :

- Ta đã già chưa, đã già chưa?

- Chưa! mi chưa già

- Ôi! cảm ơn Ái Khanh của Trầm (chị này tên Khanh nên Sao Khuê vẫn đùa đùa gọi chị là ái khanh của trầm)... Có hai điều Trầm phải nói với khanh.

- Điều gì thế bệ hạ?

- Điều thứ nhất, khi khanh nói trầm chưa già thì khanh là người biết tôn trọng sự thật là vì trầm đúng là chưa già (10% sự thật cũng là sự thật phải không quý vị), trắng bao nhiêu tuổi trắng già, ta bao nhiêu tuổi cũng là còn son. Điều thứ hai, khi khanh nói lên sự thật như thế, khanh là người rất nice, đưa má đây, trầm bisous khanh một cái.. chút... ừ... ừ... chút... chút...

Quý vị thân mến của Sao Khuê ơi, từ nay quý vị thử áp dụng bài học 'có hai điều' xem sao.

Ui chao mình chưa đắc đạo tới mức như Đất để người ta đi trên đất, nhỏ trên đất mà đất vẫn nín thinh dù chính đất đã nuôi dưỡng những con người đang chà đạp đất. Mình chưa... xả được quý vị nhi. Mà nín thì tức mình, đôi co thì to chuyện còn mệt hơn nên cứ bỏ nhỏ: có hai điều... coi bộ có lý, may ra gặp người biết điều họ thấy có lý mà hòa cả làng cho vui vẻ, không may gặp người có cái tai ngược lên trời thì mình cứ bye bye mà đi thôi...

Gặp chuyện gì không phải. Chớ vội la bai bai. Hay mặt mày hớt hải. Cứ từ từ chậm rãi: Có hai điều phải nói: Điều một: Nói như vậy là sai. Điều hai :Nói như vậy không nice! Rồi mỉm cười: Good bye!

Sao Khuê

SÓNG DỮ.

Ngọn sóng cao người ta gọi là sóng dữ,
Không phải đâu anh sóng thể hiện mình,
Em cũng là sóng khi em xa anh,
Nhớ càng nhiều sóng càng cao chát ngất.

Tình là mơ, sóng và em là thật,
Đổ vào bờ những bọt sóng nhớ thương,
Anh không là bờ biển cát, chiều buông...
Để sóng ngã vào lòng anh giây phút.

Ngọn sóng cao sẽ mang về bão táp,
Không phải đâu anh sóng chỉ trái lòng,
Như người ta có những lúc vui buồn,
Bỗng thềm muốn được chia niềm tâm sự.

Ai hiểu được lòng em hiền hay dữ?
Ai hiểu được sóng kia lúc thét gào?
Sóng vươn lên muốn níu cả trời cao,
Lòng kiêu hãnh của em cao như sóng.

Tiếng sóng ấy vọng lên từ đáy biển,
Em nhớ anh thăm thăm tự đáy lòng,
Ai hiểu được em kiêu hãnh, lạnh lùng,
Bọt sóng vỡ có âm thầm nước mắt.

Sóng đuổi nhau như cuộc tình đuổi bắt,
Giữa cô đơn biển rộng chẳng được gì,
Chờ mong anh, em là sóng đi về,
Tiếng sóng đời em từng ngày vang vọng.

Ngọn sóng vỗ ồn ào mùa biển động,
Không phải đâu anh sóng vẫn thì thầm,
Khi anh xa, em đã giận hờn anh,
Sóng xô nổi lòng đau vào vách đá.

NHỆ NHÀNG MỚI ĐI ĐƯỢC XA

*Quý công tử nhà ta
Sao mà khó quá nha!
Tám lòng thì tôi nhận
Góp nốt nhạc thái hòa.*

*Chớ tiền nong lằng nhằng,
Hay quà cáp lằng nhằng
Đừng vàng vòng! Rất nặng
Tôi đi mất thẳng bằng.*

*Cám ơn người chia sẻ.
Á Nghi, 23-2-2014*

GỬI GIÓ

*Thơ tình em rải phấn hoa
Thả bay từ hướng tung ra cho đời
Mốt mai hồn bay về trời
Biết đâu thơ chẳng ghé chơi thăm người!
Cầu trời phấn kết nụ tươi
Hoa Yêu đóng góp nụ cười thế gian.*

*Á Nghi** 23-2-2014.*

THƯƠNG NHỚ BA

*Dạy con: “Phải học danh ngôn,
Khuyến con đọc, viết, tâm hồn thanh
cao,
Nói năng lịch sự, thanh tao,
Thương tình bông lúa, cầu ao, cống
làng’*

*Thương Ba, nhìn ngọn khói nhang
Hiểu ra, cúc rưng sân vàng vẫn thương
Thương Ba dạy trẻ vá... tường
Dặn dò: “Mai lớn tìm trường vá... ngu!*

Khi giận hờn em là con sóng dữ ?
Không phải đâu anh em kể chuyện mình,
Anh không là vách đá để bao dung,
Không gần biển, gần em trong gang tấc.

Bao nhiêu sóng làm sao đong đếm được,
Những nhớ thương, những hờn giận còn
hoài,

Sóng dâng cao tung bọt sóng mù trời,
Sóng không dữ, chỉ suốt đời khát vọng.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Feb. 23-2014)

*Ăn chơi? Của giới thượng lưu
Của con? Sách vở vui tươi trong đầu!"*

Tim đau, viên thuốc buồn rầu
Nhớ Ba, nghe cả thăm sâu về đây!

Ý Nga, 24-2-2014.

ÔI NÀNG THƠ

**(Để nhớ một ngày muốn gác bút)*

*

Mai không viết, biết ai trông?
Dù mình đã ký hợp đồng với thơ.
Ai còn nhớ? Ai sẽ chờ?
Khi tim nhếch nhác, xác xơ, vật vờ
Nàng Thơ có cứ làm lơ?
Tình thơ ai động chút tơ vương nào?

Ý Nga 24-2-2014.**

Hai người tình

Sao Khuê đang có hai người tình! Họ là hai người rất trẻ tuổi, đẹp trai. Dưới con mắt mọi người, người tình của mình bao giờ cũng đẹp, nếu không đẹp về diện mạo thì cũng đẹp về tâm hồn - nhưng hai người tình của Sao Khuê thì chẳng những đẹp về tâm hồn - họ rất ngây thơ trong trắng - mà còn dễ thương nữa cơ khiến cho Sao Khuê chẳng thể nào mà không ngất ngây ! Họ là ai vậy ?

..... Ngày 17 tháng 6 năm 1999 Sao Khuê đang nằm đọc truyện thì có điện thoại :

- Thừa má, Diễm sinh rồi ạ (chàng con rể - số một trên trái đất vẫn nhỏ nhỏ như thường lệ)

Sao Khuê nghe rộn rã ở trong lòng...

- Mấy ký hả con ?

- Dạ, 2 ký 75

- Vậy là còn lớn hơn má nó ngày xưa con ạ. Phòng số mấy hả con ?

Thế rồi Sao Khuê rủ cụ ngoại- má của Sao Khuê - cùng đến nhà thương thăm đứa cháu đầu tiên. Quan họ một hồi mới tới phòng sinh. Từ chân cầu thang đã nghe thấy tiếng khóc, to ơi là to của Xavier :

Ô ! Xavier, cháu của bà

Vừa mới sinh ra đã khóc oà

To môm, lớn tiếng, ai không khiếp

Cháu thật là hư, cháu của bà !

Trong vòng một năm, Xavier thật là hư, hư ơi là hư: hay khóc, khóc to và ai cũng lạ, cứ thấy người lạ là khóc, chỉ có papa, maman với bà Chi mới bế được Xavier.

Vào lúc Xavier mới được ba, bốn tháng gì đó, vào một ngày cuối tuần, bà Chi về nhà nên ông bà ngoại phải đến trông Xavier cho papa và maman đi ăn cưới. Thấy người lạ, mà có lạ đâu cơ

chứ, ông với bà ngoại mà nhưng Xavier vẫn cứ gân cổ lên mà khóc. Làm cách nào Xavier vẫn khóc. Sao Khuê tức quá, bèn cho cháu vào nôi hy vọng cháu khóc mệt sẽ ngủ nhưng Xavier khóc mấy tiếng đồng hồ, đến tận đến lúc mẹ về!

Xavier la to rồi mệt quá, hạ thấp.. ‘ton’ ..nhưng hễ bà ngoại ló đầu vào phòng, dù là rón rén bò vào mà Xavier cũng biết rồi gào to hơn nữa. Nghe cháu khóc mà Sao Khuê ..hức hức ..cũng muốn khóc theo !

Tuy cháu không cho đụng vào người nhưng ông bà mê cháu quá nên tuần nào cũng đến thăm, ngồi xa xa mà ngó cho đỡ thèm! Chính tháng sau, khi đã biết bám vào thành giường để đứng được, Xavier đã đỡ lạ và đã quen quen ông bà nên đã cười với ông bà. Sau đó thì Xavier thích ông bà đến chơi và muốn giữ ông bà ở lại dù chưa biết nói. Ông bà thường đến vào chiều cuối tuần, ở lại chơi đến tối, chờ cho Xavier tắm xong để đi ngủ mới về. Papa hay maman tắm cho Xavier và Sao Khuê thì mê mẩn ngắm cháu ! Tắm xong , Xavier được bồng vào giường để chờ bú bình thì ông bà ngoại ra về - nhưng mà nếu Sao Khuê chào :

- Bà về nhé !

thì Xavier buồn lắm, khóc ầm lên rồi dơ tay đòi bế lên khiến Sao Khuê phải bế ra , khi đó Xavier thích chí vỗ tay .. có nhiều ngày phải chào đến mấy lần mới về được.

Chẳng hiểu vì sao Xavier rất yêu ông ngoại - mà dưới con mắt của Sao Khuê - là người không khéo léo, khó thương dễ ghét - Xavier yêu ông ngoại lắm và nếu Sao Khuê nhớ không lầm thì tiếng đầu đời buột miệng phát âm ra là tiếng ‘ Ông ’ ... Hôm đó, hai bà cháu đã mặc quần áo, Sao Khuê vừa đi giày cho cháu vừa bảo Xavier :

- Con gọi ông để mình đi ra parc !

Xavier, lúc đó chưa biết nói mà đứng giữa nhà buột miệng ra hét thật to ‘Ông!..’ làm ông cảm động quá chùng chùng .

Xavier còn mang cái tật thù dai. Có một lần, sau khi tắm xong, hai bà cháu vào phòng để chọn quần áo mặc đi chơi, chẳng may lúc đóng tủ, Xavier đẩy mạnh quá nên bị kẹp vào tay, nhưng Xavier cứ đổ thừa cho là bà ngoại làm kẹp tay mình nên đằng đằng sát khí, Xavier lườm bà và giận bà, đã vậy vài tuần sau đó, lúc đi vào phòng Xavier bị vấp té do maman bày bừa hoa để cấm nhưng Xavier lại cũng đổ thừa cho bà làm té, lườm bà rồi nghỉ chơi bà luôn. Từ đó Xavier ghét bà và ghét tất cả đàn bà khác, bà nội, bà trẻ, bà dì v..v.. dĩ nhiên là trừ maman .

Xavier giận bà lâu lắm nhưng Sao Khuê không nản lòng, tuần nào cũng đến chơi và lần nào cũng có đồ chơi hay bánh kẹo, sách vở, puzzle, bộ chữ cái, bộ chữ số rồi cùng học với Xavier vì Xavier rất ham học, thuộc mặt chữ rất sớm, lại thích làm toán ... tuy vậy phải mất vài tháng Sao Khuê mới lấy lại lòng tin yêu của Xavier được, nhưng Xavier vẫn còn sexisme, chỉ tin tưởng vào đàn ông mà thôi nên có gì nhờ cậy thì Xavier đi kiếm papa hay ông và có gì hư thì : để papa sửa ! Có lần đến nhà bà Xíu chơi, Xavier nhờ bà ngoại mở máy để xem Caillou, chẳng may Sao Khuê không mang kính, chẳng thấy đường nào bám nút làm Xavier phải leo lên nhà trên, sẫm sẫm đến cạnh cụ ngoại (ba của Sao Khuê), kéo tay cụ xuống sous-sol nhờ mở máy dùm chứ không nhờ bà nào hết !

Xavier thông minh, ham học, lại còn rất có ý tứ ; đang chơi với ông bà mà thấy papa đi chợ về là Xavier ngừng chơi, chạy ra kéo lê từng bao thức ăn từ cửa vào đến nhà bếp :

- Đề Xavier giúp papa!

Đã ý tứ Xavier lại còn tế nhị, có bạn đến chơi thì vừa chơi với bạn vừa chơi với ông bà nhưng Xavier hay ghen lắm.

Xavier được hai tuổi thì maman có bầu.

Ngày maman sinh Colin, Xavier theo papa vào thăm, rồi cùng với ông ngoại nằm trên giường mà ngắm Colin :

- C`est joli ! Il est joli!

Nhưng Xavier không yêu Colin và không cho papa hay ông ngoại ẵm em :

-Papa với ông là của Xavier, bà với maman của Colin .

Colin, ngược lại rất yêu bà, có hôm maman kể lại cho Xavier nghe là lúc còn nhỏ Xavier không yêu bà thì Xavier ngạc nhiên lắm, không tin, làm maman phải gọi phone để Xavier xác nhận với bà ngoại xem có đúng không :

-Nhưng mà bây giờ thì hai bà cháu mình cũng thương nhau nhiều như là với Colin vậy ! Sao Khuê trả lời

Xavier OUI và yên lòng .

Khi còn được bà Chi trông nom thì Xavier chịu khó nói tiếng Việt, nhưng khi bắt đầu đi nhà trẻ thì :

- Nói tiếng Việt khó quá !

Maman phai dọa :

- Nếu Xavier không chịu nói tiếng Việt thì cuối tuần ông bà đến, không chơi với Xavier được .

- O.K ! nói tiếng Việt ở nhà .

Từ đó Xavier đặt ra luật là ở nhà nói tiếng Việt, chẳng may nếu papa hay cô Minh, em của papa nói tiếng Pháp thì bị Xavier nhắc nhở liền :

- Papa ! nói tiếng Việt ở nhà !

Vì cuối tuần nào ông bà cũng đến nên chờ đến sáng chủ nhật, chưa thấy ông bà đến thì Xavier tự bấm số điện thoại :

- Bà ! chùng nào ?

Sao Khuê làm bộ :

- Chùng nào cái gì ?

- Máy giờ bà đến ?.....

Cậu Vũ bảo là Xavier snoble vì tuy chưa được 3 tuổi nhưng nếu nhà có khách thì Xavier đứng ở cửa để tiễn khách, bắt tay, hôn má đàng hoàng, cứ như nhà ngoại giao thứ thiệt vậy đó.

Bình thường thì Xavier rất ngoan, nhưng đôi khi nổi cộc, lúc đó thì vừa lý, vừa nóng. Có một hôm Xavier bị papa nhốt vào phòng tắm, Xavier đã đập bể cả tấm kiếng ở cửa, nhưng nếu có ai hỏi :

- Ai làm bể cửa đó?

Thì :

- Coco đập bể cửa !

Mà Coco thì ngu ơi là ngu, bất cứ ai hỏi :

- Ai làm đó ?

Thì Coco lại cứ trả lời :

- Coco làm đó

Xavier lại còn háo thắng, không bao giờ chịu thua . Khi bơi đua với bà trong hồ, Xavier sẵn sàng đạp ngay cả vào đầu bà để vượt lên !

Xavier có trí nhớ dai, nhớ những món quà nào ai mua, và nhớ ngày sinh nhật của mọi người, chăm học....cho đến ngày Colin lớn lên, có thể chơi được thì Xavier trở lại là một đứa con nít bình thường, ham chơi, hết cả snoble, cái gì cũng quên vì hai anh em còn mãi chơi với nhau, lúc đó Xavier còn than là :

- Chờ lâu quá mới có Colin để chơi !.....

Người tình thứ hai của Sao Khuê, quý vị đoán ra là ai rồi. Người tên là Colin, như ngoại trưởng nước Mỹ Colin Powell vậy đó, nick name là Coco. Thật ra chàng ta không đẹp trai vì mũi thì tẹt lại còn ồm nồm, nhưng chàng ta láu lỉnh lắm. Khi còn nhỏ, Coco tuy dễ tính nhưng không hay cười và chẳng chịu mimi ai ngoài maman và papa.

Nhưng mà ...ôi! Sao Khuê không bao giờ quên được ...nụ hôn đầu. Nếu Sao Khuê nhớ không lầm thì vào lúc Coco được ...60....tuổi, ý lộn 60 tuần, Coco được mẹ ẵm từ trên lầu xuống, đón bà mới đến chơi, mẹ bảo :

- Coco hôn bà đi !

Tưởng tượng đi bà con, Coco ngả cái đầu và từ từ đặt nụ hôn vào má Sao Khuê!

Chao ơi ! nụ hôn đầu , nụ hôn mà Trần Dạ Từ tả là :

Lần đầu khi ghé môi hôn

Những con ve nhỏ hét hồn kêu vang

Montréal dường như rất ít ve, nhưng quả thật lúc đó sao Khuê ...hết hồn, quý vị biết tại sao không ? tại dụ hoài dụ hủ mà không được !

Sao Khuê được hôn, sướng rên mé đầu hư, nhất là khi thấy ông ngoại - kẻ thù không đội mồ chung nhưng đội mừng chung – thấy vậy đòi ăn ké, chia má vào :

- Hôn ông đi !

Thì lập tức bị Coco đẩy ra mà sà vào lòng bà ngoại !

Tôi đó về nhà mà Sao Khuê rất ư là thú vị, nhắc đi nhắc lại nụ hôn đầu khiến ông ngoại của Coco phát ghen :

- Vậy chứ hồi đó tôi hôn bà lần đầu thì sao ?

- Hứ ! hồi đó anh...

Đúng rồi ! hồi đó, một đêm trăng mờ mờ vì Hằng Nga cũng còn bẽn lẽn hướng chi là Sao Khuê, vậy mà lợi dụng lúc được tiến ra cổng, ông ta dám ôm đại Sao Khuê, tay còn giữ chặt má, không cho cự quậy mà hôn ầu, hôn đại :

-Hồi đó anh cưỡng bức người ta !

Thú thật với quý vị, Sao Khuê hồi nhỏ, như mọi người con gái khác, mê đọc tiểu thuyết mà cứ bị cha mẹ cấm đoán. Ông cụ cứ rón rén lên cầu thang để xem Sao Khuê học hay đọc truyện, vậy chứ Sao Khuê vẫn lên xem được như thường. Để ẹc ! để quyền truyện ở dưới, sách học ở trên , thêm cây bút chì cầm tay, cụ vừa lên thì mình làm ra vẻ chăm chú học, cụ đâu có dám xông thẳng vào mà lật sách ra - nên sau này Sao Khuê để cho con cái tự giác, chỉ nhắc nhở chứ không làm bộ len lén rình mò để kiểm tra .

Vì đọc tiểu thuyết nhiều nên Sao Khuê muốn : *người ấy thường hay vuốt tóc tôi mỉm cười hôn nhẹ tóc hôi hôi, rồi khẽ thâm thì người ấy bảo, anh muốn mình mau được đẹp đôi... sau đó mới nhẹ nhẹ, nhắc lại là nhẹ nhẹ ...* hun lên trán, lên mắt, lên má – à má của tôi chứ không phải má tôi-tức là mẹ tôi đâu nhé - chứ chơi cái trò lợi dụng , thiệt hồng đăng chút nào !

- Nhưng mà hồi đó, cầm tay bà cũng rụt ra nên tôi phải làm đại, làm ầu !

Ồ há! hồi đó có lần đi thăm chàng ở trường võ bị Thủ Đức – lúc tổng động viên – chàng mới có nhẹ nhẹ đặt tay lên vai thì sao Khuê cũng vội từ từ hất xuống ... Khổng Tử dạy ..nam nữ thọ thọ bất thân...

...Nhưng khi mà đã được Coco hôn rồi thì Sao Khuê cứ ...quen mui thấy mùi đòi nữa :

- Coco hôn bà đi !

Đòi mãi, rồi có một hôm Coco ôm mặt bà, kiếm cái miệng bà mà bà thì cứ chia má ra, Coco thì cứ tiết tục đi kiếm cái miệng của bà làm papa phải giải thích :

- Coco muốn hôn môi ạ !

Oh ! my God ! ‘ chữ Trinh còn một chút này ’! Từ ngày đi lấy chồng , tay thì có người nắm và hôn, má cũng ối người đặt miệng vào, cái gì mà bisous bisous đó, chỉ còn có cái miệng, hồi nào đến giờ mới bị ông ngoại của Coco ...bẹt ra mà hôn ..vậy mà Coco dám đòi hôn. Bậy quá !

Hồi trước đòi được cái hôn của Coco rất khó chứ lúc sau này hôn mất giá vì Coco hôn lia chia. Cái gì hiếm mới quý !

Coco cũng thù dai như Xavier vậy đó. Đầu mùa thu, ông bà đến rủ hai anh em đi chơi công viên thế mà chỉ vừa mặc ào lạnh, chưa kịp đội nón, mang gants là hai anh em đã chạy ùa ra đường làm maman la om sòm. Coco tủi thân, mếu máo. Nửa giờ sau mới đến parc, vậy mà vừa xuống xe Coco đã phụng phịu :

- Maman hư lắm ! maman mắng Coco ! Sau đó mấy bà cháu đi dạo, Coco lại rất romantic, vừa đi vừa lấy chân sỏi lá vàng cứ y như bà ngoại vậy, đã vậy lại còn nhặt lá vàng kết lại thành bó đem ra đến tận xe, bà bảo bỏ đi vì sợ dơ xe mới chịu bỏ đi .

Khi trời chưa trở lạnh, mấy bà cháu hay đi ra parc chơi, và hễ bà đến là được đi dạo nên thành thói quen : Coco nắm tay bà dẫn ra cửa, lấy đúng đôi dép của bà đặt vào chân, tự mang dép rồi rướn mình để xoay qua nắm mà mở cửa đi ra, nếu không được cho đi thì lặn ra đất mà hôn. Sao Khuê ghét cái tính này lắm : ‘ chỉ được cái bài hôn , cái gì không được thì bàn thảo với nhau ’ nhưng mà Coco đã nói rành đâu mà bàn với thảo !

Coco có cái tật lớn nhất là lười ăn. Coco chê thịt, cá, chỉ ăn rau đậu và trái cây đến nỗi maman nói kiếp trước Coco là ông sư. Thích thì thích, Coco ăn rất ít nên ôm nhóm ôm nhách, nhẹ hều. Chẳng hiểu có phải tại lười ăn không - bà nội bảo thế - mà hồi được một tuổi rưỡi Coco cứ bị đau bụng, hay bị ói, sau cùng đi tiêu ra máu, làm ông bà nội ngày hôm đó trông cháu, phải gọi maman về gấp để đưa Coco vào nhà thương chỗ maman đang làm việc, ở đây sau đó phải chuyển sang nhà thương nhi đồng St Justine để bơm hơi vào vì Coco bị xoắn ruột . Hôm đó nhằm ngày thứ sáu, Sao Khuê vừa đi làm về thì ông xã giục vào nhà thương gấp. Ui chao! Sao Khuê vừa đi vừa lo, khi đến nơi lại chỉ được ngồi ngoài cửa mà nghe tiếng trẻ con khóc, vừa

khóc vừa gọi maman ..maman.. nghe muốn đứt ruột, he hé cửa nhìn vào thì bị la : không được mở cửa, đang làm traitement !

Ngồi ngoài cửa chờ mà Sao Khuê mệt đứt hơi, mệt muốn xỉu, chân tay bủn rủn và đầu óc thì chỉ tưởng tượng ra những chuyện ghê gớm rùng rợn, lại còn hồi tưởng lại 15 ngày đoạn trường của hai mươi năm trước khi cậu Út, không phải thập tử nhất sinh mà bác sĩ bảo 999 phần chết 1 phần sống, dĩ nhiên những lúc rối ren như vậy, Sao Khuê niệm Phật, nhất là Phật Quan Thế Âm, vị bồ tát cứu khổ cứu nạncũng may là đều tai qua nạn khỏi

Khỏi bệnh rồi Coco vẫn lười ăn, hay bị ói nên có lần phải trở vào nhà thương làm maman với papa thì suốt ngày phải la Coco :

- Ăn đi! Mangez! Avalez!
- Nuốt! nuốt!
- Không ăn thì quay mặt vào tường!

Coco thường chấp nhận quay mặt vào tường và cứ ăn là ngậm mãi trong miệng nên cứ bị la :

- Nuốt! há miệng ra !

Riết rồi Coco bị ám ảnh, đến chơi nhà cô Thu, Coco giành cho cá ăn, vừa rắc thức ăn cho cá vừa la cá :

- Ăn ! nuốt ! há miệng ra xem !

Đến ngày hè, khi đi parc – à mà Sao Khuê giới thiệu với quý bà nội, bà ngoại là có cái parc gọi là Centre de la nature de Laval ở bên Laval, nằm trên đường Parc, qua khỏi cầu Pie IX, lấy sortie đầu tiên La Concorde, giữ tay mặt, chạy tí xíu thì thấy bảng và đường Parc, queo mặt là thấy ngay - trở lại chuyện đi parc - chỗ này có nhiều thú vật - Coco đứng xem dê ăn cỏ rồi la :

- Ăn đi !
- Nuốt đi !
- Không ăn thì quay mặt vào tường !

Tội nghiệp cho Coco, bị ám ảnh vì ăn, ám ảnh này đã chui vào tiềm thức - và nếu - con Cút cụt đuôi, ai nuôi mày lớn, dạ thưa bà con lớn mình ên - thì Coco lớn nhờ ...Ensure !!!

Maman không tìm được người đến nhà giữ trẻ, mà thật ra là maman không thích có người lạ trong nhà, vả lại người giữ trẻ cũng không dễ tính, nào là phải đưa đón, nào là phải nấu sẵn cơm để lại cho người ta ăn trưa... nên khi có bà hàng xóm nhận trông , Coco được ...đi học gàn. Bà này có một đứa con lớn hơn Coco một chút và anh chàng nhỏ bé Coco bị cả hai mẹ con ăn hiếp, ngày nào cũng nước mắt lưng tròng. Bà ngoại, bà nội còn đi làm nên đành chấp nhận nhưng Xavier xót em lắm. Ngày nọ đón em về mà thấy em nức nở, Xavier bèn trở qua nhà hàng xóm, bấm chuông, gặp bà babysit mà nói : *tu n'a pas droit de faire pleurer Colin !*

Có lẽ vì những ấn ức bị hiếp đáp nên khi được ba tuổi, đúng ngày sinh nhật này Coco trở nên hung dữ, hay la lối chứ không còn hết sức là dễ thương như khi còn nhỏ nữa. Than ôi! Bản năng sinh tồn của con người và hoàn cảnh đã thay đổi tính nết người ta.

Bây giờ Xavier đã được 5 tuổi và Coco được 3 tuổi. Xavier càng lớn càng... ngu , hay quên, lười học, ham chơi hoàn toàn trái với lúc còn nhỏ nhưng vẫn háo thắng, chơi cờ cá ngựa, chỉ chực ăn gian ! Ông ngoại bảo là Xavier trở lại bình thường! còn Coco thì vẫn lười ăn, phải uống ensure, lắc đít không còn dẻo như hồi một tuổi khi nghe nhạc, ham chơi mà thỉnh thoảng

lại bắt nạt anh, dám đánh anh mà không chịu xin lỗi và Sao Khuê, cứ đến chúa nhật là đi thăm cháu nên ngày đó được gọi là ngày Cháu nhật

Quý vị biết bà cháu chúng tôi làm gì không nào ?

Ngày hè nóng thì chúng tôi tắm ở piscine, đi xe đạp ra parc, vừa đi vừa áp dụng luật : qua đường đúng nguyên tắc, đèn xanh đi, đèn đỏ chờ, đến Arrêt cũng phải ngưng, ai không đúng thì bị phạt. Ngày thu mát mát thì ... cũng đi parc đến khi trời trở lạnh thì chơi trong nhà, giả bộ mở restaurant, gọi điện thoại commande thức ăn, giao thức ăn cũng có tiền tip, giả bộ đi cắm trại trong rừng, cũng có nhà, xe hơi, có cả ... chó sói, sư tử, gấu hay cả gà, vịt hươu nai nhưng ngày nào cũng có trò đi nấp đi tìm. Nấp gì mà kéo nhau vào hết một chỗ, rồi khi hoặc ông hoặc bà đi tìm thì phải giả bộ là không tìm thấy dù biết thừa là họ đang trốn ở đâu. Chán rồi thì tập thể dục hay đánh ping-pong , có khi còn hát karaôkê nữa, còn nữa, xem phim, đọc truyện ... mỗi tuần phải bày một trò mới nên các cháu thích ông bà ngoại hơn là ông bà nội đó bà suôi ơi. Các ông bà nào muốn cháu yêu mình thì hãy chơi với cháu như là mình ở tuổi chúng vậy, có điều chơi như vậy mệt quá !

Ai mới có cháu cũng mê cháu hết, mê cháu hơn là yêu chồng yêu con vì cháu để chơi, trách nhiệm đã có bố mẹ chúng lo rồi, quý vị nào chưa có cháu thì năn nỉ con sinh cho mà chơi, vui lắm! !

Sao Khuê

Bà Cháu

* Nguyên Nhung

Trời đang mùa hè, mới xế trưa mà nắng đã chói chang trên mảnh vườn sau, sân trước thuộc hướng Đông nên còn tít bóng mát. Khung cửa sổ rộng được che bằng cây hoa bông bụt trắng cao tới mái nhà, bên cạnh là một cây hoa vàng cũng trở hoa rực rỡ để bà nội Tý anh, Tý em đôi khi tức cảnh sinh tình mà mãn thơ ...con cóc.

Trưa chủ nhật nắng chưa gì đã vội vã hắt cái nóng cháy da lên miền "đất nóng tình sôi" này, báo hiệu một mùa hè khủng khiếp vì nóng. Cái nóng ở đây rất giống ở quê nhà, vừa nóng vừa ẩm nên khách từ phương xa đến sẽ tha hồ lau mồ hôi rịn rít trên người, vừa chất lười khâm phục người địa phương sao giỏi chịu đựng cái lò lửa thiên nhiên suốt một mùa hè dằng dặc.

Bà nội Tý anh dạo này hay ôm vật nên lười biếng chẳng ngó ngàng gì đến cây cỏ, bỏ mặc mấy cái cây phía sân trước tự vươn lên nhờ mưa nắng ơn Trời, thế mà chúng nó cũng lớn lên soi sỏi mà chẳng hề trách móc chủ nhân hững hờ với cỏ cây. Nắng oi là nắng, đi chợ về vừa bước xuống xe chưa vội vào nhà, bà đứng núp dưới gốc cây bông bụt đang nở rộ những bông hoa trắng ngà, tàn lá xanh làm dịu hẳn đi cái nóng của mùa hè Texas. Hồi mới mua nhà, vì mê cái sắc hoa màu trắng hơi ngà ngà như màu áo lụa Hà Đông, nên bà đã tống khứ cây trúc đào ra khỏi cái mảnh sân tí xíu ấy.

Những tương hoa bông bụt chỉ be bé xinh xinh cao bằng cái hàng rào bông bụt ở quê nhà mà thôi, ai ngờ đất lành cây tươi tốt, mưa ở Texas có thể gọi là mưa bốn mùa, mùa nào cũng mưa được, nhưng đặc biệt hai năm nay trời lại rất khô hạn. Những cơn mưa đột ngột để bù trừ cho những cơn nóng nghiệt ngã gần trăm độ. Cây bông bụt lớn như thổi vươn cao lên tới mái nhà, lò xo phủ bóng cho cái khung cửa sổ, mới đó mà đã 5 mùa bông trở hoa. . .

Tý anh bây giờ đã đi học, dịp hè nó được nghỉ ở nhà ba tháng tha hồ chơi, thằng Tý em bu bẫm ngày nào còn đứng trong cũi mơ màng nhìn cây hoa chanh, nay cũng lon ton đi theo bà nội ra đứng dưới bóng cây bông bụt. Bỗng bà nội tưởng mình lóa mắt vì cái nắng ban trưa, khi thấy trên cây hoa bụt màu trắng treo lơ lửng một bông hoa màu đỏ tươi roi rói. Mới đầu bà tưởng có đũa nhỏ hàng xóm nghịch ngợm treo vào đó bông hoa giả, nhưng dí mắt vào tận nơi bà mới phát hiện ra chuyện lạ. Thế là bà kêu âm lên:

"Giời ơi! sao lại có chuyện lạ lùng thế nhỉ."

Bà thét cháu gọi ông nội đang lúi húi mở cửa "garage":

"Tý, nói ông nội lấy cái máy chụp hình ra đây. Giời ơi! Phép lạ chứ không phải đùa, không lẽ nhà mình sắp trúng số..."

Tý em còn ngơng ngịu lật đật ra nín ông nội lôi gần rách cả áo, khiến ông bực mình nhăn như cái bị:

"Ồ hay! Bà cháu mày làm gì như bị khủng bố vậy?"

Bà rên lên như trời xập:

"Ông ơi! Cái hoa màu đỏ ..."

"Màu đỏ thì đã sao?"

Bà lôi ông lại gần cây bông bụt cao nghệu, dí đầu ông vào sát cái hoa màu đỏ:

"Ông đeo kính vào nhìn cho kỹ đây nè. Cái hoa màu đỏ nở trên cây hoa bông bụt màu trắng. Thế, thế không phải là phép lạ thì là gì?"

Ông bĩu môi:

"Chuyện ấy là thường, bà đi học chữ tra Thầy nên quên ráo trọi rồi. Môn Vạn Vật năm đệ nhị có bài học cha mẹ là chuột trắng, lấy nhau đẻ ra một đàn chuột 10 con, trong ấy lại lẫn vào 1 con chuột đen xì như cái mồm chó. Chẳng qua vì từ đời cha ông cụ kỵ nhà chúng nó,

đã có ông chuột trắng đi tò tý với bà chuột đen nên sau này đến đời cháu chít, nhớ nguồn xưa mà sản xuất ra được 1 tý nhau màu đen đó mà..."

Bà giương cặp mắt toét ra nhìn ông:

" Hừ ! Ông nói cũng có lý, nhưng giá như tôi với ông ngày xưa là dân da vàng, bỗng nhiên thòi ra bố thằng Tý mà lại da trắng mắt xanh thì ông có chịu được không nào?"

Hai ông bà lại sắp cãi nhau đây, Tý anh chạy vào nhà đã lấy ra cái "digital camera" đưa cho ông nội:

" Ông nội chụp hình đi để Tý đem cho cô giáo và các bạn cùng xem nghe ông nội."

Ôi! Cái thời tin học này thì chỉ lát nữa đóa hoa bông bột màu đỏ nhà bà nội Tý anh sẽ đi khắp toàn cầu, nhưng trước hết thì phải có cuộc tranh luận giữa " hai con khi già " cái đã. Ông nội bầm máy xoành xoạch, hét kiêu xa rồi lại kiêu gần, bụi hoa vươn lên cao hơn mái nhà nếu như mùa Đông năm vừa qua ông không cắt trĩ đi những cành to và khỏe thì nó còn muốn vươn lên đến trời xanh.

Bà vẫn đứng vạch lá tìm hoa, nhất quyết tìm ra chân lý dù ông đã cắt nghĩa:

" Tôi vẫn thấy nó vô lý làm sao ấy ông à. Cả mấy tháng nay người mệt mỏi, tôi có thiết gì hoa với lá, có chăm sóc cho nó đâu mà bảo rằng đã tưới tắm một loại phân gì đó nên hoa mới đổi ra màu đỏ. Nếu cả cây đều màu trắng pha đỏ thì mình còn dễ hiểu đôi chút về cái sự pha giống mà người ta gọi là "Hai, hai" gì đó..."

Ông kiên nhẫn giảng giải:

" Khoa học họ gọi là sự pha trộn Gene của 2 giống hoa vào nhau, tên khoa học gọi là Hybrid, sự pha trộn này giống như ở nhà quê người ta tháp cây này vào cây kia, lấy cành măng cầu mà tháp vào cây bình bát, cây sẽ khỏe và khi kết trái sẽ cho trái nhiều và lớn hơn ..."

Bà ngắt lời ông:

" Ăn trái cây kiêu ấy thì thà đừng ăn cho xong, chẳng ngon lành gì vì vẫn còn hương bình bát khai ngậy chua lè. Nhưng tôi muốn nhắc ông quan sát kỹ cái cây hoa này rồi hãy nói chuyện khoa học khoa hiếc dông dài có được không? Đây nè! Cái cành này không phải cành lớn mọc từ dưới đất lên nghe, nó chỉ là một cành nhỏ từ thân cây mẹ, bao nhiêu hoa cùng một cành đều trắng, mà lại chen lẫn bông hoa màu đỏ này, vậy ông cắt nghĩa cho tôi nghe xem có êm lỗ tai không nào?"

Ông quả tình bối rối, dễ thường có phép lạ thật, chẳng gì màu đỏ cũng là màu phục lâm, màu của hỷ tín thì chắc nhà ông sắp phát tài đến nơi, nhưng ông mấy khi tin vào những cái nhảm nhí ấy, nên cố lấy một ví dụ khác để lung lạc cái đầu mê tín của bà nội Tý anh Tý em:

" Hà hà, thời buổi này khoa học đã chứng minh được nhiều điều mà các cụ xưa cho là chuyện lạ. Chuyện này nếu không do con người làm thì cũng là sự tự tạo bởi thiên nhiên, giống như bây giờ vì giá dầu xăng đắt đỏ, người ta chế chiếc xe có thể vừa dùng Gas, vừa dùng Eletricity, miễn sao xe chạy tốt là được, y như cây cỏ vậy thì sự lai tạo cũng chỉ với mục đích làm dồi dào thực phẩm, tạo thêm màu sắc tươi đẹp cho thiên nhiên ."

Bà gật gù nhưng vẫn không chịu thua:

"Tôi chỉ thắc mắc điều này là cái cây mình trồng đã cho hoa 5 mùa rồi, toàn hoa trắng ngà như áo lụa Hà Đông..."

Ông tủm tỉm cười ngắt ngang:

"Su tử Hà Đông thì có..."

Bà lườm ông một cái thật dài, mắt đã mù mờ nhưng cái đuôi mắt còn dài lắm:

"Hừ, ông chỉ muốn lạc đề đánh lận con đen. Đây, trên cùng một cành cây xuất phát từ thân cây mẹ, không thể nào lại có sự pha trộn lẫn lộn như cách thắp cây mà các "home depot" thường làm. Cây nào cũng ghép dưới đất hai ba gốc, đến chừng đem về trồng chẳng đứa nào chịu đứa nào, cuối cùng ngòm hết có đứa nào sống được đâu. Đàng này cây nở 5 mùa hoa, không pha trộn mà bỗng nhiên lại lòi ra một bông hoa đỏ nguyên si như thế này, không lai một ly ông cụ nào thì bảo sao tôi chẳng nghi ngờ..."

Ông đuôi lý gật gù. Bà cười lườm ông thêm một cái nữa, trông vẫn tình ra phết. Bà lại thêm một cái thí dụ nữa để bảo vệ lập trường của mình cho ăn chắc:

"Tôi lấy giả dụ như có một cặp vợ chồng da trắng, bỗng dưng bà vợ đẻ ra một đứa con đen xì, liệu rằng ông chồng có tin rằng đây là sự hôn phối của tổ tiên nhà bà ấy đẻ cho ra đời một thằng bé màu cà phê không?"

Ông nhăn nạy tìm một hình ảnh cụ thể nữa để chứng minh cho hiện tượng trắng đỏ của hoa, và đen trắng của loài người:

"Bà có nhớ hồi xưa ở Việt Nam gia đình nhà anh Luân cũng ở trong trường hợp này không? Chị ấy đẻ ra một con bé xinh ơi là xinh, cái mặt hết như bố nhưng nước da trắng bóc, tóc lại vàng óng từng lọn như búp bê. Ai cũng bảo con bé không lai Tây thì cũng lai Mỹ, nhưng thời buổi ấy không còn Tây mà cũng chẳng còn Mỹ, ăn toàn bo bo chứ có phải vì bơ sữa mà được mơn ra đâu. May là con bé giống bố chứ không thì chị ấy cũng khó ở nổi với mấy mụ giặc bên Ngô không bằng cô bên chồng. Sau này con bé lớn dần lên, tóc nó lại từ từ xậm hơn rồi đổi thành màu hung hung đen, lại trở về nguyên si cái gốc Á Đông của nó, thế là thế nào, có phải phép lạ không?"

Bà im lặng ngẫm nghĩ :

"Ừ, nhưng nghe nói chị ấy nhà có dòng họ lai từ thời mấy ông cố Tây đi truyền đạo, trong dòng họ đã có người lấy Tây rồi đẻ ra ông nội chị ấy, mà phải đợi đến cái đời con của chị hiếm hoi lắm mới ảnh hưởng cái giống tóc xanh mũi lõ nhà ông cố ông sơ ở bên Tây. Thế nhưng lai gì thì lai, nó vẫn giống cái mặt anh Luân, chứ đâu lại tuyền một màu đỏ như cái bông bụt này..."

Ông đã ghi xong mấy tấm hình cho bà giữ làm "kỹ nghệ", trời nóng đỏ mồ hôi hột mà chỉ vì cái bông hoa bụt đỏ lạ kỳ khiến ông bà quên cả nóng. Ông bảo:

"Bà vào nấu cơm cho tôi với các cháu ăn đi, chả lẽ đứng đây phơi nắng mãi nhỉ?"

* * *

Chiều đến, cơm nước xong, bà bắt Tý anh Tý em mỗi đứa ăn một quả chuối to đùng, chỉ cái quả chuối thôi mà trong nhà cũng đã khỏi chuyện để bàn bạc. Bà luôn luôn lo lắng hai thằng cháu nội mất gốc quên nguồn cội, còn ông thì cho là bà lắm cảm đầy tự ty mặc cảm, chỉ lo chuyện con bò trắng răng. Chuối nào chẳng là chuối, chuối xiêm, chuối tây, chuối tiêu, chuối ngự, chuối nào ông cháu cũng xực tuốt, nhưng với bà thì hương vị vẫn khác nhau, và ẩn dấu trong đó là cái cội nguồn của dân tộc. Dù sao thì cũng đất nước người ta, xứ sở người ta, đứng cách nào, cao hay thấp, giàu hay nghèo thì cái vỏ của nó vẫn không thể hòa nhập vào nhau để trở thành một. Đến lúc nào đó trong cuộc đời, các cháu bà lớn lên sẽ tưởng nó hoàn toàn thuộc về xứ sở này và quên mất nguồn cội của nó, nhưng chắc chắn cuộc đời sẽ có lúc mở mắt cho nó nhìn ra điều khác biệt giữa những cái vỏ chuối. . .

Tối đến, ông nội ngồi xem tin tức trên truyền hình, Tý anh Tý em còn đùa giỡn với cha mẹ trong phòng riêng, bà nội lại lên ngồi lướt Net. Ôi! Thời buổi văn minh này mà không biết lướt Net thì đời vô cùng "boring" như trăng tàn trên hè phố, dù gì bà cũng có một số bạn thân phương xa cùng trang lứa để tâm sự vụn. Như cái hình bông hoa bụi đỏ này thì chắc chắn không thể nằm trong im lặng ở cái sân trước nhà bà được, chỉ nội tối nay nó sẽ bay đến bạn bè muôn phương. Trước tiên bà định hỏi cái ông anh chuyên trồng cây cảnh, nhưng nghĩ thế nào lại chợt nhớ ra cái Net Khoa Học, có sẵn bao nhiêu tài liệu quý hiếm thì thế nào chẳng được một câu trả lời hợp lý, chứ không lấp lửng như "con khi già" chỉ hay nửa thực nửa đùa chọc vợ suốt mấy chục năm rồi.

Tức nhiên buổi sáng hôm sau, bà nhận được rất nhiều "feedbacks" với những lời nửa đùa nửa thực rất giống ông nhà bà không sai một ly. Người thì bảo tại bà không chịu thêm đất, bón phân, tưới tắm đầy đủ nên có một bông hoa "đỏ mặt tía tai" lên mà nhắc khéo bà nên tử tế với cây cỏ một chút. Người thì văn chương đầu óc tưởng tượng lênh láng, kết hợp một câu chuyện tình ướm át, để hoa vì mặn tình mà bỗng đổi sang màu đỏ. Người thì cảm cảnh thế thái nhân tình, tình đời đổi trắng thay đen nên nhân dịp này trách hoa cũng khéo theo thời mà đổi từ màu trắng sang màu đỏ. Người thì đổ thừa hoa bị nhiễm thể vì một hóa chất nào đó, nhưng theo lý luận của bà thì nếu cây bị nhiễm chất lạ, nó phải đổi màu nguyên cây chứ đâu lại có mỗi một bông hoa.

Còn bao nhiêu lời bàn Mao Tôn Cương rộn rã đem lại niềm vui cho bà suốt mấy ngày mà đề tài xem tâm thường nhưng rất lạ. Nào là màu đỏ là hỷ tín, đi mua vé số mau kéo hêt. Nào là đi Casino lấy hên, kéo máy tiền vô như nước. Nào là biết đâu sau hai thằng Tý anh và Tý em, nhà lại sắp thêm cái "hĩm" để có nếp có tẻ cho vui nhà vui cửa. Có lẽ bà cũng mong như thế thật, vì đời bà để toàn con trai, đến đời cháu lại vẫn toàn đạ rạ, vì thế mà lúc nào Bà cũng được ưu tiên theo lối Mỹ khi người ta xếp thứ tự: "Thứ nhất đàn bà, thứ nhì trẻ con, thứ ba con chó Ki Ki, sau cùng mới đến cái người quanh năm đi cày đóng thuế".

* * *

Thế mà qua hai mùa Đông khắc nghiệt thì cây bông bụi cũng lặn đùng ra chết. Chị ta ra đi để lại nỗi thương tiếc vô bờ trong lòng chủ nhân, kể từ ngày đi từ Home Depot về nhà đã mấy mùa cây trở bông, hoa trắng hoa đỏ chen với nhau trên một cành khiến khách khứa đến nhà chơi đều phải bị hay nghe bà chủ nhà kể chuyện, lại còn dẫn nhau ra chụp dăm pô hình làm kỷ nghệ nữa.

Cái bông đỏ đỏ ấy hình như ứng với nhà bà nội Tý Anh Tý Em, trông đứng trông ngồi mãi trời cho dòng họ cũng thòi ra được hai công chúa. Một cô nay gần bốn tuổi thì đổng đánh hay làm duyên, còn một cô bé tí mới được hơn 3 tháng mai sau có triển vọng làm ca sĩ hát Opera.

Thôi thì trời cũng bù đắp cho tý cháu gái để nhà có bông có hoa cho vui, mai sau bố mẹ chúng nó được phước có người đến cắt cỏ và sai vặt. Con cháu bé nhất nhà mà cũng ham ăn nhất nhà, vì ham ăn nên càng ngày cô càng tròn ra như cục bột, bà nội đặt cho cô cái hõn danh là “Cô Phán Cảnh” vì ngày xưa hồi bà còn bé cả nhà cũng đặt cho bà danh hiệu “Bà Phán Cảnh”

Mới ba tháng rưỡi mà cô Phán tròn như hạt mít, cô thích nói chuyện tâm tình, cười tí toét mà ngôn ngữ thì chỉ cần u ơ là được rồi. Phiên nổi cô lại mang hai dòng máu Việt-Hoa trong người, góc gác ông bà ngoại cô cũng từ khu Hồng Kông bên hông Chợ Lớn, sau năm 75 người Hoa bị đánh tư sản mại bản và phải tìm đường chuồn qua Hồng Kông rồi đông qua xứ Cờ Hoa lánh nạn. Hôm cô về thăm bên ngoại, khi trở về chả hiểu đầu óc bị lộn xộn “xí xô xí xào, ngộ tả nị si” sao đó mà về nhà bà nội cứ phải hỏi cô theo giọng Chợ Lớn:

“Nị quen cái tiếng Tàu “dzòì” hờ, quên tiếng Dzier “dzòì” hờ?”

Cô toét miệng cười ra chiều thông cảm, chứ “bà bà” hay “phò phò” đối với cô không bằng cái chai sữa. Nhưng bà nội thì nhất quyết phải đem ngôn ngữ Việt, tiếng nói Việt vào đầu đứa cháu hai dòng máu, vì vậy mà trong căn nhà vắng vẻ chỉ có hai bà cháu, lúc nào cũng nghe “ầu ơ ví dầu câu ván đóng đinh”, đôi khi nổi hứng bà nội còn cho cháu nghe luôn cả vọng cổ miền Nam, có “Chiều Cà Mau nhuộm màu tươi thắm”, qua màn tân nhạc thì réo rắt “lòng mẹ bao la như biển Thái Bình...” Chắc chắn là cô chẳng hiểu gì, nhưng âm điệu của câu hò giọng hát mênh mang văn hoá dân tộc thế nào chẳng đi vào lòng cháu, “mưa lâu ngày thấm đất” mà ly!

Tý Em là hiện thân của một cậu bé rất tình cảm, mỗi lần cô em họ khát sữa cất giọng thật thanh như nhà cháy, ông bà xưa bảo “con không khóc sao mẹ biết mà cho bú” là nó báo động ngay:

“Bà nội, bà nội, “baby” đói bụng kìa”

Đúng thế thật, chẳng ai hiểu bà bằng cháu và con bé chỉ gào thật to khi đói bụng thôi, thế là vội vội vàng vàng, bà nội pha ngay một bình sữa đem đến tận giường cho cô Phán: “Ôi, cháu bà ngoan nào, nín đi kéo mai sau lớn lên làm ca sĩ nó mất giọng đi, cứ hét to thế lại ể chồng nữa đây.”

“Cô Phán” xoi xong bình sữa nín ngay, miệng lại cười toe toét. Trong đôi mắt bà nội thì cô chính là một thiên thần, mà trong đôi mắt nhìn chưa xa của cô Phán thì bà nội cũng là một bà tiên. Thiên thần của trời cần có cánh để bay, nhưng thiên thần của nhà bà thì không cần cánh cũng đủ sức bay vào lòng người. Thật vậy, chẳng gì bằng “nắm tận tay, day tận mặt” lúc đó mới cảm nhận được cái tình nó mênh mông, bát ngát thế nào. Mỗi lúc “cô Phán” cảm

ngón tay “bà Phán” mà xiết chặt, đăm đúi nhìn thì lúc đó đôi mắt mới thật sự là cửa sổ của tâm hồn, không vờ vịt như mấy diễn viên đóng phim tình cảm Hàn Quốc. Khi đói, đôi mắt của “thiên thần không cánh” không tuôn ra những giọt lệ đài trang, khóc thật tình, khóc hết hơi, khóc vì một nhu cầu thật của con người, và bé thơ cũng biết cô đơn dù đôi mắt chưa nhìn xa trông rộng, nhưng cũng biết đó ai là người gần người xa, hít được mùi hương thương yêu tự nhiên của ông, bà, cha, mẹ ...

Mỗi ngày dù bận bịu trông cháu nên bà nội Tý Anh cũng đã không còn được hưởng cái thú bách bộ sân trước vườn sau, nhưng hề gì, cô bé cứ lớn phổng lên thì bà nội đã tìm ra được môn cử tạ hạng nặng mà bình thường bà nhắc không nổi.

“Một, hai, ba, bốn...
Năm, sáu, bảy, tám, chín, mười...”

Cứ vậy mà đêm, giờ cháu lên khỏi đầu cho “thiên thần không cánh” bay chơi một phát vào không khí, cháu cười sung sướng còn bà thì hai tay cũng có cái để mà thể dục thể thao. Phụ nữ tuổi chập chòn sáu bó thường mấy bà đã giữ được cho cái bắp thịt nó đứng yên một chỗ, tỷ lệ với thời gian thì còn bao nhiêu thứ đi theo kim đồng hồ chỉ sáu giờ, chứ nào phải cái bắp tay lỏng lẻo. Tay nhờ vậy mà khoẻ, cứ cái đà này khi đi dự tiệc, trong ánh đèn mập mờ bà vẫn có thể diện áo hai dây hay hở nguyên một bờ vai chưa khảm xà cừ “thông thông một mùa thu lá đỏ”, hí hí hí ...

Chuyện “Bà Cháu” nói bao nhiêu cho hết đây nhỉ, nó giống như một cuộn phim xem đi xem lại mà không chán. Ôm cháu trong lòng mà nghĩ đến con, mỗi một giai đoạn trong đời người hình ảnh người mẹ hay người bà gánh theo bao kỷ niệm. Hôm trước trên đường lái xe đi chơi xa, một người quen tặng cho ông bà cái CD để nghe về “oan gia nghiệp chương”, không biết vị thầy nào thuyết pháp về đề tài này nghe hấp dẫn quá chừng. Cuộc đời đầy những oan gia, oan gia gần oan gia xa, những cái gần như con cái cháu chít mà xoắn xít lấy nghiệp thân mà không sao dứt bỏ được, lại còn thương gần chết. Về nhà, cháu toét miệng cười, tay quơ chân đạp muốn bà bế, bà thấy cái “oan gia” hình như chả nhằm nhò gì với niềm vui và hạnh phúc của tuổi già khi gần gũi bên con, cháu. Oan gia thì oan gia, chiều hôm ấy khi ru cháu ngủ, văn hoá Việt Nam lại thêm một câu ca dao mới:

“Oan gia thì mặc oan gia
Nhà không có cháu cái nhà buồn hiu
Mặc ai xuôi ngược sớm chiều
Cháu bà mang đến tình yêu tuổi già”
Nguyễn Nhung

TIỀM THỦY ĐỈNH ĐIỀM TĨNH... ĐẬU

Cộng khoác lác: Siêu phàm tiềm thủy đỉnh!
Khoe linh đỉnh: “hay, mạnh” hơn dân anh
Về Cam Ranh chóng vánh...đậu ngon lành!
Chưa động dậy? Chưa dậy “mùi” đánh đắm?

Năm sáu chiếc tha hồ mà... êm ấm
Về... đứng trông “đồng chí” Hán cường nông
Tàu “xẻ ngang”, ca cẩm “vượt biển Đông”
Đất xẻ dọc Trường Sơn: ơn Hán tiến?

Mừng... bậu đến làm chiếc tàu... đậu bến
A ha hên! Cửa biển tha hồ... thiên!
Ngư dân... hiền, lo gì chuyện thay phiên
Bị áp bức tử bạo quyền Tàu, Việt!

Ý 1 q a, 18-2-2014.

XIN ĐỪNG XÂM HẠI TRẺ EM

Ở Mỹ, mỗi ngày xem tin tức qua các “báo mạng” VN, tôi thường không chịu nổi những bản tin mấy con quỷ râu xanh xâm phạm tính dục trẻ em trên toàn quốc. Hầu như ngày nào cũng có những loại tin này, phần lớn từ hàng xóm, rồi đến thân nhân như cha ghẻ và rồi đến thầy giáo cũng đồn mạt làm chuyện đồi bại với học trò nhỏ tuổi.

Theo thống kê mới nhất của Cục Bảo Vệ Trẻ Em Việt Nam, mỗi năm đã xảy ra hàng ngàn vụ hiếp dâm trẻ em trên 63 tỉnh thành. Tính trung bình một ngày có khoảng 2 đứa trẻ bị xâm hại tính dục, bị đánh cắp tuổi thơ. Do đó, tôi không thể ngồi yên nên nghĩ ra Dự Án Innocent Kids Project (Những trẻ thơ vô tội) nhằm ngăn chặn tệ nạn không thể tha thứ này.

Từ bất nhẫn thành hành động, ngày 8 tháng 9 - 2013, tôi đã bắt đầu hành trình xuyên Việt qua Quốc Lộ 1A để phân phát những cái áo t-shirt mang logo chống lạm dụng tính dục trẻ em cho dân chúng từ Nam ra Bắc, nhằm kêu gọi lương tâm mọi người trước vãn nạn này.

Qua Bình Dương, Biên Hòa, Long Khánh, Phan Thiết... Ngừng lại phát áo rồi đi tiếp. Kéo một cái vali áo T-shirt nặng gấp đôi mình và vác một cái balô ôi nặng quá... nhưng nghĩ đến có thể dập tắt một tội ác mà cứu được bé gái nào thì lại thấy nhẹ hơn. Vì tiết kiệm tiền nên đi chuyến xe đêm thế nào mà bị... lạc tuốt xuống Qui Nhơn. Hôm sau phải vòng về Nha Trang để gặp những người có tấm lòng ủng hộ cho dự án đang đợi ở đó.

Đến Qui Nhơn rồi mà hồng lẽ không thăm mộ “đồng nghiệp” của mình thì khó chịu quá. Tôi bèn nhờ bác xe ôm chở ra Ghềnh Ráng rồi tặng bác một cái áo. Ở khu mộ thi sĩ Hàn Mặc Tử chỉ có mỗi tấm bia đá là hay nhất vì có ghi câu: "Cuộc đời sẽ rất đẹp nếu chúng ta biết sống bằng một trái tim yêu thương". Xin được gửi tặng đến tất cả những ai đã ủng hộ cho Dự Án Trẻ Thơ Vô Tội (Innocent Kids Project) của Ngô Tịnh Yên.

Sáng hôm sau đi ngược lại Nha Trang, các “bạn facebook” Hồ Nhã Anh, Minh Anh đã chung tay với tôi phân phát những chiếc áo có logo chống lạm dụng tính dục trẻ em. Nói là bạn Facebook cho oai chứ thật ra anh Hồ Anh là cậu của hai cô em facebook, nghe nói tôi đang trên đường xuyên Việt đã rủ chị Minh Anh ra bến xe Nha Trang để đón tôi. Cùng đi phát áo, đưa đi ăn cơm với nhóm từ thiện rồi đưa về nhà chị Minh Anh ở lại đêm đó, sáng hôm sau đưa đi ăn cơm chay trong chùa rồi mới đưa tôi ra bến xe đi Tây Nguyên.

Anh Hồ Anh là “nhà vác ngà voi” ở Nha Trang, cùng thành lập “Nhóm Ngày Chủ Nhật Yêu Thương”, cứ mỗi chủ nhật là cả nhóm lại đến trung tâm xã hội lo cho mọi người, đó là những người tâm thần, người già bị bỏ bê, những kẻ bị xem như “bên lề xã hội” không ai ngó ngang đến. So với họ tôi chỉ là hạt cát, bảo tôi làm gì chứ mỗi chủ nhật vào tắm rửa, dọn vệ sinh cho những người bị đời ruồng bỏ như thế thì thú thật là tôi làm không nổi. Chị Minh Anh còn làm chuyện “động trời” hơn. Tiếp xúc với bệnh viện phụ sản, nhờ họ mỗi lần có thai nhi bị phá bỏ là thông báo cho chị biết, cho dù là nửa khuya 1, 2 giờ sáng chị cũng phóng xe đến lấy thai nhi đem ra nghĩa trang chôn cất tử tế. Bái phục!

Vòng lên Tây nguyên, anh Từ Dung (bạn của một bạn Facebook) đón tôi ở Ban Mê Thuột, cảm ơn ly cà phê Ban Mê của anh, ngon tuyệt. Và thêm một niềm vui vì khi anh tiễn lên xe nhiều người cứ nhìn chăm chăm dòng chữ trên áo tôi. Cuối cùng bác tài hỏi: "Cô đi làm thiện nguyện hả? Xin đừng xâm hại trẻ em hả?" Chúng tôi là dòng chữ này đã gây "ấn tượng" tới nhiều người. Lòng tôi vui lắm. Quên cả việc vừa bị một nhóm đeo băng đỏ (làm nhớ những ngày 30/4) tới hoạch hộc đủ thứ: “Đem áo này đi đâu? Với mục đích gì?” v.v...

Tôi định “gây sự” lại là tôi đi làm từ thiện sao lại hạch hỏi tôi như tội phạm? Nhưng nghĩ lại ở đây xa mặt trời, ai muốn làm gì thì làm... chọc giận chúng nhót mình chơi vài bữa cho muỗi cắn thì bỏ đời. Tôi chọt nhanh trí nói: “Cục Bảo Vệ Trẻ Em”. Nghe tôi đem cả “cục” ra mà nói chuyện họ mới linh đi mất tiêu. Lúc anh Từ Dung đi lấy vé xe cho tôi đi Pleiku trở lại thì họ đã “tha” cho tôi rồi, khi tôi kể chuyện thì anh bảo: “Có anh ở đây họ không dám làm gì em đâu!”

Chiều hôm sau đến Huế gặp ngay cơn "mưa trên phố Huế". Nhờ anh xích lô chở qua cầu Tràng Tiền ra chợ Đông Ba phát áo. Anh xích lô này mặc áo mà đạp xe đi khắp thành phố Huế thì hay quá, càng nhiều người thấy càng tốt. Sau đó tôi lên đường ra Hà Nội.

Sau khi đi một chuyến xe đêm ra đến Hà Nội, trời còn sớm quá, tôi không muốn gọi cho Hoàng Lương (do Nguyễn Hạnh giới thiệu) ra đón ở bến xe Camel, nên ngồi ở một quán cà phê vỉa hè uống cà phê đợi mặt trời lên một tí nữa mới gọi cho cậu em. Cái quán nhìn trông cũng “văn minh” lắm nhưng mà ngồi lâu một tí thì chủ quán đi ra đi vô làm mình sốt cả ruột, thế là đứng lên kéo vali áo ra bậc thềm văn phòng hãng xe ngồi co ro ngắm Hà Nội vào Thu.

Cuối cùng, anh Từ Dung gọi Hoàng Lương cho bằng được, cậu họa sĩ vợ vã từ Cầu Giấy ra đón tôi rồi chở đi Hồ Gươm phụ phân phát áo. Người Hà Nội có vẻ “vô cảm” hơn những nơi khác, nhưng nói chung đa số (nhất là ở những khu chợ nhỏ nghèo nàn dọc đường quốc lộ) đều tưởng tôi bán áo nên không ai ngó ngang gì tới, cho đến khi tôi nói là áo tặng thì ai cũng tới xin thật nhiều. Thương quá!

Ra đến Hà Nội áo vừa hết, lòng cũng nhẹ và trái tim vui vì mọi người mặc chiếc áo này từ Saigon ra tới Hà Nội. Ước mong các bác xe ôm sẽ mang logo "Xin đừng xâm hại trẻ em" ra khắp nẻo đường đất nước. Em Hoàng Lương thấy tôi bèo nhèo toi tả quá chở ngay tôi ra mua vé máy bay về lại Saigon. Trong lúc chờ đợi, cậu giới thiệu cho tôi một tiệm phở gia truyền Hà Nội, sau đó đưa tôi về nhà ăn cơm nghỉ ngơi trước khi ra phi trường Nội Bài.

Từ Nam ra Bắc trên “những chuyến xe bão táp” Xuyên Việt, tôi ăn bờ ngủ bụi đúng nghĩa của nó. Ăn bờ là vì sợ thực phẩm Trung Quốc nên ăn lấy lệ, còn ngủ bụi là trên những chuyến xe đêm cho đỡ tốn tiền khách sạn. Tới nơi nào mệt quá bắt buộc phải nghỉ ngơi, nằm trong những khách sạn tử tế êm ái lại nhớ tới những ánh mắt vui mừng của những người nghèo mình vừa tặng áo thì cũng lại khó ngủ.

Vì những lẽ đó, tôi bị cảm nặng cho một trận ra trò suốt tuần lễ sau đó. Tuy nói là xe đêm giường nằm máy lạnh sang trọng nhưng cũng “trăm đường đắng cay”, xe thì lắc hơn nhảy disco nhất là qua những đoạn đường xấu toàn ổ gà, còn hành khách nhiều người cũng vô cảm lắm, cứ cái đầu nằm của mình mà đạp, thì đó ai mà ngủ được. Bữa nào lỡ gặp xe con thì bác tài đa số là những "tay lái lụa" phóng nhanh vượt ẩu, và các chú lơ xe thì tự do quất nạt hành khách. Nhớ đến bộ phim Trên Tùng Cây Số của Bulgaria nhiều năm trước có câu: "Tôi ở trên tùng cây số của đất nước tôi". Còn tôi, lắm lúc bơ vơ trên đường quốc lộ tôi tự hỏi mình đang ở đâu đây?

Mua áo chợ Tân Bình, in logo ngay tại Saigon, sau một tuần lễ dưỡng sức, chờ hết bệnh để tiếp tục hành trình xuôi dòng Cửu Long theo những cánh lục bình về miền Tây, phân phát những chiếc áo T-shirt mang thông điệp tình thương mong chấm dứt tệ nạn hãm hiếp trẻ em đang ngày càng gia tăng trên toàn quốc.

Không định đi Tây Ninh vì ngược lộ trình, tôi nhờ ông cậu mang một số áo về đó, nhưng rồi người bạn mới Sông Gấm trên FB xung phong giúp tôi một tay, nên tôi đổi lộ trình qua Tây Ninh, đây cũng là cửa ngõ mà nhiều cha mẹ đã bán con gái nhỏ cho bọn buôn người đem qua biên giới vào Cambodia hoạt động ấu dâm. Đến Tây Ninh ăn bánh Trung Thu muộn với bạn mới bạn cũ, biết nói sao đây về những người bạn cũ từng chia ngọt sẻ bùi những năm tháng bao cấp nào, và những người bạn mới của kỷ nguyên facebook... Chỉ biết rằng nếu chúng ta từ hải ngoại không về VN làm từ thiện, thì họ vẫn hàng ngày âm thầm đùm bọc giúp đỡ lẫn nhau khi bất cứ ai có khó khăn hoạn nạn.

Nói đến bạn facebook thì cũng phải nói về "Bạn của bạn facebook". Châu Đốc cũng ngược lộ trình miền tây, nhưng tôi quyết định đến đó trước rồi mới qua Cà Mau, và từ Cà Mau mới ngược về Saigon. Chẳng là anh bạn Trí trên FB cũng ngó ý phụ một tay đó mà! Thế rồi khi lò dò mang một đồng áo tới nơi không thấy anh đâu cả. Đã chưa hết cảm cúm còn thêm lây dịch đau mắt, tôi đang dở khóc dở cười định lên núi Sam tu cho rồi thì nhận được cú phone của em Lan bảo rằng: "Anh Trí tưởng chị đi từ Saigon lên Cà Mau rồi mới qua Châu Đốc nên anh còn ở xa chưa về kịp, nhờ em giúp chị một tay". Tôi bảo là cảm ơn em đang đau mắt đó có muốn lây bệnh thì tới gặp.

Thế mà em Lan tới thật. Mới gặp lần đầu nhưng chăm sóc thật chu đáo, mặc dù cũng vừa từ Saigon về nhưng Lan chở tôi ra công viên phát áo rồi đưa đi bác sĩ khám mắt, sáng hôm sau lại đưa tôi ra bến xe đi Cà Mau. Thêm một ân tình trên những nẻo đường thiện nguyện.

Đến Cà Mau, các anh xe ôm tới xin áo quá nhiều, mong các anh mang cái áo với logo "Xin đừng xâm hại trẻ em" này đi khắp phố phường. Một anh bạn trẻ bán bánh mì nói với tôi rằng: "Theo em thì luật pháp nên xử bắn bọn người làm chuyện đồi bại hãm hại trẻ em thì may ra mới chấm dứt chuyện tồi tệ này". Tôi bảo bắn chúng làm gì, đưa nào phạm tội dâm dục trẻ em cứ đem thiến hết thì chúng nó mới sợ.

Chợt nhớ tới dòng nhạc của cố nhạc sĩ Nguyễn Đức Quang: "Từ Nam Quan Cà Mau, từ non cao rừng sâu gặp nhau do non nước xây cầu, người thanh niên Việt Nam quay về với xóm làng tiếng reo vui rộn trong lòng..." mà lòng thấy rộn rã reo vui.

Tôi chỉ kể sơ qua những miền đất có những người "bạn ảo" hỗ trợ. Nói chung, chuyến đi làm thiện nguyện này tuy "đơn thân độc mã" với tiền mình để dành và của hai cô con gái hỗ trợ, nhưng tôi lại được một số bạn mới quen trên facebook ủng hộ hết mình. Còn những giờ khắc đơn côi nơi những miền đất xa lạ thì khó mà diễn tả được hết nỗi cô đơn, nếu không nghĩ đến kết quả tốt của những việc mình làm – dù có thể không chấm dứt hẳn tệ nạn này nhưng ít ra có ai đó muốn làm chuyện đồi bại sẽ hồi tâm khi nhìn thấy những dòng chữ trên áo – thì chắc là tôi đã bỏ cuộc sớm rồi.

Cuối tháng 9, tôi đã kết thúc hành trình xuyên Việt và xuôi dòng Cửu Long để phân phát những chiếc áo mang logo chống lạm dụng tính dục trẻ em cho dân chúng trên quê hương Việt Nam. Tuy chỉ đi một mình nhưng tôi đã nhận được sự ủng hộ và hưởng ứng của thật nhiều bạn mới cũ, cả trên Facebook lẫn bên ngoài.

Qua đó, xin nhận nơi đây lòng cảm kích và yêu quý của tôi đối với tất cả mọi người, mong rằng đây chỉ là một đốm lửa nhỏ nhoi sẽ khởi phát một lò sưởi nhân ái trong cõi nhân gian nhiều giá lạnh và chúng ta sẽ cùng nắm tay nhau bước tiếp con đường thiện nguyện này... để tuổi thơ luôn được sống trong sự thơ ngây và tình thương nhân loại. [NTY]

Sông Cho Biển Nhận

Xin hãy cho như dòng sông quê ngoại
Cửu Long giang bù đắp những phù sa
Như bạn bè, bao kỷ niệm ngọc ngà
Theo năm tháng đắp bồi thêm tươi thắm

Muôn sông nhỏ đổ vào lòng biển thẳm
Cho biển kia dồn dập sóng trùng dương
Máu về tim, nơi phát xuất yêu thương
Sông về biển, nơi dưỡng sinh vạn vật

Xin hãy nhận như đại dương bát ngát
Những dòng sông muôn ngả chảy về đây
Như bạn xưa về ca khúc sum vầy
Cùng hội ngộ trong biển tình thân mến

Sông cần biển để có nơi chảy đến
Biển cần sông để cho biển thẳm sâu
Người cần người vì có những nhiệm mầu
Của tình cảm, của yêu thương, vương vấn

Xin hãy cho, xin hãy vui đón nhận
Những yêu thương, những thương mến ngọt ngào
Vì ngày mai nào ai biết ra sao?
Thì hiện tại, hãy yêu thương, vui sống

Trí thanh thần đùng để tầm vọng động
Trước những gì đổ kỹ với hờn ghen
Như trăng kia vẫn sáng đẹp hơn đèn
Yêu thương vẫn đẹp hơn là oán hận

Xin chúc Bạn: Thiện Tâm luôn tinh tấn
Xin nguyện cầu: Nhân Ái trải muôn phương
Để mọi người sống An Lạc, Yêu Thương
Thì trần thế sẽ thiên đàng, hạnh phúc

Sương Lam

(Viết tặng các thân hữu của SL)

Nghiêng Nghiêng

VƯƠNG.

Bóng dừa nghiêng nghiêng
Bên dòng sông nhỏ
Em đứng chụp hình
Chúm chím miệng xinh

Tóc em buông dài
Trên lưng ong nhỏ
Mắt thả mơ màng
Có anh trong đó

Nghiêng nghiêng....

Gió đùa ngọn cỏ
Nghiêng nghiêng lá nhỏ
Rơi chùm bông đỏ
Vướng gót chân ngoan

Nón trắng, guốc xoan
Tà áo bà ba
Màu tím hoa cà
Dịu dàng nổi nhớ

Nghiêng nghiêng...
Sao Khuê

Ám Áp
Đông giá vừa qua, Xuân đã về,
Hoa tàn, nụ mới lại như mơ.
Vườn cũ thêm hương, cây thêm mượt,
Văn chương, thi tứ góp thêm nồng.
Tiếng Quê thêm đẹp, tình thêm ấm,
Bằng hữu thêm nhiều hoa bướm xinh.
Tứ Hải Giai Huynh, văn bút lượn,
Trân trọng khi vui, lúc sẻ buồn.
Cùng nhau vun quén, vườn thêm mới,
Ý đẹp, lời hay, để tiếng đời.
Hoài Hương

ĐI ĐÁU CŨNG CHỈ NHỚ NHÀ!

*Sao cái chi cũng đẹp
Từ ngày em biết yêu?
Khăn nào em cũng thêu
Một đóa hồng vừa hé.*

*Vướng vào chiếc bẫy nhện giăng
tàn đời con bướm
chuyên sẵn nhụy đào.*

*Vướng vào đôi mắt dao cau
cá nằm trên thớt
chiên xào mặc ai.*

*Vướng vào vóc liễu dáng mai
vai năm tác rộng
cũng...bay cuộc đời.*

*Vướng vào cần chỉ, môi cười
bắt thang hỏi Bụt
phúc người họa ta.*

*Vướng vào má thắm, da ngà
đúng là cái số đào hoa
lụy tình.*

*Đong đưa trên võng một mình
Anh xin đón nhận
lưới tình em giăng.
Kiều Mộng Hà*

VĂN CHƯA GHÉT... NGƯỜI?

*-Làm sao bé mới chịu cười?
Làm sao hết giận hờn người tôi thương?*

*-Ghét... hoa phượng đỏ sân trường
Ghét lây sang cả... con đường đón đưa.
Giận lây... bướm lạ vườn xưa
Giận không còn chỗ nào chừa để thương!
Tâm Thường ghét cả... Phi Thường
Ghét không có cả biên cương để dùng!*

*-Mừng... người còn phước quá chừng!
Kiếp xưa tu khéo! Chớ ngưng kiếp này!
Á Nghi **19-2-2014.*

BÁC THẮNG BÀN*

*Sao cái gì cũng xinh
Từ ngày em có anh?
Tuổi mười chín bướng bỉnh
Tự nhiên hóa hiền lành.*

*Sào Gòn ơi! Sài Gòn!
Nhớ đường xưa chung bóng
Bao điểm hẹn có còn
Nhớ mình từng đưa đón?*

*Rời Thái, nhớ Quê ta
Sang Ý lại nhớ Thái
Canada? Nhớ Nhà
Nhớ ơi là nhớ quá!
Á Nghi **19-2-2014.*

TÔI LÀM THƠ QUANH NĂM.

Tôi làm thơ quanh năm,
Bốn mùa tôi nao nức,
Ban ngày và ban đêm,
Thơ tôi là cuộc sống.

Khi trăng tròn, trăng khuyết,
Khi đêm tối mênh mông,
Tôi vẫn còn thao thức,
Chờ câu thơ xuống dòng.

Khi nắng lên, mưa xuống,
Khi mây chiều lê thê,
Câu thơ tôi vừa viết,
Có khi trên đường về.

Thơ tôi mùa gieo trồng,
Những buồn vui bất chợt,
Chuyện thế gian mênh mông,
Vườn tôi không giới hạn.

Tôi nâng niu hạt giống,
Tung ra khắp cánh đồng,
Hồn tôi thơm mùi đất,
Chờ câu thơ nảy mầm.

Anh sinh vào giờ Khổ
Nên mới phải thương em
Ngày làm việc lắm lem
Từ khi ai ruồng bỏ.
Đêm hốc hác, hom hem
Cô đơn ôm nỗi niềm.

*

Vì nuôi em, người Sướng
Không ai nuôi anh thêm.
Ý Nga, 17 -2-2014.
*"Cờ bạc là bác thẳng bản"

RA TRẬN ĐỪNG NHU NHƯỢC!

Thầy giáo thành, từ học trò
Sách đèn chăm chỉ, tự lo
Học hành thông văn, lâu sử.
Khổ hạnh như lính: cam go.
Anh đừng "tam quốc vòng vo"
Chờ ai cứu quốc dạn dò.

*

"Có cứng mới đứng đầu gió"
Mới chèo được Thuyền Tự Do.
Ý Nga, 17-2-2014.

CHỦ NGHĨA CỘNG SẢN

Trước khi dân "dây chết"

Dân sẽ chôn sống người

Vì người đã hết thời

Cuộc đời người đã hết!

Chết, mang theo tỳ vết!

Mang cam kết mấy đời

Từng rậm rạp nghe lời

Về "thiên đường" ngọc ngà.

Ý Nga, 17-2-2014.

Thơ tôi mùa gặt hái,
Ngày tháng không hạn kỳ,
Theo dòng sông tôi chảy,
Theo dòng đời tôi đi.

Bình yên và bão loạn,
Cuộc đời vẫn nở hoa,
Có những gai hoa nhọn,
Vần thơ đau khóc òa.

Nhưng dù hoa có gai,
Vẫn là hoa xinh đẹp,
Câu thơ cho tình yêu,
Tôi buông lời mật ngọt.

Nụ cười và nước mắt,
Cuộc đời vẫn là thơ,
Dù mùa từng mùa chết,
Tôi không chết theo mùa.

Tôi làm thơ quanh năm,
Cho dù đời mỗi mết,
Dù thơ vào hư không,
Cõi ta bà sinh diệt.

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Feb.05- 2014).

2014
Tết
Vong Tàu

MẠNG?

Đảng Cách Mạng bận tối ngày lên mạng
Tìm hình em xem mệp, ôm, ngấn dài...
-Nhìn vợ hoài chỉ một mạng! Chê bai.
Đem chỉ khoái họ dài dài bao mạng?

Không ánh sáng, mặt "Thiên Đàng" cuối bảng!
Đảng rịt rờng bao vận mạng xác xơ
Bao hồ sơ, bầy án mạng Yêu Cờ*
Làm Cách Mạng? Mỡ màng bao mạng mỡ?

Chơi bọt mạng trên Non Sông toàn nợ
Vá, mạng? Lành, cũng tận mạng Việt gian!
Chết gian nan, dân bỏ mạng "thiên đàng"
Sống "địa ngục", lằm than trong tay đảng.

Bao số mạng sẽ nguy nàn tuyệt mạng?
Dưới Cờ Vàng Chính Nghĩa đã vinh quang,
Thương lương dân vẫn liểu mạng hét vang:
Đòi: -Ánh sáng! LỬA rộ rờng chuyển, giữ!

Ý 17a, 13-2-2014.

*Máy (computer) vi tính bị chột vì virus "Việt Cộng"
*MẠNG: mang các nghĩa khác nhau, mạng lưới Internet, người, sự sống, phụ nữ phải bán thân nuôi đảng.v.v....
*CỜ: cờ yêu nước, ít ra là không cờ Tàu Cộng

Liên Ông

"Liên Ông" ... đại nên bị lừa,
Nếu khôn một chút... sẽ thừa bản năng.
Đừng vì con mắt lá dăm,
Lông mày lá liễu mà lẩn ngay vào.
Đừng vì eo nhỏ, chân cao,
Đừng vì đôi má hoa đào.. chạy... theo.
Đừng ham... đòi núi cheo leo,
Trước, sau, trên, dưới chằng... nghèo.. mà mê.
Người đẹp, ai thấy chả... phê,
Mặt hoa da phấn mới lừa được Anh.
Đừng vì thất đáy lung ong,

100 Cái Đại Đàn ông.

*Nghe các Bác nói qua nói lại,
Bàn luận về Cái Đại Đàn Ông.
Ban đầu chỉ tặng bông hồng,
Rồi ra vàng, bạc, tặng không căn nhà.*

*Tặng hết ráo, người ta chưa thỏa,
Còn mình không, xương với bộ da.
Của chìm, của nổi mọc ra,
Nào xe, nào cash, nào là diamonds ...*

*Ngẫm Liên Ông trăm đường đều đại,
Cũng chỉ vì thấy gái là mê.*

Đôi môi muốn... cắn, phăng phăng... kéo vào.
“TRÊN CHỮ SẮC CÓ CON ĐAO”
Coi chừng máu lại... ào ào chảy ra.

Hoài Hương.

ĐI BÌNH MINH, VỀ HOÀNG HÔN?

Nhớ anh, lắm lúc giữa ngày
Mong anh về sớm, em bày biện cơm.

Đôi khi nằm nệm nhớ rom
Nước hoa gợi nhớ tóc thơm dầu dừa
Thoảng quanh võng Mẹ đong đưa
Hương xưa thơm ngát cửa nhà dẫu yêu.

Đôi khi ngắm ánh nắng chiều
Xót xa vận Nước tiêu điều, thương dân!
Ý Nga, 15-2-2014.

Một hai muốn rước Nàng về,
Tuồng rằng bền vững phu thê đá vàng.

Tiền đã mất, tật mang thêm khổ,
Nợ bù đầu mấy thửa trả xong.
Lột quần “Tà lơn” giờ mông,
Trên răng, dưới cái ... lòng thòng, tội ghê !!!

Mách các Bác Nam Nhi một bước,

Cưới Vợ cần coi trước nét na.
Đừng ham đẹp tựa sao sa,
Chiều nàng không nổi, cửa nhà nát tan.

Thấy Cô Nàng ham vàng, ham bạc,
Đòi thứ này thứ khác liên miên.
Nũng na nũng nịu vùi tiền,
Bắc làm học máu, đem tiền đi quăng?

Cho hét ráo, nhấn răng là phải,
Chỉ tại mình quá đại trách ai?
TRÊN CHỮ SẮC CÓ CON ĐAO,
LUY VÌ NGƯỜI ĐẸP THÌ ĐAO CHÉM MÌNH.

NgãM rằng cái Đại Đàn Ông,
Phải chẳng là tại cái... Hông Bà Đằm?
Xin nhớ uốn lưỡi 7 lần,
Trước khi nhào tới ... nâng chân cho Nàng.

Kéo mai cạn bạc, hết vàng,
Nàng cho AN Đá, đòi tàn bác ơi.
Divorce mọi thứ chia đôi,
Các Bác rơi lệ, Nàng thời cười phê.
Hoài Hương.

EM NGHIÊNG NÓN LÁ TRÔNG HIỀN

Lũy tre cong khoe xanh.
Rặng dừa nước mé kinh
Khoe xương thon thon nhỏ

HỌC NHẮN SAO MÀ KHÓ

Lúc thù hãy nhớ lúc thân
Tâm si không: đồ ky, sân, tham, tà.
**Bày Hoa Hỷ Lạc khắp nhà
Chung trong bình Nước Vị Tha. Thiện**

Cặp bên mái nhà tranh.

Khói lam chiều nhà ai
Thơm nồng hương từ bếp
Nắng hoàng hôn trườn dài
Ven bờ hoa chen sắc.

Nước lững lờ trong vắt
Mơn sắc tím lục bình
Chim líu lo ca hát
Nhìn nón lá ai nghiêng.

Ý Nga, 16-2-2014.

Lành!

Ý Nga, 16-2-2014.

TẠO NGHIỆP THỜI TRẢ QUẢ

Là NHÂN tất cả chúng sinh
Và là hạt giống sẽ thành QUẢ thôi!
Thiện tâm gánh vác, vun bồi
Tùy duyên sám hối, tùy thời định tâm.

Ý Nga, 16-2-2014.

Chiều rơi toàn dấu hỏi ??

C
H
Ú
C

A
N
H

Chiều rơi trên phố nhỏ
Thềm dệt khúc thơ này
Gió hòa chung nét bất
Nói hai trời "Đông-Tây"

Giờ anh làm gì nhỉ?
Có tưởng nghĩ đến em?
Có cuồng si, hôn anh?
Nói nhớ phả dây thêm?

Tình hai phương nghìn dặm
Tình điên dại không anh?
Trí tâm hoài ước mộng
Trăm năm bước đạt thành

Đêm chưa về đã thấy
Vài "sao".. "sao".. quanh mình
Sao ban mai thức dậy
Sao thơ phòng vắng im?

Chiều rơi toàn dấu hỏi??
Sao chũm mãi sam vậy?
Sao phòng không gõ chiếc?
Sao trăng khuyết không đây?
Sao bước đời côi lẻ?
Sao chẳng có anh đây?

NuiNho-VungTau@yahoo.com

VẪN CÒN MÙA XUÂN

TIÊU-THU

Ái Khanh hết hồn khi thấy con gái của mình vừa đi vô nhà vừa khóc sụt sướt, theo sau là thằng anh mặt mày lảm lỳ, một vết bầm trên gò má trái, quần áo xốc xếch lấm lem. Hai anh em nó từ trường về. Chưa kịp hỏi thì con Bảo Ngọc đã mếu máo:

- Anh hai đánh lộn với tụi thằng Chánh đó mẹ...

Ái Khanh trợn mắt:

- Chuyện gì đến nỗi đánh lộn?

Thằng Bảo Khánh vẫn cúi gầm mặt, cặp môi mím chặt, gương mặt còn hằn vết tức tối. Bảo Ngọc liếc qua anh rồi rụt rè nói:

- Tụi nó nói hai đứa con là con hoang!...

Nói rồi con nhỏ lại thút thít khóc. Ái Khanh chết lặng. Nàng cảm thấy mình bất lực. Tuổi của thằng Khánh và con Ngọc lẽ ra chỉ ăn rồi học, chơi đùa vui vẻ với bạn cùng trường. Đàng này, vì lỗi của nàng mà tụi nó phải chịu khổ. .. Thằng Khánh với con Ngọc là một cặp song sanh. Thằng Khánh ra trước con em mười lăm phút nên được làm anh hai! Ái Khanh thương con đứt ruột. Cô dang tay ôm gọn hai đứa vào lòng, hôn lên tóc con rồi dịu dàng nói:

- Thôi vô nhà sau mẹ rửa mặt cho rồi sửa soạn ăn cơm. Lần tới tụi nó có chọc ghẹo nữa thì tụi con cứ làm như không nghe. Riết rồi tụi nó chán. Con đánh lộn kiểu này coi chừng bị đuổi học đó. Khanh thương mẹ thì phải nghe lời.

Thằng Khánh không nói không rằng chỉ gật đầu.

Đêm đó ngồi một mình dưới ánh đèn khuya Ái Khanh âm thầm khóc. Thương con, thương mình... Cái câu hỏi oái oăm hiện ra hàng trăm lần trong đầu khiến cô mất ăn mất ngủ từ ngày mẹ cô qua đời cách đây sáu tháng, lại làm khổ cô một lần nữa: mình phải chọn lựa con đường nào đây? Bán cái tiệm này để đi nơi khác làm ăn? Nhận lời lấy Đức để cho các con nàng có một người cha như những đứa trẻ khác? Chao ôi là khó! Con đường nào cũng chông gai. Ái Khanh tự hỏi không biết có phải cô sanh ra đời dưới ngôi sao... chổi? Nếu không tại sao.....

Tám năm về trước Ái Khanh là một cô thiếu nữ vừa tròn đôi mươi. Cô xinh đẹp, giỏi giang nhưng tính tình rất lãng mạn. Ba mất sớm, má cô có tiệm tạp hóa khá lớn ở chợ Mỹ Luông. Khanh học hết lớp nhứt thì ở nhà phụ mẹ buôn bán. Xã Mỹ Luông giàu nhờ kỹ nghệ đóng đồ gỗ. Bàn ghế, giường tủ sản xuất ở đây được chở đi bán khắp các tỉnh lân cận. Dưới bên sông của mấy trại mộc ít khi nào vắng bóng những chiếc ghe cắm sào chờ ăn hàng.

Một hôm Ái Khanh tiếp một người khách lạ tới mua pin cho cái radio của anh ta. Chàng thanh niên trên dưới ba mươi, cao lớn, rắn chắc với nước da rám nắng. Anh ta hơi sừng sốt trước cái nhan sắc mặn mà của cô gái quê. Khanh hơi đỏ mặt vì cặp mắt sáng như sao đang nhìn cô chăm chú. Anh ta còn tỏ vẻ thích thú trước sự lúng túng của cô chủ tiệm bằng nụ cười nửa miệng. Trả tiền xong, trước khi bước ra khỏi tiệm, ông khách còn thò một câu:

- Cô chủ ơi, chắc tôi còn trở lại đây để mua thêm vài thứ cần thiết nữa đó. Tạm biệt cô.

Hắn đi rồi mà Ái Khanh còn thấy bàng hoàng. Cô tức tối, tự cú lên đầu mình:

- Khanh ơi là Khanh. Bữa nay u mê ám chướng gì mà mở miệng không ra? Hồi nào tới giờ có ai làm khó được mi đâu chớ?! Ông ta là ai mi còn chưa biết tên bỗng dưng vô cớ đỏ mặt tía tai. Vô duyên !

Ở đây, xét về gia cảnh thì cô thua nhiều người, nhưng phần tài mạo thì tuy không đứng nhứt nhưng cũng quyết không cho ai bóp kèn qua mặt. Hai năm rèn luyện ở trường nữ công Mỹ

Ngọc dưới chợ Sa Đéc đủ cho cô nổi tiếng với tài làm bánh mứt, đủ sức may cho mình những bộ đồ vừa vặn, thêu thùa trang nhã. Nhiều người làm mối, nhưng tới giờ này Ái Khanh vẫn chưa để ai lọt vô cặp mắt nâu to tròn của mình. Bà già cứ rên rĩ là Khanh sắp "hăm" tới nơi rồi, cứ ở đó mà kén cá chọn canh!

Vậy mà bữa nay trước mặt một chàng trai lạ hoắc, con tim của cô đã phản bội cô. Nó đành lòng đập loạn xạ trước cặp mắt sáng và cái nụ cười nửa miệng dễ ghét kia! Cô để tay lên ngực, chỗ trái tim, dặn dò: lần sau anh ta tới, mi phải biết điều ngoan ngoãn nằm yên nghe chưa!

Nhưng những lần sau đó "nó" vẫn tiếp tục phản bội cô. Tệ hơn nữa cặp mắt cũng a tòng theo luôn. Nó cứ hướng ra ngoài cửa, như ngóng như trông cái bóng dáng cao cao của ai đó. Ngày nào anh ta cũng ghé mua một món gì đó. Hẳn là chủ chiếc ghe chài đậu dưới bến sông nhà ông Tám Định chờ ăn hàng. Hẳn nói:

- Thiệt cảm ơn ông Tám hết sức. Hôm trước tôi rất bực mình vì ông bắt chờ cho xong bộ bàn ghế bằng cẩm lai. Cô thử nghĩ tôi phải trả lương cho mấy người bạn chèo để họ cứ ăn rồi ở không. Nhưng nhờ vậy mà tôi mới được gặp cô Khanh. Cô có thấy la oanh duyên thiên lý năng tương ngộ không? Quê tôi tốt trong Rạch Giá lận đó.

Khanh chỉ mỉm mỉm cười. Hẳn nhìn sâu vào mắt cô thôn nữ:

- Người ta ca tụng gái Nha Môn đẹp nhất. Nhưng tôi khẳng định cái người tuyên bố câu này chưa từng gặp các cô gái Mỹ Luông! Cô Khanh có thấy như vậy không?

Ái Khanh không hiểu tại sao mỗi lần đưa ra một nhận xét nào đó, "hắn ta" à quen Long, đều có thói quen chắm câu "cô Khanh có thấy như vậy không?". Thiệt tình mà nói, cô còn thấy gì nữa ngoài cái cằm vuông đầy nghị lực, cặp mắt sáng ngời khiến người ta bối rối và cái miệng dẻo quẹo như kẹo mạch nha của hắn?

Ba ngày sau thuyền rời bến ông Tám Định, để lại một chút gì như lưu luyến, như nhớ nhung trong lòng cô thôn nữ. Long không nói chừng nào trở lại, nhưng Ái Khanh cũng biết thời gian tùy thuộc vào việc bán hàng nhanh hay chậm. Tuy nhiên với cái tài ăn nói đó...

Hai tháng sau Long trở lại Mỹ Luông. Vừa thấy cái dáng cao cao của hắn từ đầu cầu sắt đi xuống là trái tim phản chủ của Ái Khanh đã bắt đầu ...tăng nhịp. Cô khổ sở nhủ thầm bình tĩnh, bình tĩnh. Đừng để người ta biết mình mừng khi gặp lại người ta. Ủ, mà tại sao lại mừng? Lý do? Thầy giáo Tú theo đuổi Khanh đã hai năm nay. Cô thấy mình cũng có cảm tình với ông ta. Nhà thầy Tú ở Vĩnh Long. Những lần về thăm nhà trở lên thầy đều có mang quà cho Ái Khanh, nhưng cô có thấy vui mừng lần hồi hộp như lần này đâu? Kỳ lạ! Thầy giáo Tú đẹp trai, lại nho nhã. Ăn nói lịch sự lễ phép. Nhưng hiện tại nếu so sánh hai người, Ái Khanh thấy cán cân nghiêng hẳn về Long. Chàng ta ăn nói chẳng những có duyên mà trong phong cách có pha một chút ngang tàng. Bên cạnh chàng, thầy giáo Tú đâm ra lạt như nước ốc! Nghĩ tới đây Khanh hơi mắc cỡ khi chợt nhớ lại mình đã ăn ít nhất cả trăm trái ôi xá lị vừa giòn vừa ngọt của anh chàng thầy giáo "lạt phèo" kia.

Long khôn ngoan lựa lúc Ái Khanh thay thế bà má đi ngủ trưa để đến chơi. Chỉ có hai người ăn nói tự nhiên hơn. Long bước vô tiệm, tay đưa cho Ái Khanh một gói giấy, miệng nở một nụ cười tươi rói như mặt trời vừa rạng đông:

- Chào...Ái Khanh (Xí, làm như thân lắm vậy đó. Dám kêu tên người ta cụt ngủn! Ái Khanh nghĩ thầm). Có chút quà mọn biếu cô và bác gái. Mong cô không chê.

Thấy Ái Khanh ngần ngừ không cầm, Long để gói đồ xuống mặt bàn, rồi tự nhiên kéo chiếc ghế đầu gần đó ngồi xuống, đối diện với cô gái.

- Gặp lại tôi cô Khanh không vui sao? Vậy mà tôi còn tưởng...

Thấy nét mặt lộ vẻ thất vọng của Long, Ái Khanh buột miệng:

- Dạ vui chứ!

Cô nàng bỗng đỏ mặt khi thấy chàng ta reo lên đắc thắng:

- Vậy mới phải. Cô Khanh có biết tôi khổ lắm không. Bận buôn bán thì thôi, ngoài ra trong lòng tôi lúc nào cũng... nhớ tới cô. Chỉ trông cho mau hết hàng để trở lại đây. Anh ta thả ra một hơi dài dài về sáng khoái, bây giờ thì vui rồi!

Ái Khanh chỉ ngồi nghe, miệng cười tủm tỉm. Cô không biết nói gì. Chẳng lẽ nói gặp lại anh tui vui lắm. Ngày nào tui cũng ngó ra đầu cầu sắt để...ngóng anh? Dì òm! Tuy không " phát biểu cảm tưởng" ra miệng, nhưng nhìn nét mặt nàng Long cũng biết tâm trạng Ái Khanh ra sao. Chàng thấy trong lòng phoi phới.

- Ghe vừa cập bến là tôi lật đật tới đây liền. Một ngày không gặp dài như ba thu. Cô Khanh tưởng tượng đi. Hai tháng trời không được gặp cô. Sáu mươi ngày hơn ba, vị chi là...

Ái Khanh bật cười:

- Một trăm tám chục năm. Anh làm như mình là ông Bành Tổ vậy đó!

- Tôi chỉ nói "dài như " thôi mà. Có nghĩa là dài lê thê... dài thăm thiết...Trong trường hợp tôi, nó còn dài hơn cả một đời người. Tôi là một người rất... đáng thương! Cô Khanh có thấy như vậy không?

- Tôi thấy anh vui vẻ khỏe mạnh, không có gì đáng tội nghiệp hết...

- Trời ơi, tôi nói đây là về tinh thần chứ không phải vật chất. Gặp lại cô tất nhiên là tôi vui rồi. Bao nhiêu phiền não trước kia giờ đã tan biến hết. Chỉ cần thấy cô cười là tôi hạnh phúc. Cô có nụ cười đẹp lắm. Tôi nói thiệt đó.

Ái Khanh đang cười vội ngậm miệng lại. Thấy anh chàng tán khéo quá cô đâm sợ. Thấy vậy Long vội vàng nói:

-Tôi không có ý xấu gì đâu. Trong lòng tôi nghĩ sao thì nói vậy. Tôi...tôi thiệt bụng nhớ cô Khanh nhiều lắm. Lần này tôi sẽ ở lại đây năm ngày. Hy vọng cô sẽ hiểu tôi hơn. Thôi bây giờ tôi trở lại đằng nhà bác Tám. Hẹn gặp... Ái Khanh lần tới sẽ nói nhiều hơn.

-Dạ chào anh Long. Á quên, cảm ơn món quà...

- Của ít lòng nhiều. Long cười rồi đi ra.

Ái Khanh nhìn theo cái anh chàng kỳ lạ này, lòng đầy bối rối. Có điều không thể chối cãi được là cô vui lắm. Vui hơn nhiều so với những lần gặp thầy giáo Tú. Ái Khanh chợt nhớ tới câu hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Hồng lã ... Cô lắc đầu xua đuổi cái ý tưởng vừa mới manh nha, rồi cầm gói quà lên mở ra coi. Trong đó có cái lược, cái kẹp tóc và chiếc vòng đôi mồi. Tất cả đều lên nước bóng ngời. Ngoài ra có một ký khô cá thiều. Bà hai Lương, má của Ái Khanh có gặp Long một lần trước khi chàng trở về Rạch Giá. Thấy phong độ và cách ăn nói lễ phép của Long bà không nghĩ chàng ta là người xấu. Nay nhìn món quà, những con khô lớn đồ au, thơm phức bà thấy có cảm tình với anh ta rất nhiều. Bà cười nói với con gái:

-Cậu này coi lắm rắm mà biết điều, nhớ tới má. Còn cái cậu Tú, tối ngày chỉ biết đem ỏi tới cho. Răng cở má yêu xiu làm sao ăn được. Mà nói thiệt nó mới ngoài hai mươi mà coi đạo mạo như ông già.

-Thì ảnh dạy học mà má. Phải đạo mạo học trò mới sợ chứ.

-Má thích người vui vẻ như cậu Long hơn. Nói vậy chứ nó ở xa lắt tí tè dưới Rạch Giá, mình không rành về gia cảnh nó nên cũng phải dè chừng mới được. Xảy một ly đi một dặm đó con.

-Con với anh Long đã có gì đâu má. Khanh chống chế. Ảnh tới mua đồ rồi nói chuyện vài câu thôi mà.

-Thì má dặn hờ vậy mà. Dò sông dò biển dễ dò...

Hôm sau Long tới nữa (không biết cái gì khiến mà sáng nay Ái Khanh dậy sớm để gội đầu và lấy cái kẹp đôi mồi ra kẹp gọn hơ mái tóc mây mượt mượt của mình?!). Chàng thấy Ái Khanh kẹp tóc để lộ cái cổ trắng ngần thì cảm động hết sức, chỉ nói được một câu:

-Đẹp quá! Cảm ơn Khanh.

Ái Khanh làm bộ không hiểu:

-Anh Long cảm ơn cái gì mới được chứ?

-Ái Khanh không chê món quà mọn làm tôi cảm động lắm.

-Tại cái kẹp đôi mồi đẹp quá, đem cất ửng lắm. Với lại cây kẹp ba lá của tôi vừa mới gãy -Ái Khanh chống chế. Cô hơi mắc cỡ, thấy mình không dám nhìn vào sự thật. Cô kẹp tóc với cái kẹp đôi mồi là vì muốn "hắn" được vui!

Trước khi nhỏ sào trở về Rạch Giá ngày hôm sau, buổi trưa đó Long ngập ngừng nói với Ái Khanh:

-Sáng sớm mai tôi đi rồi. Đêm nay rằm trăng sáng lắm. Ái Khanh có...dám xuống ghe nghe tôi đàn không. Tôi có cây guitare...

Ái Khanh tròn mắt:

-Ô, anh biết đàn guitare?

Trước vẻ kinh ngạc của cô gái, Long mỉm cười thú vị:

-Biết lai rai. Hồi xưa khi còn học ở Mỹ Tho, có người bạn dạy tôi đàn.

-Anh ở Rạch Giá mà học ở Mỹ Tho lặn sao?

-Phải, chị Hai tôi lấy chồng về Mỹ Tho nên khi lên Trung học tôi xuống ở đó học trường Nguyễn Đình Chiểu cho tới khi thi tú tài.

Sự ngạc nhiên khiến Ái Khanh ...á khẩu! Cô không ngờ... Đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì, Long cười:

-Không ai cấm một người bán đồ gỗ có bằng tú tài đâu nghen. Rồi hấn nheo mắt với cô, còn rất nhiều điều Ái Khanh chưa biết về tôi. Nếu tôi nay chúng mình gặp nhau, tôi sẽ kể cho... em nghe.

Ái Khanh giựt mình. Trời đất, bây giờ cô đã trở thành " em" rồi sao? Hấn tiến kiểu này coi bộ còn nhanh hơn hỏa tiễn! Tuy là nghĩ vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ...ngọt ngào, êm ái! Cô ngần ngừ không biết tính sao. Có thể nói với mẹ là tới chơi với Bích Nga con bác Tám. Nhưng lỡ có người nào đó trong nhà Bích Nga thấy cô xuống ghe của Long thì sao? Cái con Nga thườ giờ vẫn hay ganh tị với cô. Nó mà biết được thì ôi thôi... Ái Khanh không dám nghĩ tiếp! Cô cúi mặt nói nhỏ:

-Tôi không dám hứa. Nhưng ... chắc tôi không tới được đâu. Anh đừng chờ.

Long đứng dậy, chàng cúi xuống nhìn sâu vào mắt cô gái:

-Không phải con người vẫn sống bằng hy vọng đó sao? Tôi sẽ chờ em ...cho đến khi trăng lặn.

Ái Khanh nhìn theo cái dáng cao gầy của Long mà trong lòng ngổn ngang trăm mối. Từ đó tới buổi cơm tối cô như người mất hồn khiến bà Hai Lương cũng phải thất mắc, tự hỏi không biết con gái bà có... bệnh không nữa. Sau bữa cơm tối, thấy dáng điệu bồn chồn của con, bà Hai hỏi:

-Cái con nhỏ này bữa nay mắc chứng gì mà đứng ngồi hông yên vậy cả?

Ái Khanh ráng làm mặt tỉnh:

-Má à, con muốn tới chơi với con Bích Nga một chút mà con sợ trời tối...

-Bữa nay trăng mười bốn sáng trưng như đèn măng sông mà sợ cái nổi gì hồng biết! Thôi chờ con Lệ rửa chén xong rồi nó dẫn đi.

Ái Khanh lật đật ngắt ngang:

-Hồng cần đâu má. Để con lấy cây đèn pin cũng được.

Nói rồi cô lật đật vô buồng thay cái áo bà ba tơ sồng màu tím Huế, áo màu sáng sợ người ta để ý. Ái Khanh bước ra lộ, băng qua cầu sắt rồi đi thẳng về hướng Chợ Mới. Nhà Bích Nga chỉ cách chợ độ ba bốn trăm thước, nhưng phải đi ngang khúc vắng trước chùa Linh Sơn. Chỗ này cây cối rậm rạp. Những thân tre cao nghệu phát phơ trước gió tạo nên tiếng xào xạc, kẽo kẹt khiến nhiều người yếu bóng vía không dám đi một mình. Ái Khanh cũng sợ nhưng đi với con Lệ thì lộ tẩy hết. Thôi đành cắn răng, vừa đi vừa niệm Phật! Đèn măng sông trong nhà ông Tám sáng trưng. Ái Khanh đi bọc gần hàng rào bông búp, men theo bóng tối đi thẳng ra sau hè. Từ đó có con đường mòn đi xuống bên sông. Phía bên kia là trại cây, có nhiều tiếng người cười nói lao xao. Cô vừa đi vừa vái thầm đừng có ai nổi hứng đi ra ngoài bắt tữ. Long đứng đợi sẵn trên ghe, chỗ có cây đòn dông bắt tữ ghe lên bờ. Vừa thấy bóng cô gái là chàng ta lật đật phóng vội vô bờ. Nổi vui mừng khiến Long quên giữ ý, chụp hai bàn tay của Ái Khanh siết chặt:

-Cám ơn em đã tới. Anh cứ sợ em không dám...

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Long, Ái Khanh bỗng cảm thấy mình đã không uổng công... liều mạng tới đây! Cô mỉm cười với chàng. Long nắm tay Ái Khanh dắt lên ghe. Chiếc ghe chài khá lớn. Trong lòng ghe đã chở đầy bàn ghế, giường tủ. Long dẫn Ái Khanh đi ra sau lái. Chàng đã trải sẵn chiếc chiếu bông. Trên đó có cái khay bằng gỗ chạm rất đẹp để bình trà với hai cái tách và một đĩa bánh men. Bên cạnh đó là cây đàn guitar. Ái Khanh ngạc nhiên nhìn Long dò hỏi. Chàng cười, hàm răng trắng ngời lên dưới ánh trăng vừa ló dạng:

-Anh không dám hy vọng nhiều, nhưng cũng sửa soạn sẵn. Nếu em không thềm đến thì anh sẽ độc ẩm chó biết sao!

Ái Khanh bật cười khi thấy Long làm bộ biểu diễn một bộ mặt áo nã. Cô ngồi xuống đưa tay sờ vào cây đàn. Thùng đàn đánh vệt ni bóng láng. Ái Khanh khẽ nhẹ vào mấy sợi dây căng cứng. Một chuỗi âm thanh phát ra phá tan bầu không khí tĩnh lặng khiến cô giật mình rút tay lại. Long hỏi:

-Em muốn uống nước trà ăn bánh trước, hay muốn anh đàn trước?

-Em mới ăn cơm xong không đói. Anh đàn cho em nghe đi.

Chợt nhận ra mình đã xung em một cách tự nhiên với Long Ái Khanh đưa tay che miệng, e thẹn nhìn chàng. Long làm như không biết, cầm cây đàn lên dạo một lúc rồi cất tiếng

hát: "Đêm qua mơ dáng em đang ôm đàn dạo muôn tiếng tơ. Không gian trầm lắng như âu yếm ru qua bao ý thơ... muốn nói cùng em đôi lời triu mến...", rồi " Người hẹn cùng ta đến bên bờ suối, rừng chiều mờ sương ánh trăng vàng chiếu..." Ái Khanh thả hồn mình theo tiếng đàn, giọng hát. Một giọng trầm, ấm, ngọt như đường phèn...Nước sông lấp lánh ánh vàng từ Cung Hằng đổ xuống. Rặng cây đen thẫm bên kia còn cũng ướt rượt ánh trăng. Tất cả như thực như hư. Long hát hết bài này tới bài khác. Những bản tình ca êm dịu ngất ngây. Ái Khanh ngược mắt nhìn con trăng tròn vành vạnh, treo lơ lửng trên bầu trời trong vắt. Những câu thơ của Hàn Mặc Tử bỗng dựng hiện về:

Trăng nằm sóng soãi trên cành liễu

Đợi gió đông về để lả lơi

Hoa lá ngây tình không muốn động

Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi!

Phải, Ái Khanh hồi hộp lắm. Cô biết chắc rằng ngày hôm nay không giống bất cứ một ngày nào đã qua trong đời cô. Nhìn Long ngồi tựa lưng vào thành ghe, tay nhẹ nhàng buông phím, cặp mắt mơ màng, đắm chìm vào lời ca tiếng nhạc, Ái Khanh cảm thấy trong lòng dâng lên một tình cảm khó tả. Nhưng mơ hồ hồ không định nghĩa được. Long ngưng đàn, ngồi thẳng lên hồi dịu dàng:

-Ái Khanh có thích mấy bản nhạc anh hát vừa rồi không?

Bị lôi ra khỏi cái thế giới mơ hồ, Ái Khanh chớp mắt, nhoẻn miệng cười:

-Anh đàn đã hay mà hát còn hay hơn nữa. Em nói thiệt đó. Anh hát không thua mấy người ca sĩ em nghe trong radio.

-Cám ơn em. Thôi chết, bình trà của anh nguội ngắt rồi. Bây giờ mình uống trà ăn bánh. Nếu em thích anh sẽ hát tiếp.

Bây giờ thì Ái Khanh biết Long ngoài bà mẹ gần sáu mươi, còn có một bà chị ngoài ba mươi tuổi đã lập gia đình, Long hăm tám và cô em gái suýt soát tuổi nàng. Cha Long mất cách đây một năm. Chàng phải lên thế cha điều hành tiệm đồ gỗ. Đi Mỹ Luông lấy hàng là nhiệm vụ của người quản lý tên Cảnh. Hai tháng trước đây chú Cảnh bị nhiễm thương hàn nên Long đi thế, không ngờ lần đó trời dung rủi cho chàng gặp Ái Khanh. Mà kỳ cục thiệt, từ đó trở đi, hình ảnh cô thôn nữ dễ thương này lúc nào cũng bám chặt trí óc chàng. Nhút là về đêm, nằm chèo queo một mình trên chiếc giường rộng thênh thang Long càng trăn trở nhớ Ái Khanh thấm thiết. Bây giờ thì chàng tin trên đời có tiếng sét ái tình. Nếu không tại sao con tim của chàng tưởng đã chết từ mấy năm nay, bỗng dựng bưng bưng sống dậy? Lần này tuy người quản lý đã lành bệnh, nhưng Long vẫn trở lại Mỹ Luông để lấy hàng. Cốt là gặp Ái Khanh. Bây giờ cô đang ngồi trước mặt chàng đây. Trong chiếc áo bà ba màu sẫm, khuôn mặt Ái Khanh trắng như sữa đọng dưới ánh trăng. Cặp mắt lóng lánh như hai vì sao. Long thấy lòng mình xao xuyến lạ thường. Không kềm chế nổi, chàng đưa tay nắm nhẹ hai bàn tay của Ái Khanh. Cô nhìn chàng mỉm

cười. Cái không khí huyền hoặc của đêm trăng, tiếng đàn, lời ca của Long đã đưa tâm hồn Ái Khanh đi vào một thế giới diệu kỳ, lâng lâng hư ảo. Vì vậy cô chỉ nói nhẹ như gió thoảng "đừng anh" khi Long cúi xuống đặt lên trán một nụ hôn thật nhẹ nhàng...

Cả hai chợt giật mình vì tiếng người đi xuống gần tới bến. Ái Khanh hốt hoảng đứng bật dậy:

-Thôi chết, em phải về để má trông.

-Để anh đưa em về. Trờ tối em đi một mình không tiện.

Trên bến họ gặp ba người đàn ông trung niên. Long dặn mấy chú đi ngủ liền để sáng mai mình đi sớm. Ái Khanh đỏ mặt trước sáu cặp mắt nhìn nàng một cách tò mò. Long nắm tay nàng lôi đi. Tới đầu cầu sắt, Ái Khanh dừng lại nói Long trở về. Qua bên kia lờ gặp người quen bất tiện. Cô định quay đi nhưng chưa kịp thì đã bị Long ôm chặt. Chàng thì thầm chưa gì mà anh đã thấy nhớ em. Ái Khanh sợ có người thấy nên vội vã đẩy Long ra. Qua tới đầu cầu bên kia, quay lại thấy Long vẫn đứng đó....

Một tuần sau nàng nhận được bức thư đầu tiên của Long. Ái Khanh vừa tức cười vừa cảm động khi thấy Long bắt đầu bức thư : nhớ em...nhớ em...nhớ em...Nàng trả lời thư cho Long, rồi nhận thư...và hàng ngày ngóng chờ người phát thư.

Một bất ngờ cho Ái Khanh là Long xuất hiện trước hai ngày, không như trong thư Long đã báo. Chàng chỉ nói giản dị là nhớ em quá phải đi xe đò qua trước.

-Rồi anh nói sao với bác Tám? Ái Khanh lo lắng hỏi.

-Để thôi mà. Anh nói có chuyện gấp phải ghé Sađéc. Công chuyện xong xuôi anh lên thẳng đây. Trờ ơi, nhớ em muốn điên luôn!

-Anh, Ái Khanh ngó dáo dác, coi chừng má em hay con Lệ nghe...

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới liền. Bà hai Lương từ nhà trong bước ra:

-Ừa, cậu Long mới qua hả? Lúc này buôn bán chạy dữ a cậu?

-Dạ kính chào bác. Lúc này chuyện buôn bán của cháu cũng bình thường. Thưa bác vẫn mạnh? Cháu có chuyện qua Sađéc trước, thành thử ghe của cháu ngày một mới tới. Lần này cháu có đem biếu bác một thùng nước mắm nhĩ Phú Quốc thượng hảo hạng với một ký khô cá gộc.

-Chèn ơi, cậu bày vẽ chi cho tốn tiền. Bà hai Lương tuy nói vậy nhưng sắc mặt không dấu được sự vui vẻ. Rảnh tới chơi là được rồi. Thôi cậu ở chơi tui ra chợ một lát.

Long không muốn trở lại nhà bác Tám liền vì không biết làm gì cho hết giờ, nên cứ ngồi đó nói chuyện với Ái Khanh. Nhiều khách vô mua đồ nhìn Long soi mói nhưng chàng tỉnh bơ,

gần tới bữa cơm chiều mới chịu nhổ neo. Ngày hôm sau bồn cũ soạn lại. Đến ngày thứ ba ghe của chàng mới cặp bến dưới xưởng mộc bác Tám. Long khệ nệ xách thùng nước mắm và ký cá khô tới biểu bà hai Lương, được bà ưu ái mời ăn cơm chiều. Phần Á Khanh là hai xấp lụa. Một xấp màu hột gà, một xấp màu hồ thủy. Nàng nói em sẽ thêu mấy đóa pensée tím.

Lúc ba người đang ngồi ăn cơm chiều thì thằng cháu kêu thím hai Lương bằng cô ruột từ bên chợ Long Xuyên qua cho hay má nó bị té xẩy thai, đã được chở vô nhà thương. Ba nó quýnh quá không biết làm sao, nên sai nó qua Mỹ Luông cầu cứu bà chị. Thím hai nghe xong hồn bất phụ thể vì đứa em dâu có mang lần thứ ba cũng được gần sáu tháng. Thím chết lười than thiệt nguy hiểm quá! Thím ăn riết rồi sửa soạn theo thằng cháu qua Long Xuyên.

Không có mẹ ở nhà, Á Khanh đóng cửa sớm. Long ở lại chơi tới sẩm tối mới chịu về. Nhưng vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm liền. Dòm trước ngõ sau không thấy bóng con Lẹ, vậy là trước khi từ giã Long ôm siết Á Khanh hôn một cách thắm thiết. Nàng sợ con nhỏ người làm bắt gặp, vội đẩy Long ra. Anh chàng cười, nói thâm vào tai Á Khanh đêm nay anh ngủ không được. Tại sao? Mơ tới em!

Hôm sau bà hai Lương nhắn về là bà phải ở thêm vài ngày bên Long Xuyên. Người em dâu nằm nhà thương không ai coi sóc nhà cửa. Long nghe tin này thì...vui ra mặt. Chàng thăm dò:

-Chiều nay anh ở lại ăn cơm với em nghe.

-Không được đâu. Không có má em ở nhà... Á Khanh dầy nẩy, nhưng chưa dứt câu đã bị Long chặn ngang:

-Tụi mình đang hoang mà em sợ gì? Anh nghe nói tối nay có cúng đình. Ăn cơm xong tụi mình đi coi hát nghen.

-Thôi em hông dám đi chung đâu. Người ta dị nghị chết.

-Vậy anh đi trước, em đi sau. Tụi mình sẽ "tình cờ" gặp nhau ở đó.

-Cũng được. Nhưng mà sao em thấy ngại quá hà...

Người ta đông nghẹt, không ai để ý đâu. Long trấn an.

Cơm xong là Long từ giã liền. Á Khanh thay quần áo rồi kêu con Lẹ giữ nhà. Đình Mỹ Luông còn xa hơn nhà ông Tám Định một khoảng. Lần này Á Khanh không sợ vì trên đường lộ người đi coi hát tấp nập. Khanh gặp Bích Nga ở sân đình. Cô nàng nhìn Á Khanh soi mói:

-Nghe nói lúc này anh Long đóng đô thường trực ở nhà mày phải hôn Khanh?

-Đâu có. Thỉnh thoảng anh tới mua đồ rồi ngồi chơi một lát. Á Khanh chống chế yếu ớt.

-Nói vậy thiên hạ tô màu tét ni co lo hơi nhiều rồi há? Mà chỗ chị em tao nói thiệt, mày phải coi chừng. " Người ta" ở xa tới không biết hư thiệt ra sao.

Ái Khanh hơi nóng mũi trước cái giọng thầy đời của con bạn. Nàng nhủ thâm lại giờ cái giọng ganh ghét ra đây chớ gì. Xí, ai không biết hồi nào tới giờ mày có nói tốt cho ai! Tuy vậy cũng vẫn ngọt như đường:

-Cám ơn mày nhắc nhở. Tao với anh Long chỉ là quen sơ thôi.

Dưới ánh đèn từ sân khấu hắt ra, Ái Khanh thấy ánh mắt Bích Nga chứa đầy nghi ngờ. Cô ta còn muốn nói gì đó, nhưng sau cùng chỉ cười bí hiểm:

-Mày nói vậy tao yên bụng. Dầu gì mày cũng là bạn của tao. Tao không muốn mang tiếng nói xấu người khác.

Nói rồi cô ta ngoe nguẩy bỏ lên tuốt ở hàng ghế trên. Mấy đứa em đã tới từ sớm dành chỗ cho cả nhà. Ái Khanh tới trễ đành phải đứng lóng nhóng ở dưới. Đêm nay diễn tuồng Tiết Đinh San cầu Phàn Lê Huê. Đào kép đóng vai chánh mặt hoa da phấn, mặc giáp đội mũ mới uy nghi lắm liệt, huê dạng cách gì! Ái Khanh đang bị cuốn hút theo cảnh Tiết Đinh San bị Phàn Lê Huê bắt nhứt bộ nhứt bãi thì thấy bàn tay mình bị ai đó nắm chặt. Nàng giựt mình quay lại thấy Long đứng ngay bên cạnh tự hồi nào, cặp mắt làm như chăm chú ngó lên sân khấu. Ái Khanh lo ngại nhìn quanh, thấy ai cũng lo coi hát mới yên lòng, nhưng tâm trí không còn tập trung được nữa. Thấy thái độ bồn chồn của Khanh, Long quay sang thì thầm mình đi đi em. Chàng nhẹ nhàng lách ra khỏi đám đông, Ái Khanh cúi mặt để tránh những người quen nhìn thấy. Ra khỏi sân đình hai người đi ngược về hướng chợ. Cảnh vật nhạt nhòa dưới ánh trăng thượng tuần. Đi ngang nhà bác tám Định, Long nói ghé xuống ghe chơi một lát nhưng Ái Khanh sợ gặp mấy người bạn chèo, Long đành đưa nàng về nhà. Tới trước cửa chàng nói còn sớm xin Ái Khanh cho vô nhà nói chuyện thêm ít phút. Nhìn nét mặt khẩn khoản của Long cô không nỡ từ chối. Ái Khanh đóng cửa cẩn thận rồi mời Long ngồi. Cô vô nhà sau rót nước cho hai người. Đi ngang cái chõng tre kê sát nhà bếp, thấy con Lẹ nằm ngủ say sưa Ái Khanh yên dạ. Chỉ sợ nó bép xép kể lại với bà Hai Lương hoặc mấy bà hàng xóm thì phiền. Long kéo ghế ngồi sát lại gần Ái Khanh. Chàng nắm nhẹ hai bàn tay cô, mắt đắm đuối:

-Ngày mai anh đi rồi, Khanh có nhớ anh không?

Ái Khanh mắc cỡ, mặt đỏ bừng, cúi đầu không nói. Long hỏi dồn có không? trả lời anh đi. Khi nàng bẽn lẽn gật đầu thì hai bàn tay của Long đã nâng nhẹ khuôn mặt và đặt lên trán, lên má, lên cổ nàng những nụ hôn nóng bỏng. Bất ngờ, Ái Khanh định phản đối, nhưng Long vừa hôn vừa thì thào đừng từ chối ...mai anh đi rồi...nhớ em chết luôn...Trong chiếc áo bà ba màu cánh sen cổ trái tim, cái vùng ức trắng ngần của Ái Khanh thu hút Long như thỏi nam châm. Máu trong người chàng chạy rần rần. Long không kềm chế nổi, hai bàn tay môn trớn đôi vai tròn, rồi chiếc lưng ong đã oằn ra phía sau, bộ ngực thanh tân nẩy tới trước như dâng hiến. Sau đó cả hai không biết vì sao họ lại ở trong buồng của Ái Khanh và chuyện phải xảy ra đã xảy ra...

Sau khi con "bão tình" đã lắng xuống, Ái Khanh đâm ra sợ hãi. Nỗi tiếc hối khiến cô nghẹn ngào, úp mặt xuống gối khóc thút thít. Long nhòm dậy ôm đôi vai đang run rên vì nước nở, luôn miệng xin lỗi và tự xỉ vả mình không tiếc lời. Cuối cùng Ái Khanh ngồi dậy biểu Long đi về. Đêm đó Ái Khanh không ngủ được, phần Long cũng ray rức không kém. Tự trách mình đã không kèm chế nôi, rồi cũng tự bào chữa mình là con người chớ có phải thần thánh gì đâu? Mình yêu cô, muốn chiếm hữu người mình yêu cũng là lẽ bình thường. Thôi thì tới đâu hay tới đó! Tự trấn an mình xong, Long lăn ra ngủ khò cho tới sáng. Đàn ông. Ôi đàn ông!

... Những bức thơ họ trao cho nhau sau này còn thấm thiết hơn trước. Nhưng có điều khiến Ái Khanh thắc mắc nhứt là, tuy lời lẽ của Long trao cho cô thật nồng nàn tình yêu, nhưng chưa bao giờ thấy nhắc tới chuyện hôn nhân. Bao nhiêu đêm thao thức, tự hỏi... Không lẽ cô mở miệng trước. Trâu đi tìm cọt chớ có lý nào cọt đi tìm trâu?

Lấy hàng lần này là người quản lý chớ không phải Long. Ông ta đem quà và thơ của chàng tới cho Ái Khanh rồi chỉ nói gọn lỏn : cậu Long bận việc. Ái Khanh chưng hửng! Cô bối rối lắm. Thảng rồi không thấy kinh. Cô cầu nguyện liên miên. Có chuyện gì thì chết chắc! Má cô sẽ ngắt đầu cô như người ta ngắt đầu cá linh!

... Những bức thơ của Long cũng chỉ nói thương thương nhớ nhớ , còn cái câu quan trọng nhứt vẫn không chịu nói ra. Thảng thứ hai rồi vẫn không thấy gì (con gái mà lâm vào cảnh... biệt kinh kỳ thì chỉ có một lý do!) Ái Khanh hốt hoảng thật sự. Mấy bữa nay nghe mùi chiên xào cô cũng hơi lợm giọng. Món mắm và rau thích nhứt bây giờ cũng nuốt không trôi. Ái Khanh ốm thấy rõ. Bà hai Lương hỏi con có bệnh gì không thì cô chối phắt. Ráng làm ra vẻ mạnh dạn cho mẹ yên lòng. Nhưng một người đàn bà đã từng sanh con như bà hai, thì có muốn qua mặt cũng còn hơi lâu. Bà nói bóng nói gió nhưng Ái Khanh vẫn làm mặt tỉnh. Đến chừng nhìn kỹ, thấy mạch cổ của cô con gái rệu nhậy tung tung thì ba hồn chín vía của bà cũng bay tuốt luốt. Dợi cơm tối xong, con Lệ đang rửa chén, bà hai kêu con gái vô buồng. Ái Khanh bủn rủn tay chân, nhưng biết là hết dấu nổi nên vừa khóc sụt sùi vừa thú thật với mẹ. Bà hai Lương tá hỏa tam tinh, ngồi ngây ra như bị hóa đá, mắt trừng trừng nhìn con. Thấy mẹ như vậy, Ái Khanh hốt hoảng kêu nhỏ nhỏ má... má... Bà hai như chợt tỉnh con mê, rít lên:

-Mày giết tao rồi Khanh ơi. Thiệt uổng công tao mang nặng đẻ đau, cho ăn cho học đàng hoàng mà bây giờ mày trả ơn bằng cách bôi tro trát trấu lên mặt mẹ mày. Biết vậy thà tao đẻ ra trứng gà trứng vịt còn có ích lợi hơn! Trời ơi là trời dòm xuống mà coi con tui nó hại tui!

-Má... má... Con xin lỗi má. Con đâu có muốn như vậy. Con lỡ dại...

-Rồi thằng Long có hay chưa? Nó có tính gì không?

Gọng Ái Khanh ngập ngừng, nhỏ rí:

-Chưa má à. Kỳ vừa rồi ảnh không có đi theo ghe...

-Đúng là mây gặp Sở Khanh rồi con ơi, bà hai rên rĩ. Hồng ngò mặt mây nó sáng sủa, ăn nói lịch sự mà té ra là đồ ác nhọn thất đức. Tao mà gặp nó, tao bầm nát như tương! Ồ, hay là để tao xuống Rạch Giá kiếm nó, bắt nó cưới...

-Thôi, kỳ quá má à. Ái Khanh vội vàng ngắt ngang, ai đời mình con gái...

-Phải phải, bà hai la lên, ai biểu ngu thì ráng chịu. Có thân hồng biết giữ.

Bị chưởi, Ái Khanh ngồi khóc thút thít. Bực quá bà hai bỏ ra ngoài. Con Lẹ đang đứng phía ngoài giồng tai nghe lén lặt đặt thối lui núp phía sau tủ đựng đồ ăn. Bà hai Lương đi về buồng, nằm vật xuống giường, gác tay lên trán suy nghĩ coi phải làm sao? Nhưng chưa kiếm ra giải pháp gì thì mấy bữa sau cả chợ đều biết Ái Khanh có bầu! (Chắc mèm là nhờ cái máy vô tuyến truyền miệng của con Lẹ). Nàng phải chịu đựng những cái nhìn soi mói, những lời bóng gió của hàng xóm láng giềng... Một buổi trưa, Bích Nga tới chơi. Nó nhìn Ái Khanh một hồi rồi trở giọng Điêu Thuyền:

- Nghe nói là... Mây nhớ hôm cúng đình không, tao đã dặn là mây phải coi chừng. Tại mây nói mây với anh ta chỉ là bạn thường thôi, nên tao đâu dám nói huých toẹt là người ta đã có vợ...

Ái Khanh có cảm tưởng như trời đất quay cuồng. Cô đưa bàn tay lạnh ngắt lên bụng lấy trán, giọng đứt quãng như người hết hơi:

-Mây nói anh Long có vợ?

-Tao nghe mấy người bạn chèo của anh kể. Mà hình như bà bị gì đó phải nằm một chỗ, không tự mình đi đứng được. Nghe nói còn trẻ lắm, thiệt là tội nghiệp!

Bích Nga còn nói lấp giấp gì một hồi nữa rồi cáo từ. Ái Khanh có nghe gì đâu ngoài cái câu Long đã có vợ?! Bây giờ nàng hiểu tại sao chàng không bao giờ nói cái câu mà nàng hằng chờ đợi, dù hai người thương nhau tha thiết. Có phải mình đang trong cơn ác mộng không? Ái Khanh cầu mong là như vậy, nhưng sự thật bao giờ cũng phủ phàng! Không cách nào hơn, nàng phải nói thiệt hết với mẹ. Bà hai lại đào mồ cuốc mả giòng họ nhà "thằng Sở Khanh" đó một mách nữa rồi mới nghĩ cách đem Ái Khanh gửi bên nhà người em trai bà bên Long Xuyên. Như vậy đỡ phải khó chịu vì sự đàm tiếu của thiên hạ. Ái Khanh đi rồi, bao nhiêu thư của Long gửi tới bị bà xé tan tành dục vô thùng rác. Không nhận được thư hồi âm, Long nóng ruột mượn có đi công chuyện ở Sađéc rồi đông tuốt lên Mỹ Luông. Bộ mặt lạnh như nước đá và câu hỏi "Cậu kiếm ai" của bà hai Lương khiến Long bàng hoàng sửng sốt. Biết có chuyện không lành, Long hấp tấp trả lời:

-Thưa bác cháu là Long. Cháu muốn gặp Ái Khanh. Không biết...

-Con gái tui không có ở đây. Từ nay cậu đừng tới kiếm nó nữa.

-Nhưng mà...

-Hồng có nhun nhị gì hết. Con Khanh đi xa rồi cậu khỏi kiếm mất công.

Sau đó Long năn nỉ cách nào bà cũng cương quyết không tiết lộ chỗ ở của Ái Khanh. Chàng đành trở về Rạch Giá. Nhưng thái độ kỳ quái của bà hai Lương khiến Long phải đặt câu hỏi. Chắc phải có chuyện ghê gớm gì bà già mới xoay một trăm tám mươi độ như vậy chứ. Chàng cương quyết phải kiếm cho ra. Hơn nữa Long nhớ Ái Khanh muốn chết luôn! Lần lấy hàng tiếp đó, Long nói ông quản lý nhường cho chàng đi. Long lên nhà bác tám kiếm Bích Nga. Chàng làm như vô tình hỏi mấy tháng nay ở đây có chuyện gì "vui" không? Biết tông anh chàng này muốn hỏi cái gì, Bích Nga cũng làm như vô tình:

-Có một chuyện lạ, không biết là vui hay buồn đây. Không ai hiểu tại sao con Ái Khanh "tự nhiên" phát có bầu!

-Ái Khanh... có... có bầu? Long lắp bắp. Chàng như bị sét đánh ngang tai. Rồi bây giờ cô ấy ở đâu Bích Nga có biết không? Hèn chi hôm trước...

Nói tới đây Long chợt thần thờ, bụng rối như tơ vò. Nhận thấy chỉ có Bích Nga là người duy nhất có thể giúp mình nên Long đem hết chuyện giữa hai người kể hết và năn nỉ Bích Nga tìm cách giúp giùm tìm ra chỗ ở của Ái Khanh. Thấy Long khổ quá Nga cũng thương hại. Hôm sau cô kiếm cách liên lạc với con Lẹ. Tục ngữ thường nói có tiền mua tiên cũng được, huống chi là địa chỉ của chú thím Ái Khanh. Con Lẹ đã nhiều lần qua đó. Có địa chỉ trong tay, Long tức tốc đi liền. Nhà tương đối dễ kiếm. Gặp lại người yêu, chàng đau lòng không thể tả. Ái Khanh tiều tụy, võ vàng vì buồn và bị thai hành. Mở cửa ra thấy Long, Ái Khanh xúc động, lão đảo muốn té, may mà chàng đỡ kịp. Nàng chỉ còn biết khóc, nhưng chịu lắng nghe Long giải thích. Lúc còn học ở Mỹ Tho chàng có yêu một cô bạn cùng lớp. Đậu tú tài xong hai người làm đám cưới. Mãi tới ba năm sau Liễu mới có bầu. Ai cũng mừng cho đôi trai tài gái sắc này, nhưng một lần về Mỹ Tho thăm nhà, trên đường đi xe đò bị lật. Liễu không may bị chấn thương cột sống nằm luôn một chỗ. Họ cũng mất luôn đứa con...Đã năm năm rồi. Năm năm sống trong đau khổ tột cùng. Thử tưởng tượng một người đàn ông khỏe mạnh, cường tráng hằng ngày sống bên cạnh một người vợ không còn khả năng đáp ứng chuyện gối chăn. Chắc chỉ có Tiên, Phật, Thánh, Thần mới chịu thấu. Ngay cả Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng còn có vợ là bà Tây Vương Mẫu (đẹp như ...tiên) nữa là! Tới khi gặp Ái Khanh, Long thấy mình như tái sinh, không ngờ trong một phút bông bột, hậu quả lại tai hại dường này!... Thề có trời đất chứng giám, Long không hề có ý gạt gẫm Ái Khanh. Nhưng vì sợ mất cô mà chàng không dám thú thật. Khi yêu người ta ích kỷ mà.

-Cho là vậy đi. Sao rồi sau cái.... ngày đó anh không qua Mỹ Luông nữa?

-Má anh và cả Liễu nữa, nghe phong phanh là anh có thương một cô ở Mỹ Luông. Liễu sợ anh bỏ nên buồn rầu không chịu ăn uống. Sức khỏe càng ngày càng tệ. Má anh thấy vậy không cho anh đi nữa. Anh định chờ cho chuyện lắng xuống rồi mới tìm cách trở qua thăm em.

Nghe thì nghe vậy nhưng mặc cho Long năn nỉ cách nào, Ái Khanh vẫn một mực lắc đầu. Nhất định không làm kẻ thứ ba chen vào giữa hai vợ chồng Long. Sau cùng cô chịu nhường một bước. Cho chàng thỉnh thoảng tới thăm con, nhưng tuyệt nhiên không được nhận là

ba của nó. Long chấp nhận hết mọi yêu cầu của Ái Khanh, tự nhủ từ từ rồi tính (Con cáo... non này định áp dụng chánh sách lùi một bước để tiến lên hai bước!).

Long đi rồi, ngồi suy nghĩ lại, Ái Khanh cũng cảm thấy thương cho hoàn cảnh của Long. Nhưng luân lý không cho phép nàng giựt chồng người khác. Hơn nữa lại là một người bệnh hoạn. Rồi tự ái cũng không cho phép luôn. Bởi nếu chấp nhận Long, hóa ra nàng chịu phạt làm vợ bé hay sao? Thôi thì đành hy sinh một mình nuôi con.

Rồi ngày khai hoa nở nhụy cũng tới. Trong khi bà mẹ còn đang tắm rửa cho thằng Khánh thì Ái Khanh lại mắc rặn, bà mẹ vừa quay lại nhìn thì một cái đầu nữa chun ra. Mọi người quýnh lên, không ngờ còn đứa nữa. Thấy hai đứa nhỏ dễ thương quá, Ái Khanh quên mất con đau xé ruột xé gan lúc nãy. Bà hai Lương nhìn cháu ngoại ngu ngon lành cũng thương đứt ruột. Bà quyết định về sang cái tiệm bên Mỹ Luông, qua đây mua một căn phố nhỏ gần chợ để mở tiệm tạp hóa. Mẹ con, bà cháu sống với nhau. Bà thờ dài, con Khanh tuổi mùi, cái tuổi này tình duyên lận đận. Biết làm sao hơn? Ai không muốn có một cuộc đời sông sẻ, hạnh phúc. Như bà góa bụa sớm...

Hôm sau Long tới. May mà bà hai đã về Mỹ Luông. Chú thím Khanh có sạp hàng trong chợ, buôn bán chiều mới về. Nhìn hai đứa con, Long trào nước mắt. Phải chi Ái Khanh là vợ của chàng, thì vợ đây, con đây, hạnh phúc của chàng là đây. Long quỳ xuống chân Ái Khanh đang ngồi trên ghế, xin phép nhận hai đứa con và xin được chu cấp cho mấy đứa nhỏ. Ái Khanh điềm điềm nhưng không kém phần cương quyết nói cho Long nghe cái quan điềm của nàng. Một lần nữa chàng lại thất vọng ra về! Nhưng bây giờ ngoài tình yêu, Long càng kính phục Ái Khanh hơn.

...Dòng đời trôi như thủy triều trôi, không ngừng nghỉ. Ái Khanh phụ mẹ buôn bán nuôi con và tận trong đáy lòng vẫn yêu Long tha thiết. Thằng Bảo Khánh giống cha như đúc. Ngày nào cũng gặp "phụ bản" của hắn thì làm sao mà quên? Vài ba tháng, bản chánh lại đến thăm ba mẹ con. Lúc đầu bà hai Lương hậm hực, chưởi chớ đánh mềo, nhưng riết rồi cũng phải chấp nhận. Cứ cố lý là ăn tiền. Đẹp trai không bằng chai mặt mà! Hai đứa nhỏ gặp bác Long thì vui như Tết. Chàng xem chúng như cục vàng...Đòi gì bác Long cũng chịu, đến nỗi mẹ chúng phải lên tiếng phản đối!

Trong thời gian này, có một người để ý thương và muốn lập gia đình với Ái Khanh. Đức là công chức làm ở Tòa hành chánh tỉnh. Vợ bị sót nhau qua đời khi sanh đứa con đầu lòng. Đứa bé được bên ngoại giữ nuôi. Chàng ở gần tiệm của Ái Khanh nên thường hay ghé mua những thứ lặt vặt. Nhan sắc của gái một "lừa" đã khiến con tim của thầy Đức đập rộn ràng. Tâm chân tình của thầy Đức khiến Ái Khanh không khỏi cảm động. Nhưng đó không phải là tình yêu. Vì vậy tuy bà hai khuyến khích rất nồng nhiệt, nàng không cách gì quyết định dứt khoát. Một hai lần Long đưng mặt Đức ở nhà Ái Khanh. Long tỏ ra tức tối như bị ai xâm phạm quyền tư hữu của mình. Có lần trước thái độ vô lý của Long, Ái Khanh cười khẩy hỏi chàng lấy quyền gì cấm thầy Đức tới nhà nàng? Long ú ớ rồi im luôn mặc dầu trong lòng rất hậm hực!

Cho tới bây giờ Ái Khanh mới thấm thía nỗi khổ của kẻ không chồng mà có con, cùng những đứa trẻ không cha như hai đứa con của nàng. Từ khi bà hai mất vì sung ruột dư mổ

không kịp, Ái Khanh bận bịu túi bụi không có thì giờ đón con ở trường, nên mới có tình trạng thằng Bảo Khánh đánh lộn với bạn như bữa nay. Nàng thờ dài, tự nhủ chắc phải nghe lời mẹ, làm lại cuộc đời với thầy Đức. Khôi gì cặp lấy nhau không có tình yêu mà vẫn ăn đời ở kiếp. Quyết định rồi Ái Khanh đứng lên đi ngủ, lòng nhẹ thênh thang. Lúc này gần Tết nên cửa hàng bận rộn kinh khủng...

Ái Khanh kêu con Lẹ ra coi tiệm để cô và hai đứa nhỏ ăn cơm trưa. Bữa nay có canh chua cá bông lau, thịt sườn rim mặn và đậu đũa xào tép bạc. Mẹ con Ái Khanh chưa kịp cầm đũa thì có tiếng con Lẹ bên ngoài nói một cách vui vẻ thưa cậu mới tới. Ái Khanh ngạc nhiên không biết cậu nào, thì thấy Long tay xách nách mang gói lớn gói nhỏ đi vô. Hai đứa nhỏ nhảy xuống ghé, vừa chạy a lại phía Long vừa kêu ôm tụi bác Long, bác Long. Long bỏ đồ xuống sân nhà, dang tay ôm gọn hai đứa nhỏ vào lòng, hôn tới tấp, miệng nói nhớ tụi con quá! Ái Khanh nhìn cảnh này cũng nao nao trong dạ. Nhưng hoàn cảnh...mắt cô thoáng buồn. Long buông hai đứa nhỏ, tới bên Ái Khanh, nhẹ nhàng nắm lấy hai bàn tay cô đưa lên môi hôn. Ngạc nhiên cực độ, Ái Khanh nói nhỏ "Anh, coi chừng tụi nhỏ thấy". Nhưng tụi nó còn bận kiểm tra đồng quà của bác Long vừa đem tới. Long cười tươi, gương mặt lộ đầy vẻ sung sướng:

-Bây giờ mình không còn sợ ai nữa hết. Ái Khanh, chờ mãi tang má tụi mình làm đám cưới.

-Tụi mình làm đám cưới? Ái Khanh lập lại như một kẻ si khờ.

-Phải, anh bây giờ đã trở lại tình trạng trai độc thân rồi. Tụi mình có quyền cưới nhau. Liễu đã bằng lòng trả tự do cho anh cách đây một tháng.

-Anh từ từ kể đầu đuôi cho em nghe, chớ em không hiểu gì hết tron!

Chuyện là vậy: thấy thầy Đức cứ bám em ráo riết anh sợ quá nên mới đem chuyện của tụi mình thuật lại cho má anh nghe. Năm nỉ bà kiểm giùm anh lối thoát. Không ngờ má anh nghe nói tụi mình có hai đứa con với nhau, bà rầy anh một trận kịch liệt rằng sao anh không nói sớm! Bà nóng lòng muốn biết mặt cháu nội nên đã tới đây... Ái Khanh sực nhớ lại bà khách ngoài lục tuần, tướng mạo sang trọng đã tới đây mua đồ. Hôm đó nhằm Chúa Nhựt, hai đứa nhỏ lẩn quần ngoài cửa hàng với mẹ. Bà khách rờ rẫm rồi khen tụi nó dễ thương. Nàng đâu có ngờ. Gặp hai đứa nhỏ rồi bà về nhà đâm ra "tương tư" tụi nó luôn. Còn anh thì tương tư má tụi nó. Ái Khanh đỏ mặt xí một tiếng. Long cười nói tiếp. Má anh và anh bàn với nhau xong bà mới đem chuyện này kể hết với Liễu. Năm nỉ Liễu thông cảm giùm cho hoàn cảnh của tụi mình. Tội nghiệp nhưt là hai đứa nhỏ thiếu cha. Anh sẵn sàng mua căn nhà khác và mướn người săn sóc Liễu cho đến hết cuộc đời. Ban đầu cô không chịu, nhưng má anh kiên nhẫn giải thích mỗi ngày. Bà còn nhờ Ni sư ở chùa Sư Nữ đến khuyên giải giùm. Cuối cùng thì Liễu cũng hiểu ra. Tác hợp cho chúng ta là cô tự tạo phước cho chính mình. Cái nghiệp sẽ nhẹ bớt và trong lòng lại nhẹ nhàng, không còn lo lắng kẻ khác cướp mất anh. Liễu bây giờ đang học đạo với Ni sư Diệu Phước. Cô đã thay đổi rất nhiều. Tâm thần an lạc thì vui vẻ hạnh phúc hơn. Anh đã mua nhà và cô đã an vị tại nhà mới. Xong xuôi là anh qua báo tin mừng với mẹ con em liền. Rồi cả nhà mình sẽ hưởng một cái Tết đoàn viên. Một cái Tết vui nhưt đời anh. Bảo Khánh, Bảo Ngọc lại đây với ba.

Hai đứa, hai cặp mắt mở tròn như hai trái banh, đồng thanh:

-Ba?

Long cười, ánh mắt ngời niềm hạnh phúc:

-Phải. Ba là ba ruột của tụi con.

Hai đứa nhỏ ngó qua mẹ như dò hỏi. Ái Khanh gạt đầu, cặp mắt đăm lẹ. Hai đứa chỉ chờ có vậy, chạy ào vào vòng tay dang rộng của Long, miệng reo lên:

- BA!

Tiểu Thu

Lưu Luyện Tình Hoa Đào

*Hoa đào e ấp gió đông
Thương nàng con gái má
hồng ngây thơ
Thuyền tình vừa cặp bến
mơ
Đắm say vàng nguyệt tỏa
mờ hơi sương*

*Nhẹ nhàng giấc mộng thêm
huơng
Duyên tơ vời vợi đại dương
tương phùng
Lững lờ cánh nhạn mộng
lung
Chiều xưa tóc rối nhớ
nhưng một thời
Hoa đào lá lớt gọi mời
Nhấp chun rượu ngọt sáng
ngời thắm tươi
Vẫn còn hôn thưở đôi mươi
Đốt tan tình mộng tiếng
cười trong đêm
Tay ôm ngõ cánh hoa mềm
Luyện lưu theo gió êm
đêm thanh xuân.*

13-2-2014

Đỗ thị Minh giang

HAI NGÀY XA ANH

*Ánh anh em máng giữa tim.
Nhắm đôi mắt lại... thấy anh mỉm cười
Cõi anh thanh tịnh tuyệt vời !!!
Sao anh chưa gửi thiệp mời đến em ?*

Feb 09.2014

KIỀU MỘNG HÀ

Thôn thức

Người hỡi, Người xưa yêu dấu ơi!
Như trăng trong sáng tự bao đời
Đôi lòng quẩn quện trao tâm sự
Bất biến thời gian bất cận lời

Dấu cũ ngập tràn..đây khát khao
Mong Người về dỗ giấc chiêm bao
Lẻ loi dong dăm từng giây khắc
Vấn tối tâm che kín lối vào

Dưới ngọn đèn khuya nhớ lạ kỳ
Nhớ mình chung dệt khúc tình si
Thả hồn theo bóng trời mây nước
Ngắm giọt sương rơi đọng ướt mi

Ngày ấy Người đi chẳng một lần
Nói câu từ già biệt thân nhân
Để ta như chết như điên dại
Trong cõi huyền không cả cõi trần.

Chúc Anh

Trách Thâm

Em thâm trách tại sao trời trở lạnh
Để anh đi tìm áo ấm trao em
Mười ngón tay sao đung nhẹ thật êm
Mà biến cả đời em thành bão tố
Tâm hồn em thần thờ bao thương nhớ
Ai nào thấu được lòng ta đã trao nhau
Như sóng xô ào ạt đến quá mau
Em chết đuối trong biển tình say đắm
Hồn ngát ngây trong nhịp tim thao thức
Của hai đứa mình ở những lúc bên nhau
Đâu có ngờ phải đợi đến kiếp sau
Minh mới được là của nhau mãi mãi
Nếu biết nhau từ những ngày thơ dại
Thì bây giờ đời đâu mãi chia xa
Và mắt em đâu phải lệ ướt nhòa
Khi nghĩ đến tình đôi ta vĩnh biệt.

Hồng Thủy.

Lặng

Có lúc lặng thinh là chia sẻ
hay lặng thầm xóa dấu yêu thương
giữa chuyển sinh lý tôi lặng lẽ
ngồi lặng yên nghe nhớ ru lòng.

ngô tình yên

NGUỖNG NGỪNG QUEN HƠI

*Em à! Có nhớ anh không
Ở nhà anh vẫn mãi mong nhớ người
Thương câu nói, nhớ giọng cười
Nhớ lây sang cả đất trời tươi chung.*

*Ám sao giây phút đã cùng
Lặng nghe chim hót, thẹn thùng đan tay
Khen chim cao, hát giọng hay
Hai người dưới thấp, hồn bay cao tình.*

*Khen gì, chẳng dám khen mình
Nhờ tuôn trắng mặt thừa trình vào thơ.
Á Nghi, 13-2-2014.*

HỎI NHAU

*-Trong tờ báo chắc có nhiều chàng đẹp
Cho nên em cứ cửa khép xem... người?*

*-Ai lại đem ngọn nến so mặt trời?
Tay sắt thép ai bì anh cho kịp?
Đi tàu hỏa hay máy bay, nếu gấp?
Chưa chắc gì xe lửa thua máy bay!
Tùy chặng đường, xe gấn máy cũng hay
Đi hay chạy vẫn đường ngay em bước!
Á Nghi, 13-2-2014.*